

JŲ BUVO TRISDEŠIMT PENKIOS, DABAR LIKO TIK ŠEŠIOS

Antra „Atrankos“ knyga

ELITAS
KIERA CASS

Alma littera

Versta iš: Kiera Cass THE ELITE
HarperTeen, *An Imprint of*
HarperCollinsPublishers,
New York, 2013

Ši kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo ir mokslo įstaigų bibliotekose, muziejuose arba archyvuose, be kūrinio autoriaus ar kito šio kūrinio autorių teisių subjekto leidimo ir be autorinio atlyginimo draudžiama mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose

terminaluose tų įstaigų patalpose.

ISBN 978-609-01-1676-0

The Elite

Copyright © 2013 by Kiera Cass

Cover Art © 2013 by Gustavo Marx /
Mergeleft Reps, Inc.

Cover Design by Erin Fitzsimmons

© Vertimas į lietuvių kalbą, Violeta
Karpavičienė, 2014

© Leidykla „Alma littera“, 2014

Iš anglų kalbos vertė Violeta

Karpavičienė

Redaktorė Simona Kaziukonytė

Korektorė Marijona Treigienė

Viršelį lietuviškam leidimui pritaikė

Edvardas Jazgevičius

E. knygą maketavo Jurga Morkūnienė

*Kvieskite tarnus! Karalienė
pabudo!*

Pirmas skyrius

Ancheleso oras buvo ramus, ir aš kurį laiką gulėjau nejudėdama, klausydamasi Maksono kvėpavimo. Darėsi vis sunkiau užklupti jį ramią ir laimingą akimirką, tad mėgavausi valandėle, dėkinga už tai, kad būdamas su manimi

jis jautėsi geriausiai.

Atrankoje palikus tik šešias mergaites, jis atrodė kur kas labiau susirūpinęs nei tuomet, kai mes trisdešimt penkios atvykome į rūmus. Veikiausiai manė turėsiąs daugiau laiko pasirinkti. Nors ir jaučiuosi kalta tai pripažindama, žinojau, kad aš buvau ta priežastis, dėl kurios jis norėjo turėti daugiau laiko.

Aš patikau princui Maksonui, Ilėjos sosto įpėdiniui. Dar prieš savaitę jis man pasakė, kad jei

rūpētų man taip, kaip aš rūpiu jam, – jei niekas manęs nevaržytų, šis konkursas baigtųsi. Kartais man patikdavo įsivaizduoti, kaip jausčiausi būdama Maksono vienintele.

Deja, Maksonas man nepriklausė. Čia buvo dar penkios mergaitės, kurias jis kviesdavo į pasimatymus ir kažką joms šnabždėdavo, ir aš nenutuokiau, ką apie tai manyti. Be to, priimdama Maksoną, turėčiau priimti karūną – šią mintį buvau linkusi ignoruoti,

nes neišmaniau, ką man tai reikštų.

Žinoma, buvo ir Aspenas.

Oficialiai jis jau nebuvo mano vaikinąs, – jis išsiskyrė su manimi dar prieš tai, kai mano vardas buvo ištrauktas *Atrankai*, – bet jam pasirodžius rūmuose su sargybinio uniformą, mano širdį vėl užtvindė jausmai, kuriuos stengiausi pamiršti. Aspenas buvo mano pirmoji meilė; kai žvelgdavau į jį... priklausydavau tik jam.

Maksonas nežinojo, kad Aspenas yra rūmuose, tačiau žinojo, kad namie yra vaikinai, kurių aš mėginu pamiršti, ir maloningai davė man laiko, o pats mėgino rasti kitą mergaitę, su kuria jaustūsi laimingas, jei aš negalėsiu jo pamilti.

Svarsčiau apie tai, kai jis pajudino galvą, įkvėpdamas oro šiek tiek aukščiau mano plaukų augimo linijos. Kaip atrodytų, jei aš tiesiog mylėčiau Maksoną?

- Ar žinai, kada paskutinį kartą žiūrėjau į žvaigždes? - jis

paklausė.

Įsitaisiau arčiau jo ant antklodės, bandydama nesusalti vėsią Ancheleso naktį.

- Neturiu supratimo.

- Prieš keletą metų turėjau astronomijos mokytoją. Atidžiau išžiūrėjus matyti, kad žvaigždės yra skirtingų spalvų.

- Pala, paskutinį kartą žiūrėjai į žvaigždes jas *tyrinėdamas*? O šiaip, savo malonumui?

Maksonas sukikeno.

- Malonumas. Reikės įrašyti jį

tarp biudžeto konsultacijų ir Infrastruktūros komiteto susirinkimų. Ir karo strategijos, – beje, esu labai prastas strategas.

– Kas dar tau prastai einasi? – paklausiau, glostydamą jo iškrakmolytus marškinius.

Padrąsintas prisilietimo, Maksonas, apkabinęs mane per pečius, ranka vedžiojo apskritimus man ant peties.

– Kodėl smalsauji? – paklausė jis erzindamas.

– Todėl, kad vis dar labai

mažai apie tave žinau. Visuomet atrodai tobulas. Smagu turėti įrodymą, kad toks nesi.

Princas pasirėmė ant alkūnės, žvelgdamas man į veidą.

- Juk žinai, kad nesu.

- Nedaug trūksta, -
papieštaravau. Tarp mūsų
perbėgo prisilietimo virpuliukai.
Per kelius, rankas, pirštus.

Maksonas papurtė galvą
švelniai šypsodamasis.

- Tada klausyk. Aš nesugebu
planuoti karų. Esu visiškai tam
netikęs. Tikriausiai būčiau ir

siaubingas virėjas. Niekada nemėginau, taigi...

- Niekada?

- Tikriausiai pastebėjai patarnautojus, kurie iki kaklo užverčia tave pyragaičiais. Taip jau nutiko, kad jie maitina ir mane.

Aš sukikenau. Namie padėdavau ruošti beveik visus valgius.

- Kalbėk, - pareikalavau. - Ko dar nesugebi?

Maksonas buvo prie pat manęs, jo rudos akys

paslaptinai spindėjo.

- Pastaruoju metu kai ką sužinojau...

- Pasakyk.

- Pasirodo, aš visiškai nesugebu laikytis nuo tavęs atokiai. Tai labai rimta bėda.

Aš nusišypsojau.

- Ar tikrai mėginai?

Jis apsimetė apie tai galvojęs.

- Na ne. Ir nesitikėk, kad pradėsiu.

Mes tyliai nusijuokėme, laikydami vienas kito. Tokiomis akimirkomis buvo

lengva įsivaizduoti, kad taip bus visą likusį gyvenimą.

Lapų ir žolės šiugždesys įspėjo mus, jog kažkas ateina. Nors mūsų pasimatymas atitiko visas taisykles, pasijutau sutrikusi ir skubiai atsisėdau. Maksonas pasekė mano pavyzdžiu, kai sargybinis, apėjęs gyvatvorę, priėjo prie mūsų.

- Jūsų Šviesybe, - pasakė jis nusilenkdamas. - Atleiskite už sutrukdyimą, bet išties neprotinga pasilikti lauke taip

vėlai. Sukilėliai gali...

- Supratau, - atsiduso
Maksonas. - Tuoju grįšime.

Sargybiniui pasišalinus
princas vėl pasisuko į mane.

- Dar viena mano yda:
sukilėliai išbaigė mano
kantrybę. Pavargau su jais
tąsyti.

Jis atsistojo ir padavė man
ranką. Aš ją paėmiau,
žiūrėdama į liūdnai nusivylusias
jo akis. Nuo *Atrankos* pradžios
sukilėliai puolė mus du kartus -
kartą visa griaunantys

šiauriečiai ir kartą mirtį
nešantys pietiečiai, – net ir
turėdama tokią nedidelę patirtį,
supratau jo būseną.

Nelaimingas, kad mūsų
vakaras buvo nutrauktas,
Maksonas paėmė antklodę ir ją
išpurtė.

– Ei, – ištariau, skatindama jį
pažvelgti į mane. – Man buvo
smagu.

Jis linktelėjo.

– Nejuokauju, – tariau
artindamasi. Princas užsimetė
antklodę ant vienos rankos, kad

laisvą galėtų apkabinti mane.
– Turėtume kada nors tai pakartoti. Galėtum papasakoti man apie žvaigždžių spalvas, nes aš tikrai nesugebu jų atskirti.

Maksonas liūdnai nusišypsojo.

– Norėčiau ramaus, normalaus gyvenimo.

Pasisukau taip, kad galėčiau jį apkabinti, tada Maksonas numetė antklodę ir apglėbė mane.

– Man nemalonu jums tai sakyti, Jūsų Šviesybe, bet net ir

tuomet, kai sargybinių nėra šalia, jūs toli gražu nesielgiate normaliai.

Princas šiek tiek pralinksmėjo, bet vis dar buvo rimtas.

- Patikčiau tau labiau, jei būčiau normalus.

- Tau sunku patikėti, bet išties patinki man toks, koks esi. Tik man reikia daugiau...

- Laiko. Žinau. Ir esu pasirengęs tau jo suteikti. Tik norėčiau žinoti, kad pasirinksi mane, kai tas laikas baigsis.

Nusukau akis į šalį. Šito pažadėti negalėjau. Nuolat širdyje lyginau Maksoną ir Aspeną, bet nė vienas jų neturėjo persvaros. Nebent tada, kai būdavau su vienu jų. Tarkim, dabar kilo pagunda pažadėti Maksonui, kad galiausiai liksiu su juo.

Bet aš negalėjau.

- Maksonai, - sušnibždėjau, matydama, kaip jis nusiminė, nesulaukęs mano atsakymo. - Šito negaliu tau pasakyti. Bet galiu pasakyti, kad *noriu* būti

čia. Aš noriu sužinoti, ar yra galimybė m... mu... – sumikčiojau, nerasdama tinkamo žodžio.

– Mums? – spėjo Maksonas.

Laiminga nusišypsojau, kad jis taip lengvai mane suprato.

– Taip. Noriu sužinoti, ar yra galimybė mums būti mumis.

Jis nubraukė nuo veido mano garbaną.

– Manau, kad šansai yra labai dideli, – pasakė dalykiškai.

– Ir aš taip manau. Tik... laiko, gerai?

Jis linktelėjo jau laimingesnis. Šitaip norėjau užbaigti mūsų vakarą – viltimi. Ir galbūt dar vienu dalyku. Prikandusi lūpą, palinkau prie Maksono klausdama akimis.

Nė nesudvejojęs jis pasilenkė manęs pabučiuoti. Bučinyš buvo šiltas ir švelnus, pasijutau dievinama ir troškau daugiau. Galėjau stovėti čia ištisas valandas, laukdama, kol pasisotinsiu tuo jausmu; bet Maksonas per greitai nusisuko.

– Eime, – jis ištarė žaismingai,

traukdamas mane link rūmų. –
Verčiau eime į vidų, kol neatjojo
sargyba su apnuogintomis
ietimis.

Maksonui palikus mane prie
laiptų, nuovargis užgriuvo tarsi
siena. Tiesą sakant, sunkiai
vilkau kojas į antrą aukštą,
sliūkinau į savo kambarį už
kampo, bet netikėtai
atsipeikėjau.

– O! – ištarė Aspenas, jis irgi
nustebo mane pamatęs. –
Tikriausiai esu pats blogiausias
sargybinių, nes visą tą laiką

maniau, kad esi savo kambaryje.

Aš sukikenu. Naktį *Elito* mergaitės turėjo miegoti saugomos bent vienos kambarinės. Man tas labai nepatiko, tad Maksonas primygtinai reikalavo, kad prie mano kambario būtų sargybinis, jei kartais kas nors nutiktų. Dažniausiai mane saugodavo Aspenas. Žinodama, kad beveik kiekvieną naktį jis stovi prie mano durų, jčiau keistą palaimą ir siaubą.

Linksma nuotaika greitai išblėso, kai Aspenas suvokė, kodėl aš dar neguliu saugiai apkamšyta savo lovoje. Jis nesmagiai kostelėjo.

- Ar gerai praleidai laiką?

- Aspenai, - sušnibždėjau įsitikinusi, kad netoliese nieko nėra. - Nenusimink. Aš dalyvauju *Atrankoje*, taigi tokia tvarka.

- Kaip galiu turėti šansų, Mer? Kaip galiu varžytis, kai tu kalbi tik su vienu mūsų? - Jis buvo teišus, bet ką aš galėjau

padaryti?

- Prašau nepykti ant manęs, Aspenai. Aš stengiuosi viską išsiaiškinti.

- Ne, Mer, - jis pasakė vėl švelniu balsu. - Aš ant tavęs nepykstu. Aš tavęs *ilgiuosi*. - Paskui, bijodamas kalbėti garsiai, ištarė vien lūpomis. Aš *tave myliu*.

Aš išsilydžiau.

- Žinau, - pasakiau, uždėdama ranką jam ant krūtinės ir akimirką leisdama sau pamiršti, kaip rizikuojame. -

Bet pats supranti, kur mes esame ir kad dabar aš priklausau *Elitui*. Man reikia laiko, Aspenai.

Jis suėmė mano ranką ir linktelėjo.

- Laiko aš tau galiu duoti. Tik... pasistenk surasti jo ir man.

Nenorėjau priminti, kaip keblu būtų tai padaryti, tad prieš švelniai ištraukdama ranką šyptelėjau jam.

- Turiu eiti.

Jis žiūrėjo, kaip įeinu į

kambarį ir uždarau duris.

Laikas. Šiomis dienomis
prašau jo daug. Tikėjasi, kad
turint užtektinai laiko viskas
suguls į savo vietas.

Antras skyrius

- Ne, ne, - juokdamasi atsakė karalienė Amberli. - Aš turėjau tik tris pamerges, nors Klarksono motina pageidavo, kad turėčiau daugiau. Aš norėjau tik savo seserų ir geriausios draugės, su kuria atsitiktinai susipažinau per

Atranką.

Vogčiomis žvilgtelėjau į Marli ir nudžiugau, kad ji taip pat į mane žiūrėjo. Prieš atvykdama į rūmus maniau, kad per tokį svarbų konkursą mergaitės tikrai bus nedraugiškos. Marli apkabino mane per mūsų pirmąjį susitikimą, ir nuo to laiko mudvi esame artimos. Išskyrus vieną kartą, netgi nebuvo susiginčiusios.

Prieš kelias savaites Marli užsiminė, kad nenorėtų būti su Maksonu. Kai verčiau ją

paaiškinti, kodėl, ji užsisklendė savyje. Žinojau, kad ji nepyksta, bet tos tylos dienos, kol galiausiai visko nepamiršome, buvo vienišos.

- Aš noriu septynių pamergių,
- pasakė Kris. - Na, jei Maksonas pasirinks mane ir bus keliamos didelės vestuvės.

- O mano vestuvėse pamergių nebus, - pasakė Selestė prieštaraudama Kris. - Jos tik atitraukia dėmesį. Vestuves rodys per televiziją, todėl noriu, kad visų akys būtų išmeigtos į

mane.

Aš niršau. Taip retai pasitaikydavo proga pasikalbėti su karaliene Amberli, o Selestė elgėsi kaip išlepinta mergiotė ir viską gadino.

- Aš į vestuves norėčiau įpinti savo kultūros tradicijų, - tyliai pridūrė Elisa. - Naujojoje Azijoje mergaitės per vestuves naudoja daug raudonos spalvos, o jaunasis dovanoja dovanas nuotakos draugėms, atsidėkodamas, kad jos leido jai už jo tekėti.

Kris prakalbo:

- Primink, kad dalyvaučiau tavo vestuvėse. Man patinka dovanos!

- Man taip pat! - sušuko Marli.

- Panele Amerika, jūs esate itin tyli, - pasakė karalienė Amberli. - Kokių pageidavimų turite dėl savo vestuvių?

Aš išraudau, nes buvau visiškai nepasirengusi atsakyti.

Esu įsivaizdavusi tik vienas vestuves, jos turėjo vykti Karolinos provincijos paslaugų

tarnyboje užpildžius didžiulę šūsnį dokumentų.

- Aš svajoju, kad mane išleistų tėtis. Na, kad jis paimtų mano ranką ir paduotų ją būsimam vyrui. Tai vienintelis mano pageidavimas. - Nors ir ganėtinai trikdanti, tai buvo tiesa.

- Bet visi tai daro, - priekabiavo Selestė. - Tai nuobodu.

Turėjau supykti, kad ji mane supeikė, bet tik gūžtelėjau pečiais.

- Tą svarbią dieną noriu žinoti, kad tėtis visiškai pritaria mano pasirinkimui.

- Kaip miela, - pasakė Natali, gurkšnodama arbatą ir žvelgdama pro langą.

Karalienė Amberli linksmi nusijuokė.

- Žinoma, tikiuosi jo pritarimo. Kad ir koks jaunikis būtų. - Ji skubiai pridūrė paskutinius žodžius, supratusi išsiduodanti, kad mano išrinktasis būtų Maksonas.

Klausiau savęs, ar ji išties taip

galvoja, ar Maksonas papasakojo jai apie mus.

Netrukus vestuvių tema buvo išsemta, ir karalienė nuėjo padirbėti į savo kambarį. Selestė įsitaisė priešais didelį televizorių sienoje, kitos pradėjo lošti kortomis.

- Buvo smagu, - pasakė Marli, kai kartu įsitaisėme prie stalo. - Nežinau, ar esu kada nors girdėjusi karalienę tiek daug kalbant.

- Manau, ji jaudinasi. - Niekam nebuvo užsiminusi

apie tai, ką man pasakojo karalienės Amberli sesuo, kad ji daug kartų mėgino pastoti, bet nesėkmingai. Adelė pranašavo, kad jos sesuo užmegs su mumis šiltesnius santykius, kai tik būrelis sumažės, ir ji buvo teisi.

- Privalai man pasakyti. Ar tu išties neturi planų dėl savo vestuvių, ar tik nenori jais pasidalyti?

- Išties neturiu, - prisiečiau. - Man sunku įsivaizduoti dideles vestuves. Juk aš priklausau penktai kastai.

Marli papurtė galvą.

- *Priklausei* penktai. Dabar priklausai trečiai.

- Teisingai, - pasakiau prisiminusi savo naują padėtį.

Aš gimiau penktos kastos šeimoje - vargingai apmokamų dailininkų ir muzikantų - ir nors apskritai nekenčiau kastų sistemos, savo darbą mėgau. Buvo keista galvoti apie save kaip apie trečios kastos atstovę ir mąstyti apie mokytojos ar rašytojos profesiją.

- Baik nervintis, - pasakė

Marli, skaitydama man iš veido.

- Kol kas neturi dėl ko nerimauti.

Ketinau prieštarauti, bet mane pertraukė Selestės šūksnis.

- Nagi! - ji sušuko, trenkdama nuotolinio valdymo pultelį į sofą ir vėl nukreipdama jį į televizorių. - Ak!

- Ar man taip atrodo, ar ji tikrai tapo dar bjauresnė? - sušnabždėjau Marli. Mes žiūrėjome, kaip Selestė be paliovos trankė pultelį, kol

galiausiai pasidavė ir perjungė kanalą rankiniu būdu. Pamaniau, jei būčiau augusi antroje kastoje, dėl to turbūt vertėtų susirūpinti.

- Manau, tai stresas, - pareiškė Marli. - Ar pastebėjai, kad Natali vis labiau, na nežinau... atitolsta?

Aš linktelėjau, ir mes abi pažvelgėme į tris kortomis lošiančias mergaites. Pašydama kortų malką, Kris šypsojosi, o Natali tyrinėjo savo plaukų galiukus, retsykais išraudama

jai nepatinkančią sruogą. Ji atrodė išsiblaškiusi.

- Ko gero, mes visos pradedame jį jausti, - prisipažinau. - Dabar, kai liko tik mažas būrelis, sunkiau ilsėtis ir mėgautis rūmais.

Selestė suniurnėjo, ir mes žvilgtelėjome į ją, bet greitai nusukome akis, nes ji pagavo mūsų žvilgsnius.

- Trumpam atsiprašysiu, - tarė pasimuisčiusi Marli. - Regis, man reikia į tualetą.

- Ir aš apie tai pagalvojau.

Gal eime kartu? – pasiūliau.

Šypsodamasi ji pakratė galvą.

– Tu eik pirma. Aš išgersiu arbata.

– Gerai. Aš grįšiu.

Išėjau iš Moterų kambario ir neskubėdama žingsniavau puošniu koridoriumi. Nebuvau įsitikinusi, ar kada nors pamiršiu šią įspūdingą vietą. Buvau taip išsiblaškiusi, kad pasukusi už kampo atsitrenkiau į sargybinių.

– Oi! – šūkteleėjau.

– Atleiskite, panele. Tikiuosi,

neišgąsdinau jūsų. – Jis laikė mane už dilbių, padėdamas nepargriūti.

– Ne, – pasakiau kikendama. – Nieko baisaus. Turėjau žiūrėti, kur einu. Ačiū, kad mane sugavote, pareigūne...

– Vudvorkas, – jis pasakė nusilenkdamas.

– Aš Amerika.

– Žinau.

Nusišypsojau ir užverčiau akis. Aišku, jis žinojo.

– Tikiuosi, kai kitą kartą susitiksime, nebūsiu tokia nevik-

ri, – pajuokavau.

Jis tyliai nusijuokė.

– Sutinku. Gražios dienos,
panele.

– Jums taip pat.

Grižusi papasakojau Marli apie savo trikdantį susitikimą su pareigūnu Vudvorku ir perspėjau ją eiti atsargiai. Ji nusijuokė ir papurtė galvą.

Tolesnę popietės dalį praleidome sėdėdamos prie langų ir gerdamos saulės šviesą, plepėdamos apie namus ir kitas mergaites.

Pasidarė liūdna pagalvojus apie ateitį. Juk kada nors *Atranka* baigsis, ir nors žinojau, kad mudvi su Marli liksime artimos, man labai stigs mūsų kasdienių pokalbių. Ji – mano pirma tikra draugė, ir man norėjosi, kad ji nuolat būtų šalia.

Kol stengiausi sustabdyti šią akimirką, Marli svajingai žvelgė pro langą. Knietėjo žinoti, apie ką ji galvoja, bet aplink buvo taip ramu, kad nepaklausiau.

Trečias skyrius

Plačios durys į balkoną ir į koridorių buvo atidarytos, ir mano kambaryje nestigo šilto, malonaus iš sodo sklindančio oro. Tikėjausi, švelnus vėjelis paguos mane, nes turėjau labai daug darbo. Deja, jis mane tik blaškė, kurstydamas troškimą

būti bet kur, tik ne prie šio stalo.

Atsidusau ir atsilošiau kėdėje užvertusi galvą ant atlošo.

- Ana, - pašaukiau.

- Klausau, panele, - iš kampo siūdama atsiliepė mano vyriausia kambarinė. Net nepažvelgusi žinojau, kad Merė ir Lusė, kitos dvi mano kambarinės, kilstelėjo galvas, laukdamos, ar ir jos galės man patarnauti.

- Įsakau išsiaiškinti, ką reiškia šie popieriai, - pasakiau,

tingiai rodydama ranka į prieš mane gulinčią išsamią karinės statistikos ataskaitą. Iš šios užduoties bus egzaminuojamas visas *Elitas*, bet aš niekaip negalėjau susikaupti.

Trys mano kambarinės nusijuokė – tikriausiai todėl, kad reikalavimas buvo juokingas, ir todėl, kad aš apskritai ko nors pareikalavau. Vadovauti aš nelabai sugebėjau.

– Apgailestauju, mano ponija, bet tai tikriausiai peržengtų mano pareigų ribas, – atsakė

Ana. Nors jos atsakymas tebuvo pokštas, balse girdėjau nuoširdų atsiprašymą, kad ji negali man padėti.

- Gerai, - sudejavau atsisėsdama tiesiai. - Teks pačiai tai padaryti. Jūs visos esate niekam tikusios. Rytoj paprašysiu naujų kambarinių. Šį kartą kalbu rimtai.

Jos vėl sukikeno, o aš dar kartą sutelkiau dėmesį į skaičius. Man atrodė, kad ši atskaita klaidinga, nors nebuvo tuo įsitikinusi. Dar kartą

perskaičiau paragrafus ir diagramas, stengdamasi susikaupti raukiau antakius ir kramčiau rašiklio galą.

Išgirdau tylų Lusės juoką ir pakėlusi akis sužinoti, kas ją taip pralinksmino, nusekiau jos žvilgsnį prie durų. Ten, atsirėmęs į staktą, stovėjo Maksonas.

- Tu mane išdavei! - jis papriekaištavo Lusei, o ši ir toliau kikenė.

Skubiai atstūmiau kėdę ir puoliau jam į glėbį.

- Tu perskaitei mano mintis!

- Tikrai?

- Prašau pasakyti, kad galime
išeiti į lauką. Nors trumpam?

Jis nusišypsojo.

- Turiu dvidešimt minučių,
paskui turėsiu grįžti.

Pamažu blėstant gyvoms
mano kambarinių šnekoms
nusitempiaujį koridoriumi tolyn.

Niekas nepaneigs, kad sodai
tapo *mūsų* vieta. Beveik
kaskart, pasitaikius progai
pabūti vieniems, mes
ateidavome čia. Tai buvo didelis

kontrastas mano laisvalaikiui su Aspenu, kai lindėdavome pasislėpę mažame medžio namelyje kieme už namo, vienintelėje vietoje, kur galėjome jaustis saugūs.

Staiga paklausiau savęs, ar kur netoliese, nepastebimas tarp daugelio kitų rūmų sargybinių, yra Aspenas, gal jis stebi, kaip Maksonas laiko mano ranką.

- Kas čia? - paklausė Maksonas einant braukdamas per mano pirštų galiukus.

- Nuospaudos. Jos atsirado spaudant smuiko stygas keturias valandas per dieną.

- Anksčiau jų nepastebėjau.

- Ar jos tau trukdo? - Iš šešių likusių mergaičių aš buvau žemiausios kastos, tad nemanau, kad kurios nors rankos buvo tokios kaip mano.

Maksonas sustojo ir pakėlė mano pirštus prie lūpų, tada ėmė bučiuoti išvargusius jų galiukus.

- Priešingai. Mano manymu, jos gan gražios. - Pajutau, kaip

raustu. - Aš mačiau pasaulį - žinoma, daugiausia pro kulkoms atsparų stiklą arba iš kažkokios senos pilies bokšto - bet aš jį mačiau. Turiu galimybę prieiti prie atsakymų į tūkstantį klausimų. Bet ši rankytė? - Jis įdėmiai pažvelgė man į akis. - Ši rankytė išgauna garsus, kurių negalėčiau palyginti su jokiais kitais. Kartais man atrodo, kad sapnavau, jog tu grieži smuiku, ir buvo labai gražu. Šios nuospaudos įrodo, jog tai ne sapnas.

Kartais Maksono kalbėjimo maniera mane užburdavo ir buvo pernelyg romantiška, kad įtikintų. Tačiau nors ir puoselėjau tuos žodžius širdyje, nebuvo tikra, ar galiu jais pasitikėti. Iš kur galėjau žinoti, kad jis netaria tokių meilių žodžių kitoms mergaitėms? Privalėjau pakeisti temą.

- Ar išties žinai atsakymus į tūkstantį klausimų?

- Be jokių abejonių. Klausk bet ko; jei nesuregsiu atsakymo, žinau, kur jį rasti.

- Bet ko?

- Bet ko.

Buvo sunku nepasiruošus sugalvoti klausimą, tuo labiau toki, kuris jį parklupdytų, ko aš ir norėjau. Prisiminiau dalykus, kurie žadino mano smalsumą augant. Kaip skrenda lėktuvai? Kokios anksčiau buvo Jungtinės Valstijos? Kaip veikia maži grotuvai, kuriuos turi aukštesnės kastos?

Ir tada man toptelėjo.

- Kas yra Helovinas? -
paklausiau.

- Helovinas? - Aišku, Maksonas nebuvo apie jį girdėjęs. Aš nesistebėjau. Ir pati tik kartą buvau aptikusi tą žodį tėvų senoje istorijos knygoje. Kai kurios jos dalys buvo neatpažįstamai sudrįskusios, trūko puslapių arba jie buvo beveik sunaikinti. Vis tiek mane visada domino ten minima šventė, apie kurią mes nieko nežinojome.

- Nesijaučiate toks įsitikinęs, Jūsų Karališkoji Prašmatnybe? - paerzinau.

Princas nusivaipė, tačiau buvo aišku, kad tik apsimeta supykęs. Tada žvilgtelėjo į laikrodį ir įtraukė oro.

– Eime. Turim paskubėti, – pasakė jis, čiupdamas mane už rankos ir leisdamasis bėgti.

Aš klupinėjau su savo bateliais pusaukštėmis pakulnėmis, bet stengiausi neatsilikti, kai jis plačiai šypsodamasis vedė mane atgal į rūmus. Man patikdavo, kai prasiverždavo Maksono nerūpestingumas; jis pernelyg

dažnai būdavo rimtas.

- Ponai, - ištarė jis mums
lekiant pro sargybinius,
stovinčius prie durų.

Nubėgus iki pusės vestibulio,
bateliai mane priveikė.

- Maksonai, sustok! -
prašvokščiau uždususi. - Aš
nespėju!

- Eikš, eikš, tau tai patiks, -
sumurmėjo jis, traukdamas
mane už rankos, kai sulėtinau
tempą. Galiausiai Maksonas
prisiderino prie manęs, bet buvo
akivaizdu, kad jam knietėjo

skuosti greičiau.

Mes pasileidome link šiaurinio koridoriaus, netoli tos vietos, kur buvo filmuojama *Pranešimų* laida, bet jos nepriėję pasukome į laiptus. Ilgai kopėme aukštyn, ir aš negalėjau suvaldyti smalsumo.

- Kur mes einame?

Jis pasisuko ir pažvelgė į mane staiga surimtėjęs.

- Privalai prisiekti, kad niekada neprasitarsi apie šį kambarėlį. Tik keli šeimos nariai ir saujelė sargybinių žino,

kad jis apskritai yra.

Aš buvau be galo susidomėjusi.

- Žinoma.

Užlipome laiptais iki pat viršaus, ir Maksonas atidarė man duris. Jis vėl paėmė mane už rankos ir tempė koridoriumi, kol galiausiai sustojo prie sienos, ją beveik visą dengė didžiulis paveikslas. Maksonas apsidairė, įsitikindamas, kad nieko aplink nėra, ir užkišo ranką už rėmo. Išgirdau silpną spragtelėjimą, ir paveikslas

pasviro link mūsų.

Aš išsižiojau. Maksonas nusišypsojo.

Už paveikslo iki pat žemės buvo įtaisytos durys su nedidele klaviatūra, tokios būna telefonuose. Maksonas nuspaudė kelis skaičius, ir pasigirdo tylus pyptelėjimas. Žvelgdamas į mane jis pasuko rankeną.

- Leisk tau padėti. Čia gan aukštas slenkstis. - Jis padavė man ranką ir parodė, kad eičiau pirma.

Aš apstulbau.

Prie belangio kambario sienų stovėjo lentynos, pilnos senovinių knygų. Dviejose lentynose buvo knygos su keistais raudonais brūkšniais ant viršelių, ir aš pamačiau didžiulį į sieną atremtą atlasą; atverstame puslapyje buvo kažkokios nežinomos šalies apybrėžos. Kambario centre stovėjo stalas, ant jo gulėjo keletas knygų. Regis, kažkas neseniai jas vartė ir paliko atnaujinti. Į vieną sieną

instaliuotas platus ekranas
priminė televizorių.

- Ką reiškia raudoni
brūkšniai? - paklausiau
stebėdamasi.

- Tai uždraustos knygos. Kiek
mums žinoma, tai gali būti
vieninteliai išlikę egzemplioriai
visoje Ilėjoje.

Pasigrėžiau į Maksoną, akimis
klausdama to, ko neišdrįsau
ištarti garsiai.

- Taip, gali jas pavartyti, -
pasakė jis, neslėpdamas, kad
keliu jam nepatogumą, bet jo

veidas bylojo, kad šito jis iš manęs ir tikėjosi.

Labai atsargiai pakėliau vieną knygą, bijodama netyčia sunaikinti vienintelį to lobio egzempliorių. Perverčiau puslapius ir nedelsdama padėjau ją į vietą. Pasijutau apimta pernelyg pagarbios baimės.

Tada pamačiau, kaip Maksonas kažką spausdina ant plokščią rašomąją mašinėlę primenančio daikto, kuris buvo prijungtas prie televizorius ekrano.

- Kas tai? - paklausiau.

- Kompiuteris. Ar neteko matyti? - Papurčiau galvą, Maksonas nesistebėjo. - Jau nedaug žmonių juos turi. Šis kompiuteris skirtas šiame kambaryje saugomai informacijai. Jei yra kokios nors medžiagos apie Heloviną, jis mums pasakys, kur jos ieškoti.

Nelabai supratau, ką princas sako, bet paaiškinti neprašiau. Po kelių sekundžių jo paieška davė rezultatų - trijų punktų sąrašą ekrane.

- Puiku! - jis sušuko. - Lauk čia.

Stovėjau prie stalo, kol Maksonas ieškojo trijų knygų, kurios mums atskleis, kas yra Helovinas. Tikėjausi, kad tai nebus kokia kvailystė ir kad nebūsiu vertusi jo tuščiai dėti tiek pastangų.

Pirmoji knyga apibūdino Heloviną kaip keltų šventę, žyminčią vasaros pabaigą. Nenorėdama gaišinti Maksono, neužsiminiau, kad neturiu supratimo, kas yra keltai.

Remiantis jų tikėjimu, per Heloviną dvasios atklysdavo ir apleisdavo šį pasaulį, tad žmonės užsidėdavo kaukes, norėdami apsisaugoti nuo piktųjų dvasių. Vėliau Helovinas virto pasaulietiška švente, skirta daugiausia vaikams. Apsirengę tam tikrais kostiumais, jie vaikščiodavo po miestą dainuodami dainas ir kaip atlygį gaudavo saldinių; iš čia kilo posakis „pokštas arba saldainis“ – jie pokštaudavo ir gaudavo saldinių.

Antroje knygoje Helovinas buvo aprašomas panašiai, tik ten buvo minimi moliūgai ir krikščionybė.

- Šita bus įdomi, - pareiškė Maksonas, versdamas daug plonesnės, ranka rašytos knygos puslapius.

- Kodėl? - paklausiau, prieidama pasiimti geresnės knygos.

- Čia, panele Amerika, yra vienas Gregorio Ilėjos asmeninio dienoraščio tomų.

- Ką? - sušukau. - Ar galiu

paliesti?

- Pirmiau leisk surasti puslapį, kurio ieškom. Žiūrėk, net nuotrauka yra!

Toje nuotraukoje iš nežinomos praeities tarsi vaiduoklis stovėjo Gregoris Ilėja, griežtu veidu, šiugždančiu kostiumu, pasitempęs. Keista, kad, mano akimis, jo laikysena labai panėšėjo į karaliaus ir Maksono laikyseną. Šalia jo kamerai abejingai šypsojosi moteris. Iš veido buvo matyti, jog kadaise ji buvo labai miela,

tačiau blizgesys iš jos akių jau buvo dingęs. Ji atrodė pavargusi.

Aplink porą stovėjo dar trys figūros. Paauglė mergaitė – graži ir energinga, plačiai besišypsanti, su karūna ir puošnia suknele. Kaip juokinga! Ji buvo apsirengusi kaip princesė. Ir du berniukai – vienas šiek tiek aukštesnis negu kitas, abu vilkėjo man nepažįstamų personažų kostiumus. Atrodė, jie netrukus ką nors iškrės. Po nuotrauka

buvo įrašas – ganėtinai keista –
darytas Gregorio Ilėjos ranka.

*Šiais metais vaikams
Helovino proga buvo
surengtas vakarėlis.
Tikriausiai tokiu būdu jie
gali pamiršti, kas dedasi
aplink, bet, mano manymu,
tai yra lengvabūdiška. Mes
esame viena iš kelių likusių
šeimų, išgalinčių surengti
šventę, bet šis vaikų
žaidimas tėra pinigų
švaistymas.*

- Manai, Helovino nešvenčiame, nes tai pinigų švaistymas?

- Gali būti. Jei data ką nors reiškia, šis įrašas darytas iš karto po to, kai Kinijos Amerikos valstija pradėjo priešintis, prieš pat Ketvirtąjį pasaulinį karą. Tuo metu didžioji dalis žmonių neturėjo nieko - įsivaizduok visą tautą, priklausančią septintai kastai, ir menką saujelę - antrai.

- Oho. - Pamėginau įsivaizduoti karo nuniokotą

mūsų šalies peizažą ir tautą, besistengiančią suimti save į rankas. Neįtikėtina.

- Kiek tokių dienoraščių čia yra? - paklausiau.

Maksonas parodė į lentyną, kurioje buvo išrikiuoti panašūs į šį dienoraščiai.

- Gal koks tuzinas.

Negalėjau patikėti! Visa istorija viename kambaryje.

- Ačiū, - pasakiau. - Nė nesvajojau, kad galėsiu tai pamatyti. Esu apstulbusi, kad jie egzistuoja.

Maksonas švytėjo.

- Gal norėtum perskaityti iki galo? - Jis mostelėjo į dienoraštį.

- Taip, žinoma! - kone sušukau, tada prisiminiau savo pareigas. - Bet aš negaliu čia pasilikti; turiu išnagrinėti tą siaubingą ataskaitą. O tau reikia grįžti prie darbo.

- Tai tiesa. Ką pasakytum, jei pasiūlyčiau šią knygą pasiimti keletui dienų?

- Ar man tai leidžiama? - paklausiau pagarbiai.

- Ne. - Maksonas
nusišypsojo.

Aš sudvejojau, bijodama to, ką
laikiau rankose. O jei pamesiu?
Jei sugadinsiu? Žinoma, princo
mintys turėjo suktis apie tą patį.
Bet juk daugiau tokia proga
nepasitaikys. Dėl šios dovanos
būsiu atidi.

- Gerai. Tik nakčiai ar dviem,
tada gražinsiu.

- Giliai paslėpk.

Ir aš ją paslėpiau. Juk tai
buvo daugiau nei knyga; tai
buvo Maksono pasitikėjimas. Aš

Ķiŗau jā Ķ pianino ķēdēs vidū, po
ŗūsnimi natū - ten mano
kambarinēs niekada nevalē. Ŗiā
knygā lies tik mano rankos.

Ketvirtas skyrius

- Aš beviltiška! - pasiskundė Marli.

- Ne, ne, tau puikiai sekasi, - sumelavau.

Jau daugiau nei savaitė daviau Marli pianino pamokas, tačiau pasakysiu nuoširdžiai - ji skambino vis prasčiau. Dėl

Dievo, mes vis dar mokėmės gamų. Jai vėl nuspaudus ne tą klavišą, nejučiomis susiraukiau.

- Pažvelk į savo veidą! -
sušuko ji. - Aš netikėlė. Tarsi
gročiau alkūnėmis.

- Pamėginkim. Gal tavo
alkūnės bus tikslesnės.

Marli atsiduso.

- Pasiduodu. Atleisk, Amerika,
tu buvai itin kantri, bet negaliu
klausytis savo grojimo. Skamba
taip, tarsi pianinas sirgtų.

- Tiesą sakant, „merdėtų“
būtų tiksliau.

Marli prapliupo juoktis, ir aš prie jos prisidėjau. Nė neįtariau, kad jai paprašius pianino pamokų, mano ausys bus taip skausmingai – bet linksmi – kankinamos.

– Gal tau geriau sektųsi griežti smuiku? Smuiko muzika nuostabi, – pasiūliau.

– Ne, vargu. Man taip sekasi, kad tik sugadinsiu instrumentą.

– Marli pakilo ir nuėjo prie mano stalelio. Popieriai, kuriuos turėjome skaityti, buvo nustumti į vieną pusę, ir mano mielos

kambarinės buvo palikusios
mums arbatos ir sausainių.

- Nieko baisaus. Juk smuikas
priklauso rūmams. Panorėjusi
galėtum sviesti jį Selestei į
galvą.

- Negundyk, - pasakė Marli,
pildama mums arbatos. - Aš
labai tavęs pasiilgsiu, Amerika.
Nežinau, kaip išgyvensiu, kai
mudvi negalėsime kasdien
matytis.

- Maksonas labai neryžtingas,
taigi rūpintis dėl to dar nereikia.

- Nežinau, - tarė ji

surimtėjusi. – Jis nepasakė tiesiai, bet žinau, kad esu čia tik dėl žmonių palaikymo. Išvykus kitoms mergaitėms, jų nuomonė netrukus pasikeis, ir jie išsirinks kitą favoritę; tada jis mane išsiųs namo.

Labai atsargiai rinkau žodžius, tikėdamasi paaiškinimo, kodėl jų santykiai atšalo, tačiau nenorėjau, kad Marli dar kartą nuo manęs užsisklęstų.

– Ar su tuo susitaikei? Turiu galvoje, jei negausi Maksono?

Draugė lengvai gūžtelėjo pečiais.

– Jis nėra man skirtas. Aš nieko prieš iškristi iš konkurso, bet labai nenoriu iš čia išvykti, – paaiškino ji. – Be to, netrokštu tekėti už vaikino, kuris myli kitą.

Aš staigiai išsitiesiau.

– Ką jis?..

Marli žvilgsnis buvo triumfojantis, o šypsena, besislepianti už arbatos puodelio, sakė: *Sučiupau!*

Ir tai buvo tiesa.

Akimirksniu suvokiau, kad pagalvojus apie Maksono meilę kuriai nors kitai, mane apima nepakeliamas pavydas. Tuo pat supratau, kad ji galvoje turėjo mane, ir apsiraminau.

Aš stačiau sieną po sienos, šaipydama iš Maksono ir girdama kitų mergaičių pranašumus, bet Marli vienu sakiniu viską paneigė.

- Kodėl neužbaigi viso to, Amerika? - švelniai paklausė ji.
- Juk žinai, kad jis myli tave.

- Jis niekada to nesakė, -

patikinau, ir tai buvo tiesa.

- Žinoma, nesakė, - ištarė ji, tarsi tai būtų akivaizdu. - Jis labai stengiasi tave sugauti ir kaskart, kai priartėja, tu nustumį jį šalin. Kodėl taip elgiesi?

Ar galėčiau jai pasakyti? Ar galėčiau jai prisipažinti, kad, nepaisant mano gilių jausmų Maksonui - matyt, Gilesnių, nei pati suvokiau, - yra kitas žmogus, kurio negaliu pamiršti?

- Aš tik... tikriausiai dvejoju. - Aš pasitikėjau Marli; tvirtai

pasitikėjau. Bet mums abiem bus saugiau, jei ji nežinos.

Ji linktelėjo. Tarsi suprastų, kad už to slypi šis tas daugiau, bet ji manęs nespaudė. Šis abipusis mūsų paslapčių pripažinimas beveik prilygo nusiraminiui.

- Surask būdą įsitikinti. Ir nedelsk. Jei jis nėra skirtas man, tai dar nereiškia, kad nėra puikus vaikinąs. Nenorėčiau, kad prarastum jį tik todėl, kad bijojai.

Marli ir vėl buvo teisi. Aš

bijojau. Bijojau, kad Maksono
jausmai gali būti ne tokie
nuoširdūs, kaip atrodė, bijojau
tapti princese, bijojau prarasti
Aspeną.

– Pakalbėkime apie
linksmesnius dalykus, – pasakė
ji, padėdama arbatos puodelį, –
vakarykštės šnekos apie
vestuves privertė mane apie kai
ką pagalvoti.

– Apie ką?

– Ar norėtum būti mano
pirmąja pamerge? Jei kada nors
ištekėčiau?

- Marli, žinoma, norėčiau! O tu būtum? - Aš ištiesiau jai rankas, ir ji laiminga jas pakratė.

- Bet tu turi seserų; ar jos neprieštaraus?

- Jos supras. Prašau.

- Būtinai! Nė už ką pasaulyje nepraleisčiau *tavo* vestuvių. - Jos tonas rodė, kad mano vestuvės bus amžiaus įvykis.

- Pažadėk, net jei ištekėsiu už aštuntos kastos vaikino kur nors skersgatvyje, tu dalyvausi.

Ji pažvelgė į mane su

nepasitikėjimu, būdama tikra, kad nieko panašaus negali nutikti.

- Net ir tuomet. Pažadų.

Iš manęs ji tokio įžado nepaprašė, ir tai privertė mane vėl suabejoti, ar namuose jos išties laukia ketvirtos kastos vaikinas, kurią ji yra įsimylėjusi. Tačiau aš jos nespaudžiau. Buvo aišku, kad mes abi turime paslapčių, bet Marli buvo mano geriausia draugė, dėl jos padaryčiau viską.

Tą vakarą tikėjausi praleisti šiek tiek laiko su Maksonu. Marli privertė mane suabejoti savo poelgiais. Ir mintimis. Ir jausmais.

Po vakarienės, kai visos pakilome išeiti iš valgomojo, pagavau Maksono žvilgsnį ir patempiau ausies spenelį. Tai buvo mūsų slaptas ženklas prašant susitikimo. Princas labai retai atsisakydavo. Bet šį vakarą Maksonas atrodė nusivylęs, kai lūpomis ištarė man „darbas“. Aš pašaipiai

patempiau lūpą ir lengvai pamojavau prieš išeidama.

Gal taip ir geriau. Man išties reikėjo apmąstyti keletą dalykų, susijusių su Maksonu.

Kai pasukau už kampo į savo kambarį, Aspenas ir vėl ten ėjo sargybą. Jis mane nužvelgė nuo galvos iki kojų, akimis aprėpdamas mano prigludusią žalią suknelę, ji puikiai slėpė keletą mano figūros išlinkimų. Netardama nė žodžio, praėjau pro šalį. Prieš pasukant durų rankeną, jis švelniai palietė man

ranką.

Prisilietimas buvo sąmoningas, bet trumpas, ir per kelias sekundes aš pajutau tą poreikį, tą ilgesį, kuri man sužadindavo Aspenas. Dirstelėjusi į jo smaragdo spalvos alkanas ir galias akis, pajutau, kad kojos linksta per kelius.

Kęsdama prisilietimo virpulį, kaip galėdama greičiau įėjau į savo kambarį. Dėkui Dievui, neturėjau laiko galvoti apie Aspeno sukeltus jausmus, nes

vos tik uždarius duris mane apspito kambarinės ir ėmė ruošti miegui. Joms plepant ir šukuojant man plaukus, stengiausi bent akimirką viską pamiršti.

Tačiau tai buvo neįmanoma. Turėjau pasirinkti. Aspenas ar Maksonas?

Bet kaip apsispręsti, jei abi galimybės geros? Kaip pasirinkti žinant, kad dalis manęs bet kuriuo atveju bus sugniuždyta? Guodžiausi dar turinti laiko. Dar turiu laiko.

Penktas skyrius

- Taigi, panele Seleste, jūs sakote, kad skaičius yra per mažas ir, jūsų manymu, per kitą šaukimą turėtų būti imama daugiau naujokų? - paklausė Gavrilas Feidėjas, diskusijų, vykstančių *Ilėjos svarbiausių pranešimų* laidoje, vedėjas ir

vienintelis žmogus, kada nors
ėmęs interviu iš karališkosios
šeimos.

Mūsų debatai laidoje buvo
egzaminas, ir mes tai žinojome.
Nors Maksono laikas nesaistė,
visuomenė troško, kad mūsų
skaičius sumažėtų; jutau, jog
karalius, karalienė ir jų
patarėjai troško to paties. Jei
norėjome pasilikti, turėjome
pasirodyti, kada ir kur būdavo
liepiama. Džiaugiausi įveikusi tą
siaubingą ataskaitą apie
kareivius. Atmintyje išliko kai

kurie statistiniai duomenys, taigi turėjau daug šansų šį vakarą padaryti gerą išpūdį.

- Teisingai, Gavrilai. Karas Naujojoje Azijoje trunka daug metų. Manau, kartą ar du pasaulius daugiau naujokų, pajėgtume baigti karą.

Aš tikrai negalėjau pakęsti Selestės. Per ją buvo išmesta viena mergaitė, praėjusį mėnesį ji sugadino Kris gimtadienį ir jėga bandė nuplėšti nuo manęs suknelę. Priklausydama antrai kastai, ji laikė save viršesne už

mus. Tiesą sakant, aš neturėjau nuomonės apie Ilėjos kareivių skaičių, bet išgirdusi Selestės žodžius ryžtingai jai pasipriešinau.

- Nesutinku, - pasakiau išmoktu gerai išauklėtos merginos balsu.

Selestė pasisuko į mane, atmesdama per petį tamsius plaukus. Atgręžusi nugarą kamerai, ji jautėsi galinti ižūliai į mane spoksoti.

- Panele Amerika, ar jūs manote, kad didinti šauktinių

skaičių yra blogas sumanymas?
– paklausė Gavrilas.

Stipriai iškaito skruostai.

– Antroji kasta išgali susimokėti ir nedalyvauti šaukime, tad neabejoju, kad panelei Selestei neteko matyti, kas nutinka, kai šeimos praranda vienturčius sūnus. Didesnis šauktinių skaičius būtų pražūtingas, ypač žemesnėms kastoms, kurios turi gausesnes šeimas ir kur kiekvieno šeimos nario darbas padeda joms išgyventi.

Šalia sėdinti Marli draugiškai man kumštelėjo.

Selestė prabilo:

- O ką turėtume daryti? Juk nesiūlai sėdėti sudėjus rankas ir leisti šiems karams tęstis?

- Ne, ne. Žinoma, noriu, jog karas Ilėjoje baigtųsi. - Nutilau, stengdamasi susikaupti, ir pažvelgiau į Maksoną tikėdamasi palaikymo. Šalia jo sėdintis karalius atrodė suirzęs.

Man reikėjo pasukti diskusiją kita kryptimi, tad išpyškinau pirmą į galvą šovusią mintį.

- O jei šaukimas būtų savanoriškas?

- Savanoriškas? - paklausė Gavrilas.

Selestė ir Natali sukikeno, ir tai dar labiau pablogino padėtį. Bet tada aš pagalvojau. Nejau tai išties toks baisus sumanymas?

- Taip. Be abejo, turėtų būti taikomi tam tikri reikalavimai, bet, galimas daiktas, armija, sudaryta iš vyrų, norinčių būti kareiviais, būtų naudingesnė už armiją berniukų, iš paskutiniųjų

besistengiančių išlikti gyviems ir grįžti į savo ankstesnį gyvenimą.

Studijoje visi nuščiuvo svarstydami. Matyt, įrodžiau savo tiesą.

- Puikus sumanymas, -
įsiterpė Elisa. - Tada kas
mėnesį ar du, kai tik žmonės
užsirašytų, siųstume naujus
kareivius. Tai būtų
pastiprinimas anksčiau
pradėjusiems tarnybą.

- Pritariu, - tarė Marli, jos
komentarai įprastai tuo ir
baigdavosi. Akivaizdu, jai buvo

nejauku per debatus.

- Žinau, tai gali pasirodyti keistoka, bet gal moterys irgi galėtų dalyvauti? - pareiškė Kris.

Selestė garsiai nusijuokė.

- Kas, tavo manymu, užsirašytų? Ar tu eitum į mūsų lauką? - Jos balse buvo girdėti įžeidžiama abejonė.

Kris nesutriko.

- Ne, aš netinku būti kareive. Bet, - kalbėjo ji toliau Gavrilui, - dalyvaudama *Atrankoje*, sužinojau, kad kai kurios

mergaitės turi bauginantį žudiko instinktą. Taigi nesileiskite apkvailinami balinių suknelių, – ji baigė su šypsena.

Grižusi į savo kambarį, leidau kambarinėms pabūti šiek tiek ilgiau nei įprasta ir padėti man ištraukti iš plaukų daugybę smeigtukų.

– Man patiko jūsų savanorių armijos sumanymas, – pasakė Merė, vikriai darbuodamasi pirštais.

– Man taip pat, – pridūrė

Lusė. – Atmenu, kaip sunkiai vertėsi mano kaimynai, kai buvo paimti jų vyriausi sūnūs. O kai daugelis jų negrižo namo, tapo beveik nepakeliama. – Mačiau, kaip prieš jos akis atgyja daug prisiminimų. Prieš maniškes irgi.

Miriam Karier jauna liko našle, bet su sūnumi Eidenu jie neblogai tvarkėsi dviese. Kai prie jos slenksčio pasirodė kareiviai su laišku, vėliava ir beprasmėmis užuojautomis, ji užsisklendė savyje. Ji negalėjo

viena išgyventi. Net jei ir būtų gebėjusi, nematė prasmės.

Kartais toje pačioje aikštėje, kurioje atsisveikinau su Karolina, matydavau ją prašančią išmaldos, kaip aštuntos kastos žmonės. Bet aš neturėjau jai ko duoti.

- Žinau, - pasakiau Lusės atvaizdui.

- Manau, Kris nuėjo šiek tiek per toli, - įsiterpė Ana. - Moterys mūšyje yra siaubinga.

Jos rimtas veidas privertė mane nusišypsoti. Ana buvo

sutelkusi dėmesį į mano plaukus.

- Pasak mano tėčio, moterys dalyvaudavo...

Mus išgąsdino serija trumpų beldimų į duris.

- Kai ką sugalvojau, - pasakė Maksonas, jis įėjo nelaukdamas kvietimo. Pasirodo, kiekvieną penktadienį po *Pranešimų* mes turime pasimatymą.

- Jūsų Šviesybe, - vienu balsu ištarė kambarinės, o Merė nusilenkdama išmetė smeigtukus.

- Leiskite padėti, - pasisiūlė Maksonas.

- Ne, nereikia, - tvirtino skaisčiai nuraudusi ir atatupsta traukdamasi iš kambario Merė.

Toli gražu ne taip subtiliai, kaip būtų norėjusi, ji reikšmingai pažvelgė į Lusę ir Aną, meldama jų eiti kartu.

- Labos nakties, panele, - pasakė Lusė, trūktelejusi Aną už uniformos, kad toji sektų iš paskos.

Joms išėjus mudu su Maksonu pratrūkome juoktis. Aš

pasisukau į veidrodį ir toliau traukiau iš plaukų smeigtukus.

- Juokinga draugija, -
pareiškė Maksonas.

- Jos labai tavim žavisi.

Maksonas kukliai priėmė
komplimentą.

- Atsiprašau, kad sutrukdžiau,
- jis ištarė mano atvaizdui.

- Nieko tokio, - atsakiau,
ištraukdama paskutinį
smeigtuką. Perbraukiau pirštais
plaukus ir paskleidžiau juos ant
menčių. - Gerai atrodo?

Maksonas linktelėjo,

stebeilydamas šiek tiek ilgėliau nei būtina. Kai atsitokėjo, prabilo:

- Beje, dėl to sumanymo...

- Pasakok.

- Ar prisimeni Heloviną?

- Taip. Aš dar neperskaičiau dienoraščio. Tačiau jis gerai paslėptas, - patikinau.

- Puiku. Niekas jo neieško. Beje, aš galvojau. Tose knygose parašyta, kad jis švenčiamas spalį, tiesa?

- Taip, - atsakiau nerūpestingai.

- Dabar yra spalvis. Kodėl mums nesuruošus Helovino vakarėlio?

Aš pasisukau.

- Rimtai? Ak, Maksonai, ar mes galėtume?

- O tu norėtum?

- Labai norėčiau!

- Manau, visoms *Atrankos* dalyvėms reikėtų pasiūti kostiumus. Nebudintys sargybiniai galėtų pabūti šokių partneriais; aš esu tik vienas, tad būtų nesąžininga versti mergaites laukti eilės.

Ateinančią savaitę ar dvi galėtume pravesti šokių pamokas. Juk sakei, kad kartais dienomis nėra ką veikti. Ir saldainiai! Mums atveš pačių geriausių saldainių. Tu, mano brangioji, baigiantis vakarui būsi sočiai jų prisiragavusi. Taigi turėsime išridenti tave iš šokių aikštelės.

Buvau pakerėta.

- Ir mes pranešime, kad švęstų visa šalis. Tegu vaikai užsideda kaukes ir vaikšto pas kaimynus su pokštais, kaip ir

anksčiau. Tavo seseriai patiks, tiesa?

- Žinoma! *Visiems* patiks!

Maksonas sučiaupė lūpas ir trumpai pagalvojo.

- Kaip manai, ar jai patiktų švęsti čia, rūmuose?

Aš netekau žado.

- Ką?

- Vykstant konkursui, turėčiau susipažinti su *Elito* tėvais. Broliai ir seserys taip pat galėtų atvykti; susipažintume per šventes, užuot laukę...

Nutraukiau Maksono žodžius, kaip viesulas puldama jam į glėbį. Aš taip apsidžiaugiau galėsianti pamatyti Mei ir tėvus, kad negalėjau sulaikyti entuziazmo proveržio. Princas apkabino mane per liemenį ir žvelgė man į akis, jose spindėjo džiaugsmas. Kaip šis žmogus – jį išivaizdavau būsiant mano priešingybe, visuomet rasdavo būdą padaryti mane pačią laimingiausią?

– Tu rimtai? Ar jie tikrai galės atvykti?

- Žinoma, - jis atsakė. -
Nekantrauju su jais susipažinti,
be to, tai įeina į konkurso
programą. Kad ir kaip būtų,
manau, jums visoms išeis į
naudą pamatyti savo šeimas.

Įsitikinusi, kad nepravirksiu,
sušnibždėjau:

- Ačiū.

- Nėra už ką... Žinau, kad
juos myli.

- Taip.

Maksonas sukikeno.

- Ir aišku, kad dėl jų
padarytum viską. Pagaliau juk

dėl jų likai *Atrankoje*.

Aš staigiai atsitraukiau, kad galėčiau matyti jo akis. Jos nesmerkė, tik stebėjosi dėl mano staigaus judesio. Tačiau negalėjau praleisti tokios akimirkos. Turėjau galutinai įsitikinti.

– Maksonai, jie iš dalies buvo priežastis, kodėl pasilikau iš pradžių, bet dabar čia esu ne dėl jų. Tu tai supranti, tiesa? Aš čia esu dėl...

– Dėl?

Aš pažvelgiau į Maksoną, į jo

dievinanti mane viltingą veidą.
Pasakyk, Amerika. Pasakyk jam.

- Dėl? - jis paklausė dar kartą, šikart su išdykėliška šypsena lūpose, nuo kurios dar labiau sutirpau.

Aš galvojau apie pokalbį su Marli ir savo jausmus anądien, kai kalbėjome apie *Atranką*. Buvo sunku galvoti apie Maksoną kaip apie savo vaikina, nes su juo susitikinėjo kitos mergaitės, bet jis nebuvo man tik draugas. Mane vėl apėmė tas lūkestingas jausmas, tas

stebuklas, kad tarp mudviejų gali užsimegzti ypatingas ryšys. Maksonas reiškė man daugiau, nei pati leidau sau patikėti.

Koketiškai jam nusišypsojau ir pasukau prie durų.

- Amerika Singer, sugrįžk. - Jis užbėgo man iš priekio, apkabindamas ranka per liemenį, ir mes stovėjome susiglaudę krūtinėmis. - Pasakyk man, - jis sušnibždėjo.

Aš suspaudžiau lūpas.

- Puiku. Turėsiu imtis kitų bendravimo priemonių.

Be jokio perspėjimo Maksonas mane pabučiavo. Pajutau, kaip prilaikoma jo rankų linkstu šiek tiek atgal. Apkabinau jo kaklą, norėdama laikyti prie savęs... ir mano galvoje sukirbėjo mintis.

Įprastai, kai būdavome kartu, aš pajėgdavau atsiriboti nuo visų kitų. Bet šį vakarą dingtelėjo, kad mano vietoje gali būti kita. Užteko įsivaizduoti kitą mergaitę Maksono glėbyje, priverčiančią jį juoktis, *ištekančią* už jo... ir man

suspaudė širdį. Aš
nebesitvardžiau – pravirkau.

– Brangioji, kas nutiko?

Brangioji? Mane apgaubė tas
švelnus asmeniškasis žodis. Tą
akimirką pranyko bet koks
troškimas kovoti su savo
jausmais Maksonui. Aš norėjau
būti jo mieląja, jo brangiąja. Aš
norėjau būti Maksono
vienintele.

Galbūt šitaip sveikinau ateitį,
kurios niekada nemaniau
sveikinti, ir tariau sudie
dalykams, su kuriais niekada

neketinau išsiskirti, bet mintis jį palikti dabar atrode nepakeliama.

Tiesa, aš nebuvo geriausia kandidatė į princeses, bet ar nusipelniau apskritai dalyvauti konkurse, jei nedrįstu išpažinti savo jausmų.

Atsidusau ir pasistengiau kalbėti tvirtu balsu.

- Nenoriu viso šito palikti.

- Jei gerai prisimenu, kai pirmą kartą susitikome, sakei besijaučianti kaip narve. - Maksonas nusišypsojo. - Tačiau

galima prie to priprasti, ar ne?

Aš lengvai papurčiau galvą.

- Kartais tu būni labai kvailas. - Iš mano užgniaužtos gerklės išsprūdo silpnas juokas.

Maksonas leido man šiek tiek atsitraukti, tad galėjau žvelgti į jo rudas akis.

- Ne rūmų, Maksonai. Man visiškai nerūpi nei drabužiai, nei lova, nei - nori tikėk, nori ne - maistas.

Maksonas nusijuokė. Niekam nebuvo paslaptis, kiek džiaugsmo man teikė skanūs

valgiai.

- Tavęs, - pasakiau. - Aš
nenoriu palikti tavęs.

- Manęs?

Aš linktelėjau.

- Tu manęs nori?

Jo sutrikęs veidas privertė
mane sukikenti.

- Kaip tik tai ir sakau.

Akimirką jis nutilo.

- Kodėl... Bet... Ką aš
padariau?

- Nežinau, - pasakiau
gūžtelėdama pečiais. - Tik
manau, kad būtume gera pora.

Jis iš lėto nusišypsojo.

- Mes būtume nuostabi pora.

Maksonas su jam nebūdingu šiurkštumu prisitraukė mane ir vėl pabučiavo.

- Tu įsitikinusi? - jis paklausė, laikydamas mane per ištiestą ranką ir įdėmiai į mane stebeilydamas. - Tu tvirtai įsitikinusi?

- Jei tu įsitikinęs, aš įsitikinusi.

Akimirką jo veidas pasikeitė. Bet taip trumpai, kad aš net suabejojau, ar man

nepasivaideno.

Kita akimirka Maksonas nusivede mane prie lovos, mudu susedome ant krašto, laikydami už rankų, mano galva ilsėjosi jam ant peties. Tikėjausi, kad jis ką nors pasakys. Pagaliau argi ne šito laukė? Bet princas tylėjo. Retsykiais jis giliai atsidusdavo, ir vien iš atodūsiu supratau, koks yra laimingas. Tai mane ramino.

Po kurio laiko, - galbūt todėl, kad nė vienas mūsų nežinojome,

ką pasakyti, – Maksonas atlošė pečius.

– Metas eiti. Jei šventėje dalyvaus visų merginų šeimos, reikia parengti specialų planą.

Aš atsitraukiau ir nusišypsojau. Buvau vis dar apsvaigusi, kad netrukus apkabinsiu mamą, tėtį ir Mei.

– Dar kartą ačiū.

Mudu kartu atsistojome ir nuėjome prie durų. Aš tvirtai laikiau Maksono ranką. Nežinia kodėl bijojau ją paleisti. Jutau, kad ši akimirka labai trapi ir

sudrumsta gali sudužti.

- Susitiksimė rytoj, - pažadėjo pašnibždomis Maksonas, jo nosis buvo vos per kelis milimetrus nuo manosios. Jis žvelgė į mane taip susižavėjęs, kad pasijutau kvailai dėl savo nerimo. - Tu nuostabi.

Jam išėjus užsimerkia ir pamėginau prisiminti mūsų trumpą bendravimą: jo žvilgsnius, jo žaismingas šypsenas, saldžius bučinius. Ruošdamasi miegoti negalėjau liautis apie juos galvojusi ir

klausiau savęs, ar Maksonas
daro tą patį.

Šeštasis skyrius

– Puiku, panele. Ir toliau rodykite eskizus, o visos kitos pasistenkite į mane nežiūrėti, – paprašė fotografas.

Buvo šeštadienis, ir *Elitas* buvo atleistas nuo privalomo sėdėjimo Moterų kambaryje. Per pusryčius Maksonas padarė

pranešimą apie Helovino vakarėlį; jau po pietų mūsų kambarinės pradėjo piešti kostiumų eskizus, o fotografai atvyko įamžinti pasirengimą.

Peržiūrėjau Anos piešinius. Norėjau atrodyti įprastai, o mano kambarinės stovėjo prie stalo, ant kurio gulėjo medžiagos, dėžutės su blizgučiais ir absurdiškai daug plunksnų.

Mums renkantis spragsėjo ir blyksėjo fotoaparatas. Man ruošiantis pozuoti su geltona

prie veido priglausta medžiaga, sulaukėme lankytojo.

– Labas rytas, damos, – pasakė Maksonas, įeidamas pro atviras duris.

Nė nepajutau, kaip atsitiesiau, veidą nušvietė plati šypsena. Fotografas įamžino tą akimirką prieš kreipdamasis į Maksoną.

– Jūsų Šviesybe, man didelė garbė. Gal papozuotumėt su šia jauna panele?

– Mielai.

Mano tarnaitės pasitraukė, ir

Maksonas, paėmęs keletą eskizų, atsistojo tiesiai už manęs, vienoje rankoje laikydamas eskizus, kita apglėbęs mane per liemenį. Tas prisilietimas man daug ką atskleidė. *Matai, sakė jis, netrukus tave taip liesiu viso pasaulio akivaizdoje. Tau nėra dėl ko nerimauti.*

Padaręs kelias nuotraukas, fotografas išėjo pas kitą mergaitę. Mano kambarinės irgi nepastebimai pasišalino.

- Tavo kambarinės ganėtinai

talentingos, – pasakė Maksonas.
– Tai nuostabios idėjos.

Stengiausi elgtis su Maksonu kaip visuomet, bet dabar viskas atrodo kitaip – ir geriau, ir blogiau.

– Žinau. Esu geroje rankose.

– Ar jau išsirinkai kurį nors? – jis paklausė, išskleisdamas popieriaus lapus ant mano stalo.

– Mums visoms patinka paukščio idėja. Tai būtų sąsaja su mano pakabučiu, – pasakiau, liسدama ploną sidabrinę grandinėle. Šią grandinėle su

paukščiu giesmininku man padovanojo tėtis, ir aš ją pasirinkau vietoj sunkių papuošalų, kurie mums buvo duoti rūmuose.

- Nenoriu to sakyti, bet Selestė irgi pasirinko kažką susijusį su paukščiais. Ji atrodė labai ryžtingai, - tarė Maksonas.

- Nieko baisaus, - atsakiau gūžtelėdama pečiais. - Nesu pametusi galvos dėl plunksnų. - Mano šypsena nublanko. - Palauk. Tu buvai pas Selestę?

Jis linktelėjo.

- Tik trumpai šnektelėti. Deja, ir čia ilgiau negaliu užtrukti. Tėvo nesužavėjo šis sumanymas, bet *Atranka* tęsiasi, todėl jis supranta, kad būtų smagu surengti daugiau švenčių. Jis sutiko, kad tai bus geresnis būdas susipažinti su šeimomis, atsižvelgiant į susiklosčiusią padėtį.

- Kokią?

- Jis trokšta, kad kurią nors jūsų pašalinčiau, taigi susipažinęs su visų tėvais,

turėsiu tai padaryti. Tėvo akimis žvelgiant, kuo greičiau jie atvyks, tuo geriau.

Aš nesupratau, kad Helovinas rengiamas, kad būtų galima išsiųsti ką nors namo. Maniau, tai tik didelis vakarėlis. Pradėjau nerimauti, nors įtikinėjau save, kad tam nėra jokios priežasties. Tik jau ne po mūsų vakarykščio pokalbio. Iš visų kartu su Maksonu praleistų akimirku tikresnės už tą nebuvo.

Vis dar tyrinėdamas eskizus,

jis išsiblaškęs tarė:

- Turiu užbaigti savo turą.

- Jau išėini?

- Nesijaudink, brangioji.

Pamatysiu tave per vakarienę.

Taip, pagalvojau, bet per vakarienę tu pamatysi mus visas.

- Ar viskas gerai? -
paklausiau.

- Žinoma, - atsakė Maksonas, skubiai mane pabučiuodamas. Į skruostą. - Turiu bėgti. Netrukus vėl pasikalbėsime.

Netikėtai pasirodė, netikėtai

ir pranyko.

Nuo sekmadienio iki Helovino vakarėlio buvo likusios aštuonios dienos, vadinasi, rūmuose siaus įvairiapusės veiklos uraganas.

Pirmadienį *Elitas* praleido rytą su karaliene Amberli, ragaudamas ir pritardamas Helovino vakarėlio valgiaraščiui. Kol kas tai buvo pati geriausia mums pateikta užduotis. Tačiau tą popietę Moterų kambaryje kelias

valandas nebuvo Selestės. Grįžusi apie ketvirtą, ji visoms paskelbė: „Maksonas siunčia linkėjimų.“

Antradienio popietę mes sutikome karališkosios šeimos gimines, atvykusius į miestą švęsti. Bet tą rytą visos pro langą žiūrėjome, kaip Maksonas sode mokė Kris šaudyti iš lanko.

Per valgymus buvo apstu anksti atvykusių svečių, tačiau Maksono dažnai nebūdavo, kaip ir Marli, ir Natali.

Visai suglumau. Veikiausiai

suklydau, prisipažindama Maksonui, ką jam jaučiu. Jis manim nesidomi, jei leidžia laiką su kitomis.

Penktadienį galutinai praradau viltį – po *Pranešimų* sėdėjau savo kambaryje prie pianino ir laukiau Maksono.

Jis neatėjo.

Šeštadienį mėginau išmesti tai iš galvos, nes rytą *Elitas* buvo įpareigotas užimti daugybę atvykusių damų Moterų kambaryje, o po pietų laukė dar viena šokių repeticija.

Dėkui Dievui, mūsų šeima, priklausanti penktai kastai, pasirinko muziką ir daile, nes aš buvau netikusi šokėja. Blogiau už mane šoko tik Natali. Nors ir nemalonu pripažinti, Selestė buvo grakštumo išikūnijimas. Mokytojai ne kartą prašė jos padėti kitoms, ir dėl to Natali vos neišsisuko kulkšnies, nes Selestė tyčia blogai ją vedė.

Gudri kaip gyvatė Selestė apkaltino Natali turint dvi kaires kojas. Mokytojai ja patikėjo, o Natali smagiai

pasijuokė. Žavėjauosi Natali, kad ji nesileido Selestės sugniuždoma.

Aspenas dalyvavo visose pamokose. Iš pradžių vengiau jo, nebuvau įsitikinusi, ar noriu su juo bendrauti. Girdėjau gandų, kad sargybiniai keitė budėjimo grafikus svaiginančiu greičiu. Vieni beviltiškai troško dalyvauti vakarėlyje, kiti turėjo merginas namuose ir būtų patekę į didžiulę bėdą, jei būtų pamatyti šokantys su kita, ypač kai penkios mūsų netrukus vėl

būsime prieinamos ir turėsime didelę paklausą.

Bet kai per paskutinę šokių repeticiją Aspenas mane pakvietė, aš sutikau.

- Gerai jautiesi? - jis paklausė. - Pastaruoju metu atrodei nusiminusi.

- Tik pavargusi, - pamelavau. Juk negalėjau kalbėti su juo apie Maksoną.

- Tikrai? - Aspenas paklausė dvejojdamas. - Buvau įsitikinęs, kad tai reiškia blogą žinią.

- Ką turi galvoje? - Ar jis žino

ką nors, ko nežinau aš?

Aspenas atsiduso.

- Jei ruošiesi pasakyti man, kad liaučiausi dėl tavęs kovojęs, verčiau nepradėk.

Tiesą sakant, šią savaitę nė nepagalvojau apie Aspeną. Aš graužiausi dėl savo ne laiku išstartų žodžių ir klaidingų spėjimų ir apie nieką kitą negalėjau mintyti. Ir še tau – kol jaudinausi, kad Maksonas mane atstūmė, Aspenas jaudinosi, kad aš atstūmiau jį.

- Taip nėra, - atsakiau

miglotai, jausdamasi kalta.

Jis linktelėjo patenkintas
mano atsakymu.

- Oi!

- Ak! - pasakiau. Aš tikrai
nenorėjau užlipti jam ant kojos.
Pasistengiau labiau sutelkti
dėmesį į šoki.

- Atleisk, Mer, bet tu šoki
siaubingai. - Jis kikenė, nors
savo bato pakulne skaudžiai
numyniau jam koją.

- Žinau, žinau, - pasakiau
sulaikiusi kvapą. - Aš stengiuosi,
prisiekiu!

Šuoliavau po kambarį kaip aklas briedis, bet grakštumo stygių atlyginau pastangomis. Aspenas dėjo visas jėgas, kad atrodyčiau gerai, kartais tyčia nepataikydavo į taktą, kad prisiderintų prie manęs. Toks jau jis yra – stengiasi būti mano didvyriu.

Baigiantis pamokai, aš bent jau išmokau žingsnelius. Negalėjau pažadėti, kad netyčia stipriu kojos spyriu neišvesiu iš rikiuotės besisvečiuojančio diplomato, bet stengsiuosi, kad

taip nenutiktų. Pagalvojusi apie tai, suvokiau, kad nėra nieko keisto, jei Maksonas apsigalvojo. Aš jį trikdyčiau kitoje šalyje, o ką jau kalbėti apie svečių priėmimą čia. Aš tiesiog nesu gimusi būti princese.

Atsidususi nuėjau atsigerti vandens. Aspenas nusekė mane, o kitos mergaitės išėjo.

- Taigi, - prabilo jis. Aš apsižvalgiau, norėdama įsitikinti, kad niekas mūsų nestebi. - Darau prielaidą, kad

jei nesikamuoja dėl manęs,
kamuojausi dėl jo.

Aš nuleidau akis ir išraudau.
Kaip gerai Aspenas mane
pažinojo.

- Jei jis nemato, kokia esi
nuostabi, yra tikras kvailys.

Aš nusišypsojau, toliau
tyrinėdama grindis.

- Na ir kas, jei tau nepavyks
tapti princese? Juk dėl to tavo
žavesys neišblės. Ir žinai...
žinai... - jis negalėjo išstarti to,
ką norėjo, ir aš išdrįsau
žvilgtelėti jam į veidą.

Aspeno akyse išvydau tūkstantį skirtingų šio sakinio pabaigų, ir visos jos siejo jį su manimi. Jis vis dar manęs laukia. Jis geriau nei bet kas kitas mane pažįsta. Mes esame panašūs. Keli mėnesiai rūmuose negalėjo ištrinti dvejų metų bendrumo. Kad ir kas nutiktų, Aspenas visuomet mane mylės.

- Žinau, Aspenai. Žinau.

Septintas skyrius

Striksėdama stovėjau išsirikiavusi su kitomis mergaitėmis dideliame rūmų vestibulyje.

– Panele Amerika, – sušnibždėjo Silvija, ir to užteko, kad suprasčiau, jog elgiuosi netinkamai. Ji buvo pagrindinė

mūsų mokytoja *Atrankoje* ir jautriai reagavo į mūsų elgesį.

Stengiausi tvardyti. Aš pavydėjau Silvijai, personalui ir saujelei sargybinių vien todėl, kad jie vaikščiojo, nes jiems buvo leista tai daryti. Jei tik galėčiau vaikščioti, tikrai pasijusčiau daug geriau.

Galimas daiktas, būtų lengviau, jei čia būtų Maksonas. Antra vertus, gal dar labiau nerimaučiau. Aš vis dar negalėjau suprasti, kodėl po viso to, kas įvyko, jis nekreipia į

mane dēmesio.

- Jie atvyko! - išgirdau pro rūmų duris. Sušukau iš džiaugsmo.

- Gerai, panelės! - suriko Silvija. - Elkitės pavyzdingai! Liokajai ir kambarinės, prašom rikiuotis prie sienos.

Mes stengėmės būti mielos, išauklėtos jaunos merginos, kaip pageidavo Silvija, bet vos tik Kris ir Marli tėvai įėjo pro duris, tvarka pairo. Žinojau, kad abi mergaitės vienturtės. Buvo akivaizdu, kad tėvai jų pernelyg

pasiilgo, tad etiketas jiems nerūpėjo. Jie ėbėgo šaukdami, ir Marli akimirksniu iššoko iš rikiuotės.

Selestės tėvai buvo santūresni, nors buvo aišku, kad jie džiaugėsi matydami savo dukrą. Ji irgi išėjo iš rikiuotės, bet daug santūriau nei Marli. Natali ir Elisos tėvai praslydo man pro akis, nes tarpduryje išdygo figūrėlė nepaklusniais raudonais plaukais ir ieškančiomis akimis.

- Mei!

Išgirdusi mano šūksnį ir pamačiusi mojančią, ji puolė prie manęs, mama ir tėtis – jai iš paskos. Atsiklaupiau ant grindų apkabinti sesutės.

– Amerika! Negaliu patikėti! – jos balse buvo girdėti susižavėjimas ir pavydas. – Tu taip gražiai atrodai!

Aš neįstengiau prabilti. Vargiai mačiau Mei pro ašaras.

Po akimirksnio mudvi tvirtai apglėbė tėtis. Tada prie mūsų prisidėjo ir mama, pamiršusi savo geras manieras, ir mes visi

apsikabinę klūpėjome ant rūmų grindų.

Silvija garsiai atsiduso, bet tuo metu man tai visai nerūpėjo.

Atgavusi kvapą tariau:

- Labai džiaugiuosi, kad atvykote.

- Mes taip pat, kačiuk, - pasakė tėtis. - Nė negaliu pasakyti, kaip tavęs pasiilgome. - Jis pabučiavo mane į kaktą.

Pasisukau, kad galėčiau jį stipriau apkabinti. Iki šiol nesuvokiau, kaip labai man reikėjo juos pamatyti.

Paskutinę apglėbiau mamą. Jos ramumas mane apstulbino. Stebėjasi, kad ji dar nepareikalavo nuodugnios ataskaitos apie mano padarytą pažangą bendraujant su Maksonu. Bet atsitraukusi išvydau jos akyse ašaras.

- Tu labai graži, širdele. Atrodai kaip princesė.

Aš nusišypsojau. Buvo malonu, kad bent kartą ji neklausinėja ir nenurodinėja. Ji buvo laiminga šią akimirką, ir man tai be galo daug reiškė, nes

aš irgi buvau laiminga.

Mei į kažką žvelgė per mano petį.

- Tai jis, - ji sušnibždėjo.

- Kas? - paklausiau žiūrėdama į ją. Pasigrėžusi išvydau, kaip už didžiulių laiptų mus stebi Maksonas. Artindamasis prie mūsų, susispietusių ant grindų, jis linksmi šypsojosi. Mano tėvas tuoj pat atsistojo.

- Jūsų Šviesybe, - tarė jis susižavėjimo kupinu balsu.

Maksonas priėjo prie jo ir

padavė ranką.

- Pone Singeri, man didelė garbė. Tiek daug apie jus girdėjau. Apie jus taip pat, ponia Singer. - Jis priėjo prie mano motinos, ji buvo atsistojusi ir ranka persibraukusi plaukus.

- Jūsų Didenybe, - sucypė pakerėta. - Apgailestauju dėl viso to. - Ji mostelėjo į grindis. Mudvi su Mei, vis dar stipriai susikabinusios, stojomės.

Maksonas nusijuokė.

- Visai be reikalo. Iš panelės Amerikos artimųjų ir tikėjaisi

tokio entuziazmo. – Nė
neabejojau, kad mama vėliau
prašys šitai paaiškinti. – Tu
turbūt Mei.

Mei paraudo, tiesdama ranką
ir tikėdamasi paspaudimo, bet
sulaukė bučinio.

– Aš neturėjau progos
padėkoti tau, kad neverkei.

– Ką? – sesutė paklausė
sutrikusi ir dar labiau
nurausdama.

– Niekas tau nepasakojo? –
Linksmi paklausė Maksonas. –
Tu laimėjai man pirmąjį

pasimatymą su savo žavinga seserim. Visą gyvenimą liksiu tau skolingas.

Mei sukikeno.

- Tikriausiai nėra už ką.

Prisiminęs savo pareigas Maksonas sudėjo rankas už nugaros.

- Deja, turiu susipažinti ir su kitais. Bet prašom čia trumpam pasilikti. Aš padarysiu pranešimą. Tikiuosi netrukus daugiau su jumis pasikalbėti. Džiaugiuosi, kad atvykote.

- Gyvas jis dar žavesnis! -

garsiai sušnibždėjo Mei, ir iš nežymaus galvos krestelėjimo supratau, kad Maksonas girdėjo jos žodžius.

Princas nuėjo prie Elisos šeimos, ji buvo pati rafinuočiausia. Vyresnieji Elisos broliai atrodė griežti kaip sargybiniai, o tėvai, Maksonui einant artyn, nusilenkė. Klausiau savęs, ar Elisa jiems taip liepė, ar tai yra jų kraujyje. Jie visi atrodė itin elegantiškai, galvos juodais kaip degutas plaukais, regis, buvo

pritvirtintos prie jų smulkių, puošniai aprengtų kūnų.

Šalia jų Natali ir jos labai daili jaunesnioji sesuo kuždėjosi su Kris, kol jų tėvai spaudė vieni kitiems rankas. Visur tvyrojo šilta energija.

- Kodėl Maksonas sakė tikėjęsis iš mūsų entuziazmo? - tyliai ėmė kamantinėti mama. - Ar todėl, kad jų aprėkei, kai judu susipažinote? Juk daugiau taip nedarei, tiesa?

Aš atsidusau.

- Tiesą sakant, mama, mes

nuolat pykstamės.

- Ką? - ji išsižiojo. - Tuomet liaukis!

- Ir kartą spyriau keliu jam į tarpkoją.

Akimirksnį stojo tyla, tada Mei springdama pratrūko juoktis. Ji užsidengė burną, stengdamasi nuslopinti kvatojimą, bet veltui. Tėčio lūpos buvo kietai sučiauptos, tačiau jis irgi vos twardėsi.

Mama buvo baltesnė už sniegą.

- Amerika, pasakyk, kad

juokauji. Pasakyk, kad
neužpuolei princo.

Nežinau kodėl, bet išgirdę
žodį *neužpuolei*, mes visi
prapliupome kvatotis; Mei, tėtis
ir aš raitėmės iš juoko, o mama
stebeilijo į mus.

- Atsiprašau, mama, - šiaip ne
taip išspaudžiau.

- Švenčiausiasis Dieve. -
Staiga mama labai panoro
susipažinti su Marli tėvais, ir aš
jos nestabdžiau.

- Taigi princui patinka jam
besipriešinanti mergaitė, -

pasakė tėtis, kai mes visi nusiramino. – Jis jau daro man geresnį įspūdį.

Tėtis žvilgsniu stengėsi aprėpti rūmų didybę, o aš stovėjau, mėgindama suvokti jo žodžius. Kiek kartų per tuos metus, kai mudu su Aspenu susitikinėjome slapčia, jis ir mano tėvas buvo tame pačiame kambaryje? Mažiausiai tuziną. Gal daugiau. Ir man niekada nerūpėjo, ar Aspenas jam patiks. Žinojau, kad gauti jo sutikimą tekėti už žemesnės

kastos vaikino bus sunku, bet visada maniau, kad galiausiai jis nusileis.

Nežinia kodėl šį kartą jaučiau kur kas didesnę įtampą. Nors Maksonas priklausė pirmai kastai ir galėjo viskuo aprūpinti mūsų šeimą, staiga supratau, kad jis gali nepatikti mano tėčiui.

Tėtis nebuvo sukilėlis, jis nepleškino namų. Bet žinojau, kad padėtis šalyje jo netenkina. O jei jo nepasitenkinimas valdžia palietė ir Maksoną? Kas

bus, jei jis pasakys, kad neturiu
sieti savo ateities su Maksonu?

Bet mintys nenuklydo
pernelyg toli, nes Maksonas
pasilypėjo ant laiptų, kad geriau
mus visus matytų.

- Dar kartą noriu padėkoti už
atvykimą. Mes labai
džiaugiamės matydami jus
rūmuose ne tik todėl, kad
drauge švęsime pirmąjį per
Ilėjos gyvavimo dešimtmečius
Heloviną, bet ir turėsime progą
susipažinti. Apgailestauju, kad
mano tėvai negalėjo jūsų sutikti.

Tačiau susipažinsite su jais labai greitai. Motinos, seserys ir *Elito* merginos po pietų yra kviečiamos į Moterų kambarį gerti arbatos su mano motina. Jus palydės jūsų dukros. O džentelmenai surūkys cigarą su mano tėvu ir manimi. Mes pasiūšime liokajus jūsų pakviesti, tad nebijokite pasiklysti. Kambarinės palydės jus į kambarius, kuriuose gyvensite viešnagės metu, ir parinks tinkamus drabužius šiam vizitui ir rytojaus šventei.

Maksonas trumpai pamojavo ir nuėjo. Akimirksniu prie mūsų priėjo kambarinė.

- Ponas ir ponija Singer? Aš palydėsiu jus ir jūsų dukrą į jums skirtas patalpas.

- Bet aš noriu likti su Amerika! - prieštaravo Mei.

- Širdele, nė neabejoju, jog karalius paskyrė mums tokį pat gražų kambarį kaip ir Amerikos. Nejau nenori jo pamatyti? - įkalbinėjo mama.

Mei pasisuko į mane.

- Aš noriu pagyventi taip, kaip

gyveni tu. Nors trumpai. Ar galiu likti su tavim?

Atsidusau. Ką padarysi, teks kelioms dienoms pamiršti privatumą. Tačiau atsakyti sesutei aš nepajėgiau.

- Gerai. Kai būsime dviese, gal mano kambarinės turės darbo.

Mei taip stipriai mane apkabino, kad nesigailėjau jai nusileidusi.

- Ką dar sužinojai? - paklausė tėtis.

Įsikibau jam į parankę, buvo neįprasta, kad jis su kostiumu. Jei nebūčiau daugybę kartų mačiusi tėčio nešvariais, dažais ištepliotais drabužiais, būčiau galėjusi prisiekti, kad jis yra gimęs priklausyti pirmai kastai. Su oficialia apranga tėtis atrodė labai jaunas ir elegantiškas. Netgi aukštesnis.

- Manau, papasakočiau tau viską, ko mus mokė apie šalies istoriją - prezidentas Volisas buvo paskutinis Jungtinių Valstijų vadovas, vėliau jis

vadovavo Kinijos Amerikos valstijai. Aš apskritai nebuvo apie jį girdėjusi. O tu?

Tėtis linktelėjo.

- Tavo senelis apie jį pasakojo. Girdėjau, jis buvo padorus vaikinys, bet nedaug ką galėjo pakeisti susiklosčius tokioms nepalankioms aplinkybėms.

Patikimus faktus apie Ilėjos istoriją sužinojau tik gyvendama pilyje. Nežinia kodėl mūsų šalies istorija daugiausia buvo perduodama iš lūpų į lūpas.

Buvau šį tą girdėjusi, bet tos žinios neprilygo išsamiam kelių pastarųjų mėnesių mokymui.

Invazija į Jungtines Valstijas buvo įvykdyta Trečiojo pasaulinio karo pradžioje, kai jos nepajėgė gražinti Kinijai didžiulės skolos. Užtuot atgavę pinigus, kinai suformavo čia vyriausybę, įkūrė Kinijos Amerikos valstiją ir amerikiečius naudojo kaip darbo jėgą. Galiausiai Jungtinės Valstijos sukilo - ne tik prieš Kiniją, bet ir prieš rusus, kurie

mėgino pavogti iš kinų darbo jėgą, – ir kartu su Kanada, Meksika ir keliomis Lotynų Amerikos šalimis sudarė vieną valstybę. Vyko Ketvirtasis pasaulinis karas. Nors jį išgyvenome ir tapome nauja valstybe, ekonomika buvo nuniokota.

– Maksonas pasakojo, kad prieš Ketvirtąjį pasaulinį karą žmonės beveik nieko neturėjo.

– Jis teisus. Todėl kastų sistema yra labai neteisinga. Negaudami jokios pagalbos

diduma žmonių atsidūrė pačiose žemiausiose kastose.

Nenorėjau gilintis į šią temą, nes žinojau, kad tėtis gali susierzinti. Jis neklydo – kastų sistema neteisinga, – bet jo apsilankymas turėjo teikti džiaugsmą, tad nenorėjau aukoti laiko kalboms apie dalykus, kurių negalima pakeisti.

– Be istorijos pamokų, dažnai vyksta etiketo pamokos. Pradėjome gilintis į diplomatiją. Ko gero, netrukus teks su ja susidurti. Bent jau toms

mergaitėms, kurios pasiliks.

- Kurios pasiliks?

- Pasirodo, viena mergaitė išvyks kartu su savo šeima. Susipažinęs su jumis visais, Maksonas turės vieną pašalinti.

- Tavo balsas liūdnas. Manai, jis išsiųs namo tave?

Gūžtelėjau pečiais.

- Paklausk. Juk prabėgo jau daug laiko, taigi turi žinoti, ar patinki jam. Jei patinki, nėra ko jaudintis. O jei ne, kodėl nori čia pasilikti?

- Tikriausiai tu teisus.

Tėtis sustojo.

- Tai kaip yra?

Man buvo nejauku kalbėti šia tema nei su tėčiu, nei su mama. O Mei dar prasčiau už mane suprastų Maksoną.

- Manau, aš jam patinku. Jis taip sako.

Tėtis nusijuokė.

- Tuomet neabejoju, kad tau einasi puikiai.

- Bet jis buvo šiek tiek... nutolęs praėjusią savaitę.

- Amerika, brangioji, jis princas. Tikriausiai buvo

užsiėmęs įstatymų leidyba ar kuo nors kitu.

Nežinojau, kaip paaiškinti, kad Maksonas rasdavo laiko visoms, tik ne man. Jaučiausi pažeminta.

- Tikriausiai.

- Jei prakalbome apie įstatymų leidybą, ar jau ko nors išmokai? Tarkim, kaip rašyti pasiūlymus?

Ši tema manęs irgi nedomino, tačiau bent jau buvo nesusijusi su vaikinais.

- Dar ne. Tačiau daug jų

skaitėm. Kartais juos būna sunku suprasti; bet Silvija, ta moteris, kuri stovėjo vestibulyje, yra mūsų vadovė ar mokytoja. Ji mums aiškina. Ir Maksonas padeda, jei paklašiu.

- Tikrai? - tėtis atrodė laimingas tai girdėdamas.

- O taip. Turbūt jam svarbu, kad mes visos jaustumės turinčios šansą laimėti. Jis puikiai viską išdėsto. Jis netgi...

- aš sudvejojau. Juk neturėjau niekam prasitarti apie knygų kambarį. Bet čia mano tėtis. -

Turi man pažadėti, kad niekam neprasitarsi.

Jis sukikeno.

- Vienintelis žmogus, kuriam galiu prasitarti, yra tavo mama, o mes visi žinom, kad jai negalima patikėti paslapčių, taigi pažadu jai nesakyti.

Aš linktelėjau. Mama tikrai nemoka laikyti liežuvio už dantų.

- Manim gali pasitikėti, kačiuk, - pasakė tėtis apkabindamas.

- Tėti, čia yra kambarys,

pilnas knygų slaptas kambarys!
- pranešiau tyliai, apsidairiusi,
ar nieko nėra šalia. - Ten
laikomos uždraustos knygos ir
visų pasaulio šalių žemėlapiai.
Tėti, nežinojau, kad buvo tiek
daug valstybių! Ten yra ir
kompiuteris. Ar tau teko matyti
tikrą kompiuterį?

Jis papurtė galvą apstulbęs.

- Tai nuostabu. Parašai, ko
ieškai, jis perkrato visas tame
kambaryje esančias knygas ir
suranda.

- Kaip?

- Nežinau, bet Maksonas taip surado, kas yra Helovinas. Jis netgi... - Aš dar kartą apsidairiau į visas puses. Nusprendžiau, kad tėtis tikrai neprasitars apie biblioteką, bet jei pasakyčiau jam, kad vieną uždraustą knygų turiu savo kambaryje, to jau gali būti per daug.

- Jis netgi?..

- Jis paskolino man vieną paskaityti.

- Tai labai įdomu! Ką perskaitei? Ar gali man

papasakoti?

Prikandau lūpą.

- Tai vienas Gregorio Ilėjos asmeninių dienoraščių.

Tėtis net išsižiojo, bet susitvardė.

- Amerika, tai neįtikėtina. Kas ten parašyta?

- Dar nebaigiau skaityti. Labiausiai norėjau sužinoti, kas yra Helovinas.

Tėtis akimirką svarstė, tada pakratė galvą.

- Ko tu jaudiniesi, Amerika? Akivaizdu, kad Maksonas tavim

pasitiki.

Pasijutusi kvailai atsidusau.

- Veikiausiai tu teigus.

- Nuostabu, - jis ištarė tyliai.

- Taigi rūmuose yra slaptas kambarys? - jis nužvelgė sienas visai kitu žvilgsniu.

- Tėti, šie rūmai labai keisti. Visur vien durys ir langai. Gali būti, kad pabarbenę į šią vazą, mudu įkristume pro nuleidžiamas duris.

- Hmm, - sumurmėjo patenkintas tėtis. - Tuomet į savo kambarį grįšiu labai

atsargiai.

- Tikriausiai jau metas. Man reikia paruošti Mei arbatėlei su karaliene.

- Ak taip, jūs ir jūsų arbatėlės su karaliene, - jis pajuokavo. - Gerai, kačiuk. Pasimatysime per vakarienę. O dabar... kaip čia neįkritis pro slaptas dureles? - jis garsiai paklausė ir eidamas atkišo rankas kaip apsauginį skydą.

Priėjęs prie laiptų, baugščiai padėjo ranką ant turėklų.

- Čia saugu.

- Ačiū, tėti, - papurčiau galvą ir patraukiau į savo kambarį.

Vos susilaikiau nestriksėjusi koridoriumi. Jaučiausi tokia laiminga, kad mano šeima čia, jog vos tvėriau savame kailyje. Jei Maksonas neišsiųs manęs namo, bus itin sunku kentėti nuo jų atskirtai.

Pasukusi už kampo į savo kambarį, pamačiau praviras duris.

- O kaip jis atrodė? - išgirdau klausiant Mei.

- Gražus. Bent jau man. Jo

plaukai buvo banguoti ir neklusnūs. – Mei sukikeno, Lusė taip pat. – Keletą kartų man teko perbraukti juos pirštais. Kartais apie tai galvoju. Nors dabar jau ne taip dažnai.

Ant pirštų galų priėjau arčiau, nenorėdama joms trukdyti.

– Tu jo vis dar ilgiesi? – paklausė Mei, ji mėgo smalsauti apie berniukus.

– Kuo toliau, tuo mažiau, – prisipažino Lusė su vilties gaidelė balse. – Kai čia atvykau, maniau, mirsiu iš skausmo.

Kurdavau planus, kaip pasprukti iš rūmų ir grįžti pas jį, bet to niekada nebus. Negalėčiau palikti tėčio, net jei išeičiau už rūmų sienų, nieku gyvu nerasčiau kelio atgal.

Šiek tiek žinojau apie Lusės praeitį, – jos šeima parsidavė tarnauti trečios kastos šeimai, kad galėtų sumokėti už Lusės motinos operaciją. Galiausiai Lusės mama mirė, ir kai šeiminkė sužinojo, kad jos sūnus įsimylėjęs Luse, pardavė ją ir jos tėvą rūmams.

Žvilgtelėjusi pro durų plyšelį, pamačiau Mei ir Luseį sėdinčias ant lovos. Balkono durys buvo atidarytos, ir į vidų sklido puikus Ancheleso oras. Mei puikiai pritapo rūmuose – dieninė suknelė tobulai jai tiko. Ji supynė Lusei dalį plaukų, o kitus paliko palaidus. Luseį visad būdavo susisukusi plaukus į tvirtą kuodelį. Su nauja šukuosena ji atrodė graži, jauna ir nerūpestinga.

– Koks jausmas yra mylėti? – paklausė Mei.

Man nusmelkė širdį. Kodėl ji niekada neklausė manęs? Tada prisiminiau, kad, Mei manymu, aš niekada nebuvau įsimylėjusi.

Lusės šypsena buvo liūdna.

- Tai pats nuostabiausias ir baisiausias dalykas, koks gali tau nutikti, - ji atsakė paprastai.

- Žinai, sutikusi patrauklų vaikiną nori įsitverti į jį amžiams; paskui, turėdama jį, nuolat bijai jį prarasti.

Tyliai atsidusau. Ji buvo visiškai teisi.

Meilė yra graži baimė.

Nenorėjau per daug galvoti apie praradimus, tad įėjau į vidų.

- Luse! Kaip puikiai atro dai!

- Patinka? - ji ištiesė ranką atgal, paliesdama gležnas kasytes.

- Nuostabu. Mei ir man pindavo plaukus. Ji labai gabi.

Mei gūžtelėjo pečiais.

- O kas man beliko? Lėlių įpirkti neišgalėjom, taigi žaidžiau su Amerikos plaukais.

- Na, - Luse tarė, atsigręždama į ją, - kol esi čia,

būsi mūsų lėlytė. Ana, Merė ir aš pasistengsim, kad atrodytum tokia graži kaip karalienė.

Mei pakreipė galvą.

– Nė viena negali prilygti jai grožiu. – Tada ji greitai pasisuko į mane. – Tik neišplepėk mamai, kad taip pasakiau.

Aš nusijuokiau.

– Neišplepėsiu. Tačiau dabar turim ruoštis. Jau beveik arbatėlės metas.

Mei džiaugsmingai suplojo delnais ir nuėjo įsitaisyti priešais veidrodį. Lusė susikėlė

plaukus; jai pavyko išsaugoti kasytes sukant kuodelį ir slepiant jį po kepuraitė. Nekaltinau jos, kad nori ilgiau jas išlaikyti.

– Jums atnešė laišką, panele, – tarė Lusė, atsargiai paduodama man voką.

– Ačiū, – atsakiau, nesugebėdama nuslėpti nerimo balse. Diduma man parašyti galinčių žmonių dabar su manimi. Atplėšusi perskaičiau trumpą, pažįstamu braižu pakeverzotą laiškėlį.

*Amerika,
per vėlai sužinojau, kad
Elito šeimos buvo
pakviestos pavišėti
rūmuose ir kad tėvas,
motina ir Mei išvyko tavęs
aplankyti. Žinau, kad Kenai
pernelyg sunku keliauti dėl
nėštumo, o Džeradas
pernelyg mažas.*

*Stengiuosi suprasti, kodėl
aš nebuva pakviestas. Juk
esu tavo brolis, Amerika.*

*Spėju, kad tėvas
nusprendė mane išbraukti.*

*Labai tikiuosi, kad tai
padarei ne tu. Tavęs ir
manęs laukia nuostabi
ateitis. Mudu galime padėti
vienas kitam. Jei bus
pasiūlyta kitų ypatingų
galimybių tavo šeimai,
prisimink mane, Amerika.
Mes galim padėti vienas
kitam.*

*Ar paminėjai mane
princui? Tik pasmalsavau.*

Greitai parašyk.

Kota

Svarsčiau, ar nesuglamžius
laiško ir neišmetus į šiukšlinę.
Tikėjausi, kad Kota jau liovėsi
kopęs kastų laiptais aukštyn ir
išmoko pasitenkinti turima
sėkme. Bet, regis, taip nenutiko.
Įmečiau laišką į stalčiaus
gilumą, nusprendusi visiškai jį
pamiršti. Jo pavydas nesugadins
šio apsilankymo.

Lusė paskambino Anai ir
Merei, ir mes visos puikiai
praleidome laiką ruošdamosi.
Mei džiugesys kėlė mums
visoms nuotaiką, ir aš nė

nepajutau, kaip rengdamasi pradėjau dainuoti. Netrukus atėjo mama ir paprašė mūsų dar kartą patikrinti, ar ji gerai atrodo.

Žinoma, ji atrodė gerai. Buvo žemesnė ir apvalesnių formų nei karalienė, bet su suknele atrodė karališkai. Leidžiantis laiptais žemyn, Mei liūdna įsikibo man į ranką.

- Kas nutiko? Juk džiaugiesi, kad susipažinsi su karaliene, tiesa?

- Taip. Tik...

- Kas?

Ji atsiduso.

- Kaip po viso šito vėl grįžti prie rusvai žalsvos spalvos drabužių?

Mergaitės buvo pagyvėjusios, kiekviena jų spinduliavo energija. Natali sesuo Leisė buvo maždaug Mei amžiaus, ir jos susėdo kampe pasikalbėti. Leisė labai panaši į savo seserį. Abi lieknos, šviesiaplaukės ir gražios. Mudvi su Mei buvome priešingybės, o Natali ir Leisė

panašios. Tačiau Leisė buvo ne tokia įnoringa ir ne tokia naivi kaip jos sesuo.

Karalienė apėjo ratu, pakalbino visas motinas, maloniai jas klausinėjo. Tarsi mūsų gyvenimai būtų tokie pat nuostabūs kaip jos. Aš stovėjau mažame būrelyje, klausydamasi, kaip Elisos mama pasakoja apie savo šeimą Naujojoje Azijoje, bet Mei, timplėjęsi man už suknelės, nutempė į šalį.

- Mei! - sušnypščiau. - Ką darai? Negalima taip elgtis,

ypač karalienės akivaizdoje!

- Tu turi pamatyti! - neatlyžo sesutė.

Dėkui Dievui, kambaryje nebuvo Silvijos. Ji tikrai būtų padariusi Mei pastabą už toki elgesį, nors sesutė kitaip elgtis nemokėjo.

Mes nuėjome prie lango, ir Mei parodė į lauką.

- Žiūrėk.

Už krūmų ir fontanų išvydau dvi figūras. Pirmoji buvo mano tėvo, jis mosikavo rankomis, tarsi ką aiškindamas ar

klausdamas. Antroji – Maksono, jis galvojo prieš atsakydamas. Jie ėjo lėtai, ir kartais mano tėtis susikišdavo rankas į kišenes arba Maksonas paslėpdavo savąsias už nugaros. Kad ir koks pokalbis vyko, jis atrodė svarbus.

Pažvelgiau per petį. Moteris vis dar buvo pakerėtos bendravimo su pačia karaliene, ir nė viena mūsų nepastebėjo.

Maksonas stabtelėjo, atsistojo prieš mano tėvą ir prakalbo sverdamas kiekvieną

žodį. Ne įžūliai, ne piktai. Tik ryžtingai. Patylėjęs tėtis ištiesė ranką. Maksonas nusišypsojo ir energingai ją pakratė. Po akimirkos jie abu atrodė linksmesni, ir tėtis patapšnojo Maksonui per nugarą. Princas šiek tiek įsitempė. Jis nebuvo pratęs, kad jį liestų. Bet tada tėtis apkabino Maksoną per pečius, kaip apkabina mane ir Kotą, kaip apkabina visus savo vaikus. Regis, Maksonui tai labai patiko.

- Ką visa tai reiškia? -

paklausiau.

Mei gūžtelėjo pečiais.

- Pamaniau, jog tai svarbu.

- Taip.

Laukėme, ar Maksonas kalbės su kitais tėvais; jei ir kalbėjosi, jie neišėjo į sodus.

Aštuntas skyrius

Helovino vakarėlis buvo nuostabus, kaip Maksonas ir buvo žadėjęs. Įėjusi į didįjį kambarį kartu su Mei, buvau apstulbinta atsivėrusio grožio. Viskas buvo iš aukso. Papuošimai ant sienų, spindintys brangakmeniai šviestuvuose,

puodeliai, lėkštės, netgi maistas – viskas turėjo aukso spalvos akcentą. Didingumo tikrai nestigo.

Iš garsiakalbių sklido populiari muzika, bet kampe laukė nedidelis orkestras, pasirengęs groti mūsų išminktų tradicinių šokių melodijas. Kambaryje buvo pristatyta fotoaparatus ir filmavimo kamerų. Be jokių abejonių, rytoj tai bus pagrindinis Ilėjos programos pranešimas. Nė viena šventė neprilygo šiai.

Akimirką paklausiau savęs, kokios būtų Kalėdos, jei dar tektų jas čia sutikti.

Visų kostiumai buvo nuostabūs. Marli, apsirengusi angelu, šoko su pareigūnu Vudvorku. Ji netgi turėjo sparnus, padarytus iš vaivorykštės spalvų popieriaus ir plevenančius jai už nugaros. Selestė vilkėjo trumpą iš plunksnų padarytą suknelę, o didžiausia plunksna ant galvos rodė, kad ji yra povas.

Kris stovėjo su Natali, jos

derėjo tarpusavyje. Viršutinėje Natali suknelės dalyje žydėjo gėlės, o platus sijonas buvo iš plevenančio mėlyno tiulio. Kris suknelė, kaip ir kambarys, buvo aukso spalvos, padengta krintančiais lapais. Veikiausiai tai buvo pavasaris ir ruduo. Žavus sumanymas.

Elisos azijietiškas paveldas buvo išnaudotas visu šimtu procentų. Jos šilkinė suknelė perdėtai atspindėjo jos kuklumą. Klostuotos rankovės buvo neįtikėtinai išpūdingos, o jos

gebėjimas vaikščioti su puošniu galvos apdangalu kėlė man pagarbią baimę. Elisa įprastai neišsiskirdavo, bet šį vakarą ji atrodė gražiai, beveik karališkai.

Kambaryje būriavosi šeimū nariai ir draugai, irgi apsirengę Helovino kostiumais; ne mažiau prašmatniai atrodė ir sargybiniai. Aš mačiau beisbolo žaidėją, kauboju, vaikiną su kostiumu, prie kurio buvo prisegta kortelė „Gavrilas Feidėjas“, o vienam sargybiniui

pakako išūlumo apsivilkti suknele. Netoliese stovinčios mergaitės raitėsi iš juoko. Bet diduma sargybinių vilkėjo paradines uniformas – išlygintas baltas kelnes ir mėlynus švarkus. Jie buvo su pirštinėmis, bet be kepurų, ir tai padėjo atskirti juos nuo kambaryje budinčių sargybinių.

– Ką manai? – paklausiau Mei, bet pasigrėžusi pamačiau, kaip ji genama smalsumo išnyksta minioje. Nusijuokiau pati sau, žvalgydamasi po kambarį ir

ieškodama jos trumputės pūstos suknelės. Kai ji pasakė norinti dalyvauti vakarėlyje kaip nuotaka – „tokia, kokias matome per televizorių“ – pamaniau, juokauja. Tačiau su šydu ji atrodė nuostabiai.

– Labas, panele Amerika, – kažkas sušnibždėjo man į ausį.

Krūptelėjau ir šalia savęs pamačiau Aspeną su paradine uniforma.

– Tu mane išgąsdinai! – uždėjau ranką ant širdies, tarsi taip būčiau galėjusi sulėtinti jos

plakimą. Aspenas tik nusijuokė.

– Man patinka tavo kostiumas, – jis ištarė linksmi.

– Ačiū. Man taip pat patinka.

– Ana pavertė mane drugeliu. Suknele dengė lengva plevenanti medžiaga juodais krašteliais. Mažutė į sparnelius panėšėjanti kaukė slėpė mano akis ir leido jaustis paslaptinga.

– Kodėl tu be kostiumo? – paklausiau. – Nieko nesugalvojai?

Jis gūžtelėjo pečiais.

– Man labiau patinka

uniforma.

- Aaa... - Liūdna atsisakyti puikios progos pabūti ekstravagantiškam. Šioje srityje Aspenas turėjo dar mažiau galimybių nei aš. Kodėl nepagyvenus linksmi?

- Tik norėjau pasisveikinti, pažiūrėti, kaip laikaisi.

- Gerai, - atsakiau paskubomis ir pasijutau keistai.

- Aaa, - jis ištarė nusivylęs. - Tuomet gerai.

Gal po pokalbio anądien jis tikėjosi aiškesnio atsakymo, bet

aš dar nebuvo pasirengusi, ką nors pasakyti. Aspenas man nusilenkė ir nuėjo prie kito sargybinio, šis apkabino jį kaip brolių. Klausiau savęs, ar būdamas sargybiniu jis pasijuto lyg šeimos narys, kaip ir aš dalyvaudama *Atrankoje*.

Netrukus mane susirado Marli ir Elisa ir nusitempė į šokių aikštelę. Susvyravusi ir stengdamasi nieko neužkliudyti, aikštelės pakraštyje išvydau Aspeną, besikalbantį su mama ir Mei. Mama perbraukė Aspeno

rankovę, tarsi bandytų ją išlyginti, o Mei švytėjo. Įsivaizdavau jas sakančias Aspenui, kaip gražiai jis atrodo su uniforma ir kaip didžiuotųsi jo motina, jei tik galėtų jį pamatyti. Jis pradžiugęs nusišypsojo. Mudu su Aspenu buvome retos išimtys, penktos ir šeštos kastos jaunuoliai, ištraukti iš savo monotoniškų gyvenimų ir įkurdinti rūmuose. *Atranka* taip pakeitė mano gyvenimą, kad sykais netgi pamirštu jaustis dėkinga už šią

patirtį.

Šokau su kitomis mergaitėmis ir sargybiniais, kol muzika nutilo ir prakalbo vakaro vedėjas.

- *Atrankos* panelės, apsaugos ponai, draugai ir karališkosios šeimos giminaičiai, prašom sutikti karalių Klarksoną, karalienę Amberli ir prinčą Maksoną Skrivą!

Vėl nubangavo muzika. Jiems įėjus, mes visos padarėme tūpsnius ir nusilenkėme. Karalius buvo apsirengęs kitos šalies karaliumi. Tik

nesupratau, kokios. Karalienės suknelė buvo tamsiai mėlyna, beveik juoda, išsiuvinėta blizgančiais brangakmeniais. Ji panėšėjo į naktinį dangų. O Maksonas vilkėjo beveik komišką pirato kostiumą – tarpais perplėštos kelnės, laisvi marškiniai su liemene ir raištis ant galvos. Kad sustiprintų įspūdį, jis dieną ar dvi nesiskuto, ir šviesių barzdaplaukių šešėlis, dengiantis apatinę veido dalį, atrodė kaip šypsena.

Vakaro vedėjas paprašė mūsų

palikti aikštelę, tada karalius su karaliene sušoko pirmąjį šokį. Maksonas atsistojo šalia Kris ir Natali, paeiliui joms kažką šnibždėjo ir jas juokino. Galiausiai pastebėjau, kad jis žvalgosi po kambarį. Nežinojau, ar ieško manęs, bet nenorėjau būti užklupta spoksanti į jį. Palyginau savo suknelę ir stebeilijau į Maksono tėvus. Jie atrodė labai laimingi.

Aš galvojau apie *Atranką*, kokia kvaila ji atrodė, bet dabar mano nuomonė pakito. Karalius

Klarksonas ir karalienė Amberli puikiai tiko vienas kitam. Jis atrodė valingas, o ji kovojo su tuo savo ramumu. Ji buvo tyli klausytoja, o jis visuomet turėjo ką pasakyti. Nors konkursas atrodė senoviškas ir neteisingas, jis pasiteisino.

Ar jie buvo atitolę vienas nuo kito per savo *Atranką*, kaip jaučiau Maksoną tolstant nuo manęs? Kodėl jis nė nepabandė susitikti su manimi, nors skyrė pasimatymus kitoms mergaitėms? Gal todėl ir

kalbėjo su tėčiu, aiškino jam, kodėl turi išleisti mane namo. Maksonas mandagus vaikas, taigi tikrai galėjo taip pasielgti.

Peržvelgiau minią ieškodama Aspeno. Tada galiausiai išvydau tėtį, jis stovėjo susikibęs su mama priešingoje kambario pusėje. Mei susirado Marli, ši ją apglėbė iš nugaros. Marli seseriškai laikė rankas Mei ant krūtinės, o apšvietimas teikė dar daugiau spindesio jų baltoms suknelėms. Nė kiek nesistebėjau, kad jos

susibičiuliavo greičiau nei per dieną. Aš atsidusau. Kur Aspenas?

Iš paskutinių jėgų žvilgtelėjau per petį. Taip, jis stovėjo man už nugaros, kaip visada laukdamas. Mūsų akims susitikus, jis mirktelejo, ir tai pataisė man nuotaiką.

Karaliui ir karalienei baigus šokį, mes visi suplūdome į aikštelę. Aplink zujo sargybiniai, rinkdamiesi šokių partneres. Maksonas vis dar stovėjo kambario pakraštyje su Kris ir

Natali. Tikėjau, gal jis pakvies mane šokio. Žinoma, aš jo kviesti nenorėjau.

Sukaupusi drąsą, išlyginau suknelę ir patraukiau jo pusėn. Nusprendžiau bent jau suteikti jam galimybę mane pakviesti. Taigi žingsniavau per šokių aikštelę, ketindama įsitraukti į jų pokalbį. Man prieš tai ganėtinai arti, Maksonas pasisuko į Natali.

- Gal norėtum pašokti? - jis paklausė.

Natali nusijuokė ir pakreipė

savo šviesiaplaukę galvą į vieną pusę, tarsi tai būtų pats akivaizdžiausias dalykas pasaulyje, ir aš skubiai praėjau pro juos, akis nukreipusi į stalelį su saldainiais, tarsi tai ir būtų buvęs mano tikslas. Valgydama skanėstus stovėjau į kambarį nugara, tikėdamasi, kad niekas nepastebės išraudusių skruostų.

Nuskambėjus kokiai pusei tuzino dainų, šalia manęs išdygo pareigūnas Vudvorkas. Kaip ir Aspenas, jis nusprendė likti su uniforma.

- Panele Amerika, - ištarė jis nusilenkdamas. - Ar pašoktumėte su manim ši šokių?

- Žinoma, pone, - atsakiau. - Tik turiu jus įspėti, kad esu prasta šokėja.

- Nieko tokio. Šoksime lėtai. - Jis taip gundančiai šypsojosi, kad aš nustojau jaudintis dėl savo nerangumo ir laiminga nusekiau jam iš paskos.

Šokis pasitaikė linksmas ir atitiko sargybinio nuotaiką. Jis be paliovos kalbėjo, tad buvo sunku su juo spėti. Tiek to

pažado šokti lėtai.

- Rodos, spėjote atsigauti po to, kai vos jūsų nesutrypiau, - pajuokavo.

- Gaila, kad nepadarėte jokios žalos, - atšoviau. - Jei būčiau su įtvaru, bent jau šokti nereikėtų.

Jis nusijuokė.

- Džiaugiuosi, kad esate linksmuolė, tokia visi jus laiko. Taip pat girdėjau, kad esate princo favoritė. - Jo žodžiai nuskambėjo taip, tarsi tai būtų visiems žinoma tiesa.

- Šito aš negaliu tvirtinti. -

Viena vertus, man įgriso tokios žmonių kalbos. Kita vertus, troškau, kad tai būtų tiesa.

Per pareigūno Vudvorko petį pamačiau Aspeną šokantį su Seleste. Tas reginys suspaudė man širdį.

- Regis, jūs sutariate beveik su visais. kažkas netgi pasakojo, kad per paskutinį užpuolimą pasiėmėte savo kambarines į slėptuvę, skirtą karališkajai šeimai. Ar tai tiesa?

- Jis paklausė stebėdamasis. Tąkart atrodė visiškai

suprantama ginti mergaites, kurias myliu, bet visiems kitiems tai pasirodė drąsu ir keista.

- Negalėjau jų palikti, - paaiškinau.

Vudvorkas pagarbiai papurtė galvą.

- Jūs esate tikra ledi, panele.

Aš nuraudau.

- Ačiū.

Pasibaigus dainai gaudžiau orą, taigi prisėdau prie vieno po kambarį pristatytų stalelių. Gurkšnojau apelsinų punšą ir vėdavausi servetėle stebėdama

šokančiuosius. Pamačiau Maksoną su Elisa. Sukdami ratus, jiedu atrodė laimingi. Princas jau šoko antrą šokį su Elisa ir vis dar nesusirado manęs.

Šiek tiek užtrukau, kol aikštelėje išvydau Aspeną, nes čia buvo daug uniformuotų vyrų, bet galiausiai aptikau jį kampe kalbantį su Seleste. Ji koketiškai mirksėjo ir jam šypsojosi.

Kuo ji apsimeta? Atsistočiau, ketindama prieiti ir liepti jai liautis, bet prieš žengdama

žingsnį suvokiau, ką tai reikštų Aspenui ir man. Taigi atsisėdau ir toliau gurkšnojau punšą. Tačiau pasibaigus dainai pakilau ir įsitaisiau netoli Aspeno, kad jis nesunkiai galėtų pakviesti mane šokti.

Jis ir pakvietė, tai buvo gerai, nes ilgiau nebūčiau tvėrusi.

- Ką visa tai reiškė? - paklausiau tyliai, bet su neslepiamu pykčiu balse.

- Kas?

- Selestė tave grabinėjo.

- kažkas pavydi, - uždainavo

Aspenas man į ausį.

- Ak, liaukis! Ji neturi taip elgtis; tai prieštarauja taisyklėms! - Apsidairiau, norėdama įsitikinti, kad niekas nemato, kaip intymiai mes kalbamės, ypač mano tėvai. Mano mama sėdėjo ir šnekučia vosi su Natali mama. Tėčio nebuvo matyti.

- Smagu girdėti tai iš tavęs, - jis pasakė žaismingai užvertęs akis. - Jei mes nesusitikinėjame, tu negali man nurodinti, su kuo turėčiau kalbėti.

Nusivaipiau.

- Žinai, kad viskas yra ne taip.

- O kaip? - jis sušnibždėjo. - Nežinau, ar turiu ko nors tikėtis, ar pamiršti. - Jis pakratė galvą. - Nenoriu pasiduoti, bet jei man nėra vilties, pasakyk.

Mačiau jo pastangas išlaikyti ramybę, girdėjau kankinamą liūdesį balse. Man irgi skaudėjo. Vien mintis leisti mūsų santykiams nutrūkti aštriai pervėrė krūtinę.

Aš atsidusau ir prisipažinau:

- Maksonas manęs vengia. Pasisveikina, bet pastaruoju metu visą dėmesį skiria pasimatymams su kitomis mergaitėmis. Greičiausiai tik įsivaizdavau, kad jam patinku.

Apstulbintas mano žodžių Aspenas trumpam net liovėsi šokęs. Netrukus šokom toliau, jis įdėmiai tyrinėjo mano veidą.

- Nenutuokiau, kad dedasi tokie dalykai, - jis pasakė tyliai.

- Trokštu, kad mudu būtume kartu, bet nenoriu, kad būtum įskaudinta.

- Ačiū, - gūžtelėjau pečiaus. -
Be galo kvailai jaučiuosi.

Aspenas prisitraukė mane
šiek tiek arčiau, bet išlaikė
deramą atstumą, nors žinojau,
kad jis šito nenori.

- Patikėk manim, Mer,
kiekvienas vyras, praleidžiantis
progą būti su tavimi, yra
kvailys.

- Tu bandei praleisti tokią
progą, - priminiau jam.

- Todėl ir žinau, - jis atsakė
šypsodamasis.

Džiaugiasi, kad dabar galime

apie tai juokauti.

Pažvelgiau per Aspeno petį ir pamačiau Maksoną šokantį su Kris. Vėl. Neįau jis apskritai neketina manęs pakviesti?

Aspenas pasilenkė.

- Ar žinai, ką man primena šis šokis?

- Pasakyk.

- Fernos Tali šešioliktąjį gimtadienį.

Pažvelgiau į jį kaip į nuokvaką. Aš prisiminiau Fernos šešioliktąjį gimtadienį. Ferna priklausė šeštai kastai ir kartais

mums pagelbėdavo, kai Aspeno mama būdavo pernelyg užsiėmusi ir nerasdavo laiko. Jos šešioliktasis gimtadienis atėjo po septynių Aspeno ir mano susitikinėjimo mėnesių. Mes abu buvome pakviesti, bet vargu ar tą šventę galėjai pavadinti vakarėliu. Tortas ir vanduo, įjungtas radijas, nes ji neturėjo muzikinių plokštelių, ir pritemdytos šviesos jos nebaigtame rūsyje. Tai buvo pirmas mano vakarėlis be „šeimos“, ir tai buvo

svarbiausia. Kambaryje būriavosi tik vietiniai vaikai, tad buvo įdomu. Tačiau to gimtadienio nieku gyvu negalima lyginti su dabar mus supančia prabanga.

- Po šimts, kuo šis vakarėlis yra panašus į aną? - nepatikliai paklausiau.

Aspenas nurijo seilę ir prakalbo:

- Mes šokome. Atmeni? Aš taip didžiavausi, laikydamas tave glėbyje kitų žmonių akivaizdoje. Nors ir atrode, kad

tave ištiko priepuolis. – Jis man mirktelejo.

Šie žodžiai pasiekė mano širdį. Aš prisiminiau. Ištisas savaites gyvenau ta akimirka.

Netikėtai mano mintis užplūdo daugybė kartu su Aspenu kurtų ir saugotų paslapčių: vardai, kuriuos išrinkome savo įsivaizduojamiems vaikams, mūsų namelis medyje, jo kutenimui jautri sprando vieta, parašyti ir paslėpti rašteliai, mano nenusisekusios pastangos

virti naminių muilą, „nuliukai ir kryžiukai“, kuriuos žaidėme pirštais jam ant pilvo... žaidimai, kuriuose negalėjome prisiminti savo nematomų ėjimų... žaidimai, kuriuos jis visada leisdavo man laimėti.

- Pasakyk, kad manęs lauksi. Jei manęs lauksi, Mer, aš viską ištversiu, - sušnibždėjo Aspenas man į ausį.

Suskambo žinoma daina ir šalia stovintis pareigūnas pakvietė mane šokio. Pasijutau nešama tolyn, palikdama Aspeną

ir save su neatsakytas klausimais.

Vakarėlis tėsėsi, ir aš vis žvilgčiojau į Aspeną. Nors stengiausi atrodyti abejinga, gulda galvą, kad tai nebūtų praslydę pro akylesnio stebėtojo akis, ypač mano tėčio, jei tik jis būtų buvęs kambaryje. Bet jam labiau rūpėjo apeiti rūmus, nei šokti.

Stengiausi galvoti tik apie vakarėlį. Jau buvau šokusi su visais vaikiniais, išskyrus Maksoną. Aš sėdėjau, ilsindama

pavargusias kojas, kai šalia išgirdau jo balsą.

- Mano ledi? - pasigrėžiau ir išvydau jį. - Ar galėčiau pakviesti jus šokio?

Mane persmelkė nenusakomas jausmas. Kad ir kokia atstumta jaučiausi, kad ir kokia sutrikusi buvau, jam pasiūlius turėjau sutikti.

- Žinoma.

Jis paėmė mane už rankos ir nuvedė į aikštelę, kur orkestras buvo bepradedęs lėtą dainą. Mane užplūdo laimės jausmas.

Maksonas nebuvo nei liūdnas, nei susivaržęs. Priešingai, laikė mane taip arti, kad užuodžiau jo odekolono kvapą, skruostą man bruožė jo seniai skusta barzda.

- Klausiau savęs, ar iš viso būsiu pakviesta šokio, - stengiausi kalbėti žaismingai.

Maksonas prisitraukė mane dar arčiau.

- Aš taupiau šiam šokiui. Pakankamai laiko skyriau kitoms mergaitėms, taigi daugiau neturiu jokių įsipareigojimų. Likusią vakarėlio

dalį galiu smagiai leisti su tavimi.

Aš nuraudau, kaip visuomet, kai jis sakydavo man tokius žodžius. Kartais jie nuskambėdavo kaip poezijos eilutės. Po praėjusios savaitės jau nesitikėjau, kad jis dar kada nors su manim šitaip kalbės. Man ėmė spurdėti širdis.

- Puikiai atrodo, Amerika. Esi pernelyg graži, kad nutūptum ant susivėlusio pirato rankos.

Aš sukikenu.

- Kaip galėtum priderinti
savąjį kostiumą? Gal
apsirengdamas medžiu?

- Na, bent jau krūmu.

Aš vėl nusijuokiau.

- Viską atiduočiau, kad
pamatyčiau tave apsirengusį
krūmu!

- Kitais metais, - pažadėjo jis.

Pažvelgiau į jį. *Kitais metais?*

- Ar norėtum, kad
surengtume kitą Helovino
vakarėlį ateinantį spalį? - jis
paklausė.

- Ar aš čia dar būsiu kitą

spalį?

Maksonas liovėsi šokęs.

– O kodėl neturėtum būti?

Aš gūžtelėjau pečiais.

– Visą savaitę manęs vengei, susitikinėjai su kitomis mergaitėmis. Ir... Mačiau, kaip kalbėjai su mano tėčiu. Pamaniau, aiškini jam, kodėl turi išspirti jo dukrą. – Aš nurijau gumulą gerklėje. Ne, aš čia *neverksiu*.

– Amerika.

– Aš suprantu. Kažkas turi išvykti, o aš priklausau penktai

kastai. Marli yra žmonių numylėtinė...

- Amerika, pakaks, - jis pasakė švelniai. - Koks aš kvailys. Nė nenumaniau, kad taip pagalvosi. Tikėjausi, jautiesi saugi.

Aš nesupratau.

Maksonas atsiduso.

- Pasakysiu atvirai. Aš stengiausi suteikti kitoms mergaitėms vienodus šansus. Nuo pat pradžių žiūrėjau tik į tave, norėjau tavęs. - Aš paraudau. - Kai pasakei, ką

jauti, pajutau tokį palengvėjimą, kad netgi bijojau tuo patikėti. Man ir dabar sunku pripažinti, kad tai tikra. Nustebtum sužinojusi, kaip retai gaunu tai, ko iš tiesų noriu. – Maksono akys kažką slėpė, kažkokį liūdesį, kuriuo dalytis jis nebuvo pasirengęs. Bet jis nuvijo jį šalin ir kalbėjo toliau, vėl pradėdamas linguoti pagal muziką.

– Aš bijojau, kad klystu ir tu gali apsigalvoti kiekvieną akimirką. Taigi ieškojau

tinkamos alternatyvos, bet tiesa yra ta... - Maksonas įdėmiai pažvelgė man į akis, - kad esi tik tu. Gal aš nesistengiu ieškoti, gal jos man netinkamos. Nesvarbu. Aš žinau, kad noriu tavęs. Ir tai mane baugina. Laukiu, kol atsiimsi savo žodžius ir maldausi, kad leisčiau išvykti.

Akimirką užgniaužė kvapą. Staiga visas skyrium praleistas laikas nušvito kita šviesa. Aš supratau tą jausmą - pernelyg gerai, kad būtų tiesa, pernelyg gerai, kad patikėtum. Kasdien

taip jaučiausi su Maksonu.

- Maksonai, to nebus, -
sušnibždėjau. - Priešingai, tu
suprasi, kad aš esu
nepakankamai gera.

Jo lūpos buvo prie mano
ausies.

- Brangioji, tu tobula.

Ranka, kurią laikiau uždėjusi
Maksonui ant nugaros,
prisitraukiau jį artyn, jis padarė
tą patį, kol galiausiai mudu
stovėjome taip arti vienas kito,
kaip niekada anksčiau.
Pasąmonėje suvokiau, kad

esame sausakimšame kambaryje, kad kažkur nuo šio regionio tikriausiai alpsta mano motina, bet man tai nerūpėjo. Tą akimirką jaučiausi taip, tarsi būtume vieninteliai žmonės pasaulyje.

Atsitraukusi pažvelgti į Maksoną, supratau pirmiausia turinti nusišluostyti akis. Bet man patiko šios ašaros.

Maksonas paaiškino:

- Noriu, kad neskubėtume. Rytoj paskelbsiu apie vienos merginos išvykimą, tai nuramins

visuomenę ir mano tėvą, bet aš neketinu tavęs skubinti. Noriu, kad pamatytum princesės apartamentus. Tiesą sakant, jie yra šalia manųjų, – jis ištarė tyliai.

Nuo Maksono žodžių ir artumo visai sutirpau.

– Turėtum pagalvoti, ko tau ten reikės. Noriu, kad jaustumėisi kaip namie. Gausi išsirinkti dar kelias kambarines ir nuspręsti, ar nori, kad tavo šeima gyventų rūmuose ar šalimais. Padėsiu tau visais

klausimais. – Silpnas vidinis balselis sukuždėjo: *O kaip Aspenas?* Bet aš buvau taip apakinta Maksono, kad beveik jo negirdėjau.

– Kai ateis tinkamas laikas užbaigti *Atranką* ir aš tau pasipiršiu, noriu, kad ištarti „taip“ tau būtų lengva kaip kvėpuoti. Pažadų, nuo šios akimirkos visomis išgalėmis stengsiuosi, kad taip ir būtų. Kad ir ko tau reikėtų, kad ir ko pageidautum, tik pasakyk, ir aš dėl tavęs padarysiu viską, ką

galiu.

Mane užplūdo prieštaringi jausmai. Maksonas taip puikiai mane suprato, – kaip nerimauju priimdama šį įsipareigojimą ir kaip baugu man tapti princese. Jis ruošėsi suteikti man laiko ir tuo metu lepinti mane kaip tik įmanoma. Niekaip negalėjau tuo patikėti.

– Taip nesąžininga, Maksonai, – sumurmėjau. – Po galais, kuo galėčiau tau atsilyginti?

Jis nusišypsojo.

– Aš tenoriu tavo pažado likti

su manimi, būti mano. Kartais man atrodo, kad tu dvejoji. Pažadėk, kad liksi.

- Žinoma. Pažadau.

Tardama šiuos žodžius padėjau galvą Maksonui ant peties, ir mudu lėtai šokome vieną šokių po kito. Kartą Mei sugavo mano žvilgsnį, atrodė, ji mirs iš laimės stebėdama mudu. Mama ir tėtis irgi žiūrėjo. Tėtis papurtė galvą tarsi sakytų: *O tu galvojai, kad jis išsiųs tave namo.*

Staiga man toptelėjo.

- Maksonai? - kreipiausi.

- Ką, brangioji?

Aš nusišypsojau tai išgirdusi.

- Kodėl kalbėjai su mano tėčiu?

Maksonas sukikeno.

- Pranešiau jam apie savo ketinimus. Jis pritaria tam visa širdimi, jei tik tu jautiesi laiminga. Rodos, tai vienintelė jo sąlyga. Patikinau jį darysiąs viską, kas yra mano galioje, kad būtum laiminga, ir pasakiau, kad tu jau atro dai laiminga čia.

- Tai tiesa.

Maksonas išpūtė krūtinę.

- Taigi ir jis, ir aš turime tai, ko mums reikia.

Maksono ranka nuslinko mano nugara žemyn, drąsindama nesitraukti. Tas prisilietimas man tiek daug pasakė. Aš žinojau, kad tai tikra, tai vyksta ir galiu leisti sau tuo patikėti. Žinojau, kad prireikus galėsiu atsisakyti čia užmegztų draugysčių, nors neabejojau, kad Marli nė kiek nesigrauš pralaimėjusi. Taip pat žinojau, kad meilė Aspeniui

užges. Aišku, tam reikės laiko ir teks papasakoti Maksonui, bet aš tai padarysiu.

Nes dabar priklausau jam. Buvau tvirtai įsitikinusi.

Pirmą kartą galėjau visa tai įsivaizduoti. Mačiau taką, laukiančius svečius ir pačiame gale stovintį Maksoną. Tas prisilietimas suteikė viskam prasmę.

Vakarėlis užsitęsė iki vėlumos, ir Maksonas nusivedė mūsų šešetą į rūmų balkoną, kad geriau matytume

fejerverkus. Selestė klupinėjo lipdama marmuriniais laiptais, Natali buvo užsidėjusi kažkokio vargšo sargybinio kepurę. Buvo išdalytas šampanas – Maksonas iš anksto šventė mūsų sužadėtuves.

Fejerverkams nušvietus dangų, princas pakėlė butelį aukštyn.

– Tostas! – jis sušuko.

Mes visos pakėlėme taures ir viltingai laukėme. Elisos taurė buvo ištepta tamsiais lūpdažiais, kuriais ji buvo pasidažiusi.

Netgi Marli ramiai laikė taure, pasirengusi gurkšnoti, užuot išgėrusi iš karto.

- Už jus visas, gražiosios damos. Ir už mano būsimą žmoną! - sušuko Maksonas.

Mergaitės šūkavo manydamos, kad šis tostas skirtas kiekvienai jų, bet aš žinojau tiesą. Visoms nuleidus taures, aš žiūrėjau į Maksoną - beveik savo sužadėtinį - jis man nežymiai mirktelejo, prieš nugerdamas šampano gurkšnį. Vakaro spindesys ir jaudulys

buvo visa apimantis ir tarsi
laimės ugnis bandė mane
praryti.

Negalėjau įsivaizduoti, kad
kas nors pajėgtų atimti iš manęs
tą laimę.

Devintas skyrius

Nesudėjau bluosto. Grįžus taip vėlai ir apimtai jaudulio dėl to, kas manęs laukia, miegoti buvo neįmanoma. Susirangiau arčiau Mei, jos kūno šiluma teikė jaukumo. Labai jos ilgėsiuosi, kai išvyks, tačiau bent jau galėjau tikėtis, kad ateityje ji

gyvens su manimi.

Klausiau savęs, kas šiandien išvyks. Atrodė nemandagu teirautis, tad nesiteiravau, bet jei privalėčiau spėti, manyčiau, kad Natali. Marli ir Kris palaikė žmonės – labiau nei mane – o Selestė ir Elisa buvo kilusios iš įtakingų šeimų. Aš turėjau Maksono širdį, taigi tik Natali neturėjo ko įsitverti.

Buvo nesmagu, nes neturėjau nieko prieš Natali. Jei jau taip, pageidaučiau, kad išvyktų Selestė. Gal Maksonas išsiųs ją

namo, nes žino, kaip labai jos nemėgstu, ir sakė norįs, kad jausčiausi čia patogiai.

Atsidusau prisiminusi visus jo vakar išstartus žodžius. Neįsivaizdavau, kad tai įmanoma. Kaip aš, Amerika Singer, iš penktos kastos, galėjau pamilti Maksoną Skrivą iš pirmos kastos, tą vienintelį? Kaip tai nutiko, jei aš pastaruosius dvejus metus drąsinausi gyventi šeštos kastos gyvenimą?

Mano širdis suvirpėjo. Kaip

paaiškinsiu Aspenui? Kaip pasakysiu jam, kad Maksonas pasirinko mane ir aš noriu būti su juo? Ar Aspenas ims manęs nekęsti? Vien nuo tos minties norėjosi verksti. Kad ir kas nutiktų, aš bijojau prarasti Aspeno draugystę.

Mano kambarinės įėjo nepasibeldusios, bet tai buvo įprasta. Jos visuomet leisdavo man miegoti, kiek norėjau, o po vakarėlio man tikrai reikėjo pailsėti. Bet, užuot kuo nors užsiėmusi, Merė apėjo aplink

lovą prie Mei ir švelniai
žadindama paglostė jai petį.

Aš apsiverčiau ir pamačiau
Aną ir Lusę su drabužių maišu.
Nauja suknelė?

- Panele Mei, - sušnibždėjo
Merė, - metas keltis.

Mei iš lėto pabudo.

- Ar negaliu dar pamiegoti?

- Ne, - liūdnai atsakė Merė. -
Šįryt yra labai svarbių reikalų.
Tau reikia iš karto eiti pas savo
tėvus.

- Svarbių reikalų? -
paklausiau. - Kas vyksta?

Merė pažvelgė į Aną, ir aš nusekiau jos žvilgsnį. Ana papurtė galvą, tuo buvo viskas pasakyta.

Sutrikusi, bet su viltimi išlipau iš lovos, paskatindama Mei sekti mano pavyzdžiu. Prieš sesutei išeinant į mamos ir tėčio kambarį, stipriai ją apkabinau.

Durims užsidarius atsigrėžiau į kambarines.

- Ar gali paaiškinti dabar, kai Mei išėjo? - paklausiau Anos. Ji papurtė galvą. Nusivylusi sumurmėjau: - Ar prabiltum, jei

įsakyčiau papasakoti?

Ana pažvelgė į mane labai rimtomis akimis.

- Mums duoti nurodymai iš aukščiau. Teks palaukti.

Stovėjau prie vonios kambario durų ir žiūrėjau, kaip darbuojasi mano kambarinės. Lusės rankos virpėjo, kai ji ištraukė saujas rožių žiedlapių mano voniai, Merės antakiai buvo suraukti, kai ji valė man makiažą ir išiminėjo iš plaukų smeigtukus. Lusė kartais virpėdavo be jokios priežasties,

o Merė dažnai raukydavo antakius sutelkdama dėmesį. Tačiau mane gąsdino Anos žvilgsnis.

Ji visuomet tvardydavosi, net ir pačiomis baisiausiomis aplinkybėmis, bet šiandien atrodė, tarsi ją slėgtų baisi rūpesčių našta. Ji vis stabtelėdavo ir pasitrindavo kaktą, lyg taip galėtų atsikratyti nerimo.

Aš žiūrėjau, kaip ji iš maišo ištraukė mano suknelę. Santūrią, paprastą... ir juodą

kaip degutas. Žvelgiau į suknelę ir žinojau, kad tai gali reikšti tik viena. Pravirkau dar nesužinojusi, ko gedžiu.

- Panele? - Merė priėjo man padėti.

- Kas mirė? - paklausiau. - Kas mirė?

Ana padėjo man atsitiesti ir nuvalė iš akių tekančias ašaras.

- Niekas nemirė, - ji pasakė. Bet jos balsas manęs nepaguodė; jis skambėjo įsakmiai. - Būkite dėkinga už tai, kai viskas baigsis. Šiandien

niekas nemirė.

Plačiau nepaaiškinusi, ji nusiuntė mane tiesiai į vonią. Lusė stengėsi tvardyti; bet kai galiausiai prapliupo ašaroti, Ana liepė jai atnešti man lengvo užkandžio, ir Lusė paklusniai šoko vykdyti įsakymo. Ji nė nenusilenkė išeidama.

Galčiausiai Lusė grįžo su raguoliais ir obuolių skiltelėmis. Aš norėjau atsisėsti ir iš lėto kramsnoti tempdama laiką, bet vieno kąsnio užteko – supratau, kad šiandien apetito neturiu.

Galiausiai Ana prisegė man prie krūtinės vardinį segtuką, ir juodos medžiagos fone gražiai suspindo sidabras. Tada beliko eiti pasitikti likimo.

Atidariusi duris, sustingau. Atsigręžusi į savo kambarines, išgąstingai sušnibždėjau:

– Aš bijau.

Ana uždėjo rankas man ant pečių ir prakalbo:

– Jūs jau esate dama, panele. Taigi turite elgtis kaip dama.

Nežymiai linktelėjau, kai ji mane paleido, ir nužingsniavau.

Norėčiau pasakyti, kad ėjau pakelta galva, bet, garbės žodis, buvau išsigandusi.

Mano begaliniam nustebimui, vestibulyje laukė kitos mergaitės – visų suknelės ir veidų išraiškos panėšėjo į manąją. Per mane nusirito palengvėjimo banga. Aš nepatekau į bėdą. Jei patekome, patekome visos, taigi kad ir kas tai būtų, nereikės kęsti vienai.

– Atėjo penktoji, – pasakė sargybinis savo kolegai. – Eikite paskui mus, damos.

Penktoji? Ne, tai klaida. Mes buvom šešios. Leidžiantis laiptais žemyn, greitai apžvelgiau mergaites. Sargybinis buvo teišus. Tik penkios. Tarp mūsų nebuvo Marli.

Pirmiausia dingtelėjo, kad Maksonas išsiuntė Marli namo, bet nejau ji nebūtų užėjusi į mano kambarį atsisveikinti? Stengiausi rasti sąsają tarp šios paslapties ir Marli nebuvimo, bet nieko protu suvokiamo nesugalvojau.

Laiptų apačioje laukė sargybiniai ir mūsų šeimos. Mama, tėtis ir Mei atrodė susirūpinę. Visi taip atrodė. Pažvelgiau į juos, tikėdamasi kokio nors aiškumo, bet mama tik papurtė galvą, o tėtis gūžtelėjo pečiais. Tarp uniformotųjų ieškojau akimis Aspeno. Jo nebuvo.

Pora sargybinių atlydėjo Marli tėvus. Jos motina, susigūžusi iš nerimo, atsirėmė į savo vyrą; jo veidas buvo liūdnas, pats atrodė smarkiai

pasenęs per vieną naktį.

Pala. Jei Marli išvyko, kodėl jie čia?

Šviesos pliūpsniui užtvindžius vestibulį pasisukau. Pirmą kartą mano viešnagės rūmuose metu buvo plačiai atidarytos paradinės durys, mes buvome išvesti į lauką. Perėjome trumpą žiedinę prievažą ir patraukėme pro rūmus juosiančias masyvias sienas į sodą. Atsivėrus girgždantiems vartams, mus pasveikino kurtinantys minios šūksniai.

Gatvėje stovėjo aukšta pakyla. Ten būriavosi šimtai, gal tūkstančiai, žmonių; vaikai buvo įsitaisę tėvams ant pečių. Aplink pakylą buvo sustatytos kameros, žiniasklaidos atstovai bėgiojo prieš minią, stengdamiesi užfiksuoti visus įvykius. Buvome nuvesti į atitvertą vietą ir pasodinti ant stadiono kėdžių. Minia mums plojo. Pamačiau, kaip atsipalaiduoja prieš mane einančių mergaičių pečiai, kai žmonės gatvėje pradėjo šaukti

mus vardais ir mėtyti po kojomis gėles.

Išgirdusi savo vardą, pamojavau. Kvailai pasijutau dėl savo jaudulio. Jei žmonės tokie laimingi, negalėjo nutikti nieko blogo. O rūmų darbuotojams reikėtų pergaltvoti savo elgesį su *Elitu*. Tiek rūpesčių dėl nieko.

Mei kikenos, jai patiko toks šurmulys, ir man palengvėjo matant ją atsigavusią. Stengiausi būti žvali kaip ir sveikintojai, bet mano dėmesį patraukė dvi keistos ant

platformos stovinčios konstrukcijos. Pirmoji buvo kopėčias primenantis raidės „A“ formos prietaisas; antroji – didelis medinis rąstas su kilpomis galuose. Su sargybiniu užlipau į savo vietą pirmosios eilės viduryje ir pamėginau suvokti, kas čia dedasi.

Minia vėl pratrūko pasirodžius karaliui, karalienei ir Maksonui. Jie irgi buvo apsirengę tamsiais drabužiais ir rimtai nusiteikę. Aš buvau netoli Maksono, tad pasigrėžiau į jį.

Kad ir kas vyktų, jei jis pažvelgtų į mane ir nusišypsotų, žinočiau, kad viskas bus gerai. Aš labai norėjau, kad jis į mane pažvelgtų, bent linktelėtų. Bet Maksono veidas buvo akmeninis.

Po akimirkos minios sveikinimo šūksniai peraugo į paniekos stūgsmą, ir aš pasisukau pažiūrėti, kas juos taip nuliūdino.

Ėmė pykinti, nes dužo mano pasaulis.

Sargybiniai ištempė

grandinėmis surakintą
pareigūną Vudvorką. Jo lūpa
buvo prakirsta, drabužiai tokie
purvini, tarsi visą naktį būtų
voliojęs purve. Paskui jį Marli,
– jos gražus angelo kostiumas
buvo be sparnų ir išteptas
suodžiais, – ji irgi buvo
surakinta. Nusvirusius Marli
pečius gaubė uniforminis
švarkas, nuo šviesos mano
draugė buvo prisimerkusi. Ji
apžvelgė didžiulę minią, bet vos
suradusi mano akis buvo
nutempta pirmyn. Tada vėl

dairėsi, ir aš žinojau, ko ji ieško. Man iš kairės šį procesą stebėjo Marli tėvai, stipriai įsitvėrę vienas kito. Jie akivaizdžiai buvo sugniuždyti, prislėgti sielvarto.

Aš vėl pažvelgiau į Marli ir į pareigūną Vudvorką. Jų veiduose ryškėjo nerimas, tačiau jieėjo su tam tikru pasididžiavimu. Tik kartą, kai Marli užkliuvo už suknelės palankų, jos veide šmėstelėjo baimė.

Ne. Ne, ne, ne, ne, ne.

Juos vedant ant platformos,

prakalbo žmogus su kauke. Minia nutilo. Matyt, tai – kad ir kas tai buvo – vyko ne pirmą kartą, ir žmonės žinojo, kaip reikia elgtis. Bet aš nežinojau; mane kratė drebulys, gniaužė paširdžius, suko skrandį. Dėkui Dievui, nieko nevalgiau.

– Marli Teims, – sušuko tas žmogus, – viena *Atrankos* dalyvių, Ilėjos dukra, praėjusią naktį buvo užklupta intymią akimirką su šiuo vyru, Karteriu Vudvorku, patikimu karališkosios sargybos nariu.

Šauklio balsas buvo kupinas visai nederančios puikybės, tarsi jis būtų skelbęs mirtinos ligos išgijimo receptą. Klausydamosi jo kaltinimų, minia švilpė.

- Panelė Teims sulaužė ištikimybės įžadą mūsų princui Maksonui! O ponas Vudvorkas, užmezgęs santykius su panele Teims, iš esmės pavogė mūsų karališkosios šeimos turtą! Šie pažeidimai yra karališkosios šeimos išdavimas! - dėstė jis, laukdamas minios pritarimo. Ir

žmonės pritarė.

Bet kaip jie galėjo? Nejau jie nežino, kad čia kalbama apie Marli? Mielą, gražią, patikimą, dosnią Marli? Galbūt ji suklydo, bet tikrai nenusipelnė tokios neapykantos.

Kitas kaukėtas vyras rišo Karterį prie „A“ formos rėmo – jo kojos buvo plačiai išskėstos, rankos ištemptos. Paminkštinti diržai buvo užsegti jam ant liemens ir kojų ir labai tvirtai suveržti, tai buvo matyti net iš mano vietos. Marli buvo

priversta atsiklaupyti prieš didelį medinį rąstą, ir kaukėtas vyras nuplėšė jai nuo pečių švarką. Marli riešai buvo įkišti į kilpas delnais į viršų.

Ji verkė.

- Šis nusikaltimas yra baudžiamas mirtimi! Bet gailestingasis princas Maksonas dovanoja šiems išdavikams gyvybes. Tegyvuoja princas Maksonas!

Minia skandavo iš paskos. Jei būčiau buvusi blaivaus proto, būčiau supratusi, kad irgi turiu

skanduoti ar bent jau ploti. Aplink mane sėdinčios mergaitės plojo, mūsų tėvai taip pat, net ir patyrę šoką. Bet aš į tai nekreipiau dėmesio. Tėmačiau Marli ir Karterio veidus.

Mus ne veltui susodino pirmoje eilėje, – norėjo parodyti, kas nutiks, jei taip kvailai suklysimė, – bet sėdėdama ne toliau kaip per šešis metrus nuo pakylos, aš mačiau ir girdėjau viską, kas išties buvo svarbu.

Marli žiūrėjo į Karterį, o jis,

ištempęs kaklą, žiūrėjo į ją. Kupinas baimės jos žvilgsnis tarsi mėgino ją patikinti, kad verta tai iškęsti.

- Myliu tave, Marli! - sušuko jai Karteris. Jo balsas vos girdėjosi per minios triukšmą, bet aš ją išgirdau. - Mes nepražūsime. Viskas bus gerai, pažadu.

Marli iš siaubo negalėjo pratariti nė žodžio, bet jam linktelėjo. Tą akimirką negalėjau galvoti apie nieką kitą, tik apie jos grožį. Jos

auksiniai plaukai buvo susivėlę, suknelė suglamžyta, ji buvo pametusi batus, bet, Dieve mano, ji švytėjo.

- Marli Teims ir Karteri Vudvorkai, jūs esate pašalinami iš savo kastų. Dabar būsite žemiausi iš žemiausių. Priklausysite aštuntai kastai!

Minia plojo, tai atrodė neteisinga. Nejau tarp jų nėra aštuntos kastos žmonių, kuriems nepatiko, kad taip apie juos kalbama?

- Kad pajustumėte gėdą ir

skausmą, kurį suteikėte Jo Šviesybei, viešai gausite penkiolika rykščių. Tegu randai primins jums jūsų nuodėmes!

Rykščių? Ką tai reiškia?

Atsakymą sužinojau po akimirkos. Du kaukėti Karterį ir Marli pririšę vyrai iš kibiro su vandeniu ištraukė ilgas rykštes. Keletą kartų jomis pamojavo, ir aš išgirdau, kaip rykštės švilpdamos skrodžia orą. Minia ėmė ploti taip pat siautulingai ir žavėdamasi, kaip sutikdama *Atrankos* dalyves.

Po kelių sekundžių žeminančius smūgius pajus Karterio nugara ir dailios Marli rankos...

- Ne! - surikau. - Ne!

- Tuoju vemsiu, - sušnibždėjo Natali, kai Elisa silpnai sudejavo įsikniaubusi sargybiniui į petį.

Aš atsistočiau ir puoliau prie princo.

- Maksonai! Maksonai, sustabdyk tai!

- Sėskitės, panele, - pasakė sargybinis, stengdamasis įtikinti mane grįžti į vietą.

- Maksonai, maldauju,
prašau!

- Tai nesaugu, panele!

- Pasitrauk! - sušukau
sargybiniui, spirdama jam taip
stipriai, kaip galėjau. Tačiau jis
buvo stiprus.

- Amerika, prašau atsisėsti! -
paliepė mano motina.

- Vienas! - sušuko kaukėtas
vyras ant pakylos, ir aš
pamačiau, kaip rykštė nusileido
ant Marli rankų.

Ji gailiai suinkštė, tarsi
mušamas šuo. Karteris neišleido

nė garso.

- Maksonai! Maksonai! -
rėkiaiu. - Sustabdyk tai!
Sustabdyk, prašau.

Jis mane girdėjo; žinau, kad
girdėjo. Mačiau, kaip iš lėto
užsimerkė ir nurijo seilę, tarsi
atsiribodamas.

- Du!

Marli šauksmas buvo kupinas
kančios. Negalėjau įsivaizduoti
jos patiriamo skausmo - dar
buvo likę trylika kirčių.

- Amerika, sėskis! -
primygtinai prašė mama. Mei

sėdėjo tarp jos ir tėčio nusukusi akis, ir jos šūksniai buvo beveik tokie pat skausmingi kaip Marli.

- Trys!

Pažvelgiau į Marli tėvus. Mama buvo panarinusi galvą ir susiėmusi ją rankomis, tėvas laikė ją tvirtai apglėbęs, tarsi taip galėtų apsaugoti nuo nepakeliamos kančios.

- Paleisk mane! - sušukau sargybiniui, tačiau jis nepakluso. - MAKSONAI! - suklykiau. Ašaros temdė man akis, bet vis tiek ją mačiau ir

žinojau, kad jis mane girdi.

Pažvelgiau į kitas mergaites. Juk turime ką nors daryti. Kai kurios jų irgi verkė. Elisa palinkusi delnu spaudė kaktą. Atrodė, ji tuoj apalps. Tačiau kažkodėl nė viena nepyko.

- Penki!

Marli spieгимas persekios mane iki dienų galo. Nieko panašaus nebuvo girdėjusi. Kaip ir šlykštaus minios plojimo aido, tarsi tai būtų paprasčiausias pasilinksminimas. Kaip ir

pritariamo Maksono tylėjimo.
Kaip ir verkiančių ir su tuo
susitaikančių mergaičių.

Vilties man teikė tik Karteris.
Nors nuo patirtų sužalojimų jam
tekėjo prakaitas ir iš skausmo
virpėjo kūnas, jis įstengė
prašvokšti Marli paguodos
žodžius.

- Netrukus... viskas baigsis, -
išspaudė jis.

- Šeši!

- Myliu... tave, - jis
pralemėno.

Ilgiau negalėjau tverti.

Pamėginau suleisti į sargybinių nagus, bet jų saugojo storos rankovės. Aš spiegiau, o jis dar tvirčiau mane laikė.

– Paleisk mano dukrą! –
sušuko tėtis, atplėšdamas sargybinio rankas.

Išlaisvinta aš atsistočiau veidu į jį ir kaip galėdama smarkiau spyriau keliu. Jis slopiai šūktelejo ir krito aukštiekninkas, bet mano tėtis spėjo jį pagauti.

Nerangiai – trukdė suknelė ir aukštakulniai – aš peršokau per turėklus.

- Marli! Marli! - šaukiau bėgdama taip greitai, kaip tik įstengiau. Prilėkiau beveik iki laiptų, bet mane nutvėrė du sargybiniai. Jiems pasipriešinti nepajėgiau.

Žvelgdama iš už pakylės mačiau Karterio nugarą, įtrūkusią odą ir pasibaisėtinais kabančius jos skivytus. Sruvenantis kraujas bjaurojo jo paradinės uniformos kelnes. Negalėjau įsivaizduoti, kaip atrodo Marli rankos.

Ta mintis varė mane iš proto.

Veltui šaukiau ir spardžiau sargybinius, nes tik pamečiau vieną batelį.

Sulig nauju kirčiu buvau nutempta atgal, tad nežinojau, kaip jaustis – dėkingai ar susigėdusiai. Viena vertus, man nereikėjo viso to matyti, kita vertus, tarsi palikau Marli pačią baisiausią jos gyvenimo akimirką.

Tikra draugė tikrai būtų ką nors sugalvojusi.

– Marli! – surikau. – Atleisk, Marli! – Bet minia buvo taip

īsisiautējusi, o Marli taip verkē,
kad vargu ar mane išgirdo.

Dešimtas skyrius

Eidama atgal niršau ir klykiau. Sargybiniai taip stipriai mane laikė, kad vėliau mano kūnas, be jokių abejonių, bus nusėtas mėlynėmis, bet man tai buvo nė motais. Aš turėjau kovoti.

- Kur jos kambarys? -
išgirdau vieną klausiant ir

pamačiau koridoriumi einančią kambarinę. Aš jos nepažinojau, bet ji mane pažinojo. Kambarinė palydėjo sargybinius iki mano durų. Girdėjau, kaip dėl tokio sargybinių elgesio priekaištavo mano kambarinės.

- Nusiraminkite, panele, taip elgtis negalima, - suniurnėjo vienas sargybinis, kai jie numetė mane ant lovos.

- Nešdinkitės iš mano kambario, velniai rautų! - sušukau.

Apsiašarojusios kambarinės

pribėgo prie manęs. Merė puolė
valyti mano suknelę, ją
išsitepiau griūdama, bet aš
pliaukštelėjau jai per rankas.
Mano kambarinės žinojo. Jos
žinojo ir neįspėjo manęs.

- Jūs irgi! - surikau. - Noriu,
kad išeitumėt! TUOJ PAT!

Išgirdusios mano žodžius, jos
atšoko. Pamačiusi, kaip
suvirpėjo Lusė, beveik
pasigailėjau juos ištarusi. Bet
man reikėjo pabūti vienai.

- Apgailestaujame, panele, -
pasakė Ana, veddamasi prie

durų kitas dvi kambarines.

Marli...

- Išėikit, - sušnibždėjau ir
įsikniaubiau į pagalvę.

Kai durys spragtelėdamos
užsidarė, išsispyriau iš batelio ir
susirangiau lovoje, mėgindama
susivokti. Štai kokia paslaptimi
Marli bijojo pasidalyti. Ji
nenorėjo čia pasilikti, nes
nemylėjo Maksono, bet
nenorėjo išvykti ir būti atskirta
nuo Karterio.

Daugybė smulkmenų staiga
įgijo prasmę: kodėl Marli

stovėdavo tam tikrose vietose ar stebeilydavo į duris – ten buvo Karteris. Viešint Svendvėjaus karaliui ir karalienei, Marli atsisakė eiti į pavėsi... dėl Karterio. Tąkart, kai susidūriau su juo prie tualetu, jis laukė Marli. Karteris visuomet tyliai stovėjo šalia, galbūt retsykiais jie vogčiom pasibučiuodavo, laukdami to laiko, kai tikrai galės būti kartu.

Kaip karštai Marli jį myli, jei taip neapdairiai rizikavo?

Ar tai galėjo būti tikra?

Atrodė neįmanoma. Žinojau, kad už tokius dalykus laukia bausmė, tik niekaip negalėjau patikėti, jog taip nutiko Marli.

Man sugniaužė paširdžius. Juk jos vietoje lengvai galėjau atsidurti aš. Jei mudu su Aspenu nebūtume tokie atsargūs, jei vakar kas nors būtų nugirdęs mūsų pokalbį šokių aikštelėje, nubausti galėjome būti mes.

Ar dar kada nors pamatysiu Marli? Kur ji bus išsiūsta? Ar jos tėvai galės palaikyti su ja ryšį? Nežinojau, kokiai kastai

priklausė Karteris iki šaukimo, tada buvo perkeltas į antrą. Veikiausiai septintai. Tai žema kasta, bet kur kas geresnė nei aštunta.

Negalėjau patikėti, kad dabar Marli priklauso aštuntai kastai. Tai *negali* būti tiesa.

Ar Marli rankos labai sužalotos? Per kiek laiko sugyja tokios žaizdos? O kaip Karteris? Ar po tokio nuplakimo jis galės vaikščioti?

Taip galėjo nutikti Aspenui.
Taip galėjo nutikti man.

Pasidarė bloga. Jaučiau didžiulį palengvėjimą, kad ten buvau *ne aš*. Kartu slėgė tokia sunki kaltė, kad vos pajėgiau kvėpuoti. Aš niekam tikusi draugė. Man buvo gėda. Beliko tik verkti.

Visą rytą ir didžiąją popietės dalį praleidau susirangiusi į kamuoliuką lovoje. Kambarinės atnešė man pietus, bet negalėjau nuryti nė kąsnio. Laimė, jos neprašė ledimo pasilikti ir paliko mane liūdėti

vieną.

Neįstengiau suimti savęs į rankas. Kuo daugiau galvojau apie tai, kas įvyko, tuo prasčiau jaučiausi. Galvoje aidėjo Marli klyksmas. Klausiau savęs, ar kada nors galėsiu tai pamiršti.

Kažkas neryžtingai pasibeldė į duris. Kambarinių nebuvo, o aš nepajėgiau pasijudinti, todėl durų neatidariau. Kiek palaukęs lankytojas vis dėlto įėjo.

- Amerika? - tyliai tarė Maksonas.

Aš neatsakiau.

Jis uždarė duris ir prisiartino prie mano lovos.

- Apgailestauju, - pasakė jis. - Neturėjau kitos išeities.

Aš nekrutėjau, neįstengiau kalbėti.

- Antraip jų būtų laukusi mirties bausmė. Kamos nufilmavo juos praėjusią naktį, ir ši medžiaga buvo išplatinta be mūsų žinios, - atkakliai tvirtino Maksonas.

Jis stovėjo laukdamas manęs prabylant. Galiausiai atsiklaupė šalia.

- Amerika? Pažvelk į mane, brangioji.

Maksono švelnumas mane suerzino, tačiau galiausiai pažvelgiau į jį.

- Aš privalėjau. Aš *privalėjau*.

- Kaip galėjai šitaip pasielgti?

- Mano balsas skambėjo kaip nesavas. - Kaip galėjai nieko nedaryti?

- Esu tau sakeš, jog einant tokias pareigas kartais tenka apsimesti ramiam. Teko šito išmokti. Tu irgi išmoksi.

Suraukiau antakius. Nejau jis

vis dar mano, kad aš noriu tapti princese? Regis, taip. Pažvelgus man į veidą ir palengva perpratus jo išraišką, Maksoną ištiko šokas.

- Amerika, žinau, kad esi nusiminusi, bet prašau taip nesielti. Aš tau sakiau, kad esi vienintelė.

- Maksonai, - ištariau lėtai, - atleisk, bet nemanau, kad galėčiau to išmokti. Niekada negalėčiau stovėti ir žiūrėti, kaip dėl mano sprendimo skaudinamas kitas žmogus. Aš

negaliu būti princese.

Jis sukrestas giliai įkvėpė – labiau nusiminusio jo man tikriausiai neteko matyti.

– Amerika, tu planuoji likusį savo gyvenimą, remdamasi penkiomis kito žmogaus gyvenimo minutėmis. Tokių dalykų retai pasitaiko. Tau nereikės to daryti.

Atsisėdau, tikėdamasi, kad galėsiu aiškiau galvoti.

– Aš... aš negaliu dabar blaiviai mąstyti.

– Tada nemąstyk, – paragino

Maksonas. - Nepriimk mus liečiančio sprendimo, kai esi taip nusiminusi.

Kažkodėl tie žodžiai mane paveikė.

- Prašau, - princas šnibždėjo be perstojo, spausdamas man rankas. Neviltis jo balse privertė mane į jį pažvelgti. - Juk pažadėjai likti su manimi. Nesulaužyk pažado, tik ne šitaip. Prašau.

Aš iškvėpiau ir linktelėjau galva.

Maksonui aiškiai palengvėjo.

- Ačiū.

Maksonas sėdėjo įsitvėręs mano rankos kaip gelbėjimo lyno. Visai ne taip kaip vakar.

- Žinau... - jis prakalbo. - Žinau, kad dvejoji dėl šių pareigų. Visada žinojau, kad tau bus nelengva jas eiti. Neabejoju, kad dabar yra dar sunkiau. Bet... kaipgi aš? Ar vis dar esi įsitikinusi dėl manęs?

Pasimuisčiau nežinodama, ką pasakyti.

- Sakiau, kad negaliu galvoti.

- Ką gi... Gerai, - prislėgtas

tarė Maksonas. – Kol kas paliksiu tave vieną. Tačiau netrukus pasikalbėsime.

Jis pasilenkė į priekį, tarsi norėtų mane pabučiuoti. Aš nudelbiau akis, o jis atsikosėjo.

– Sudie, Amerika.

Ir išėjo.

O aš vėl puoliau raudoti.

Nežinia po kiek laiko atėjusios kambarinės rado mane blyskiančią. Atsiguliau aukštiekninka, tad jos tikrai turėjo matyti maldaujančias mano akis.

- Ak, mano panele! - sušuko Merė, ateidama manęs apkabinti. - Metas ruoštis miegoti.

Lusė ir Ana ėmė atseginėti mano suknelės sagutes, Merė nuvalė veidą ir iššukavo plaukus.

Mano kambarinės susėdo aplink ir guodė mane verkiančią. Aš norėjau paaiškinti, kad verkiu ne tik dėl Marli, kad jaučiu bjaurų skausmą ir dėl Maksono; bet nedrįsau prisipažinti, kaip

stipriai jį mylėjau ir kaip klydau.

Sielvartas tapo dar gilesnis, kai paklausus apie tėvus Ana pasakė, kad visos šeimos buvo skubiai išsiųstos namo. Aš nė neturėjau progos atsisveikinti.

Ana glostė man plaukus, švelniai mane tildydama. Merė, palinkusi man prie pėdų, raminausiai masažavo kojas. Lusė laikė rankas prispaudusi sau prie krūtinės, tarsi būtų išgyvenusi kartu su manimi.

- Ačiū, - šnibždėjau tarp šniurkščiojimų. - Atsiprašau dėl

to, kas nutiko anksčiau.

Kambarinės susižvelgė.

- Nėra už ką atsiprašyti, panele, - tvirtai pasakė Ana.

Norėjau prieštarauti, nes savo elgesiu buvau peržengusi ribą, bet vėl kažkas pasibeldė į duris. Bandžiau sugalvoti, kaip mandagiai pasakyti, kad nenoriu dabar matyti Maksono, bet Lusei pašokus atidaryti durų už jų išvydau Aspeno veidą.

- Atsiprašau už sutrukdyimą, panelės, bet išgirdau verksmą ir atėjau įsitikinti, ar čia viskas

gerai, – tarė jis.

Jis atžingsniavo per kambarį iki mano lovos – drąsus ėjimas turint galvoje šios dienos įvykius.

– Panele Amerika, užjaučiu dėl jūsų draugės. Girdėjau, kad ji ypatinga. Jei jums ko nors prireiks, būsiu čia. – Aspeno žvilgsnis tiek daug pasakė: jis buvo pasirengęs viską paaukoti, kad išblaškytų niūrią nuotaiką; jis buvo pasiruošęs padaryti viską, kad tik pasijusčiau geriau. Kokia kvaiša buvau. Vos

neatsisakiau vienintelio žmogaus pasaulyje, kuris tikrai mane pažįsta ir myli. Mudu su Aspenu kūrėme bendrą gyvenimą, ir *Atranka* vos jo nesugriovė.

Aspenas buvo namai. Aspenas buvo saugumas.

- Ačiū, - ištariau tyliai. - Jūsų rūpestingumas man labai daug reiškia.

Aspenas man nusišypsojo puse lūpų. Mačiau, kad jis nori pasilikti, ir aš to troškau; bet aplink zujant kambarinėms tai

buvo neįmanoma. Atmenu, kaip
anądien svajojau, kad Aspenas
nuolat bus šalia, ir pasijutau
laiminga, sužinojusi, jog
neapsigavau.

Vienuoliktas skyrius

*Sveikas, kačiuk,
apgailestauju, kad neteko
atsisveikinti. Karaliaus
manymu, šeimoms buvo
saugiausia kuo greičiau
išvykti. Patikinu tave, kad
mėginau su tavim
susiųsi. Tiesiog*

nepavyko.

*Norėjau tau pasakyti,
kad namo grįžom saugiai.
Karalius leido mums
pasilikti drabužius, tad Mei
tomis suknelėmis vilki
kiekvieną laisvą akimirką.
Įtariu, ji slapta viliasi nė
colio nepaaugti ir vilkėti tą
suknelę per savo vestuves.
Tai labai pakelia jai
nuotaiką. Nežinau, ar kada
nors galėsiu atleisti
karališkajai šeimai už tai,
kad privertė mano du*

*vaikus tiesiogiai stebėti
bausmės vykdymą, bet
žinai, kaip greitai
atsigauna Mei. Rūpinuosi
dėl tavęs. Parašyk mums
kuo greičiau.*

*Galbūt nederėtų taip
sakyti, bet noriu, kad
žinotum: niekada
gyvenime nesu tavim
labiau didžiavęs nei tą
akimirką, kai pasileidai
bėgti prie pakylos. Tu
visada buvai graži; visada
buvai talentinga. Dabar*

*žinau, kad tavo moralinis
kompasas teisingai
nustatytas – tu aiškiai skiri,
kada reikalai pakrypsta į
blogąją pusę: ir darai
viską, ką gali, kad tai
sustabdytum. Kaip tėvas
daugiau prašyti negaliu.*

*Myliu tave, Amerika. Ir
labai labai tavim
didžiuojuosi.*

Tėtis

Iš kur tėtis visuomet žino, ką
pasakyti? Norėjau, kad kas nors

kitaip išdėstyto žvaigždes ir jos galėtų perteikti jo žodžius. Norėjau, kad jos būtų didelės ir ryškios ir kad aš galėčiau jas matyti susiklosčius nepalankioms aplinkybėms. *Myliu tave. Ir labai labai tavim didžiuojuosi.*

Elitui buvo leista pusryčiauti savo kambariuose, aš pasinaudojau tokia galimybe. Dar nebuvo pasirengusi susitikti su Maksonu. Po pietų, šiek tiek apmirusi, nusprendžiau nusileisti į Moterų kambarį.

Pagaliau juk ten bent yra televizorius, man reikėjo prasiblaškyti.

Man įėjus mergaitės nustebo, tikriausiai to ir reikėjo tikėtis. Aš išties retsykais pasislėpdavau, ypač tokiomis aplinkybėmis. Selestė drybsojo ant sofos vartydama žurnalą. Ilėja neturėjo laikraščiu; teko girdėti, kad kitos valstybės juos turi. Mes turėjome *Pranešimus*. Žurnalai skelbdavo naujienas, bet tokie žmonės kaip aš neišgalėjo jų nusipirkti. Rodos,

Selestė visuomet turi po ranka žurnalą, nežinia kodėl šiandien tai mane erzino.

Kris ir Elisa sėdėjo prie stalo šnekučiuodamosi ir gėrė arbatą, Natali stovėjo kambario gilumoje ir žiūrėjo pro langą.

- Pažvelkit, - tarė Selestė, į nieką konkrečiai nesikreipdama. - Dar viena mano reklama.

Selestė buvo modelis. Pagalvojusi, kad ji gėrėsi savo nuotraukomis, dar labiau pyktelėjau.

- Panele Amerika, - išgirdau kviečiant. Pasigrežusi kampe pamačiau karalienę ir kelias jos pagalbininkes. Regis, kad ji siuvinėjo.

Padariau tūpsnį, ir karalienė mostelėjo prieti. Prisiminus vakarykštį savo elgesį, man sugniaužė paširdžius. Nenorėjau jos ižeisti ir staiga nusigandau, jog kaip tik tai būsiu padariusi. Mergaitės įsmeigė į mane akis. Įprastai karalienė kreipdavosi į mus visas, retai kalbėdavo su kuria

nors akis į akį.

Priėjusi dar kartą padariau tūpsnį.

- Jūsų Didenybe.

- Prašom atsisėsti, panele Amerika, - tarė švelniai, parodydama priešais save kėdę.

Baisia nervindamasi paklusau.

- Vakar sukėlėte neblogas peštynes, - pareiškė ji.

Aš nurijau seilę.

- Taip, Jūsų Didenybe.

- Jūs buvote artimos?

Aš užgniaužiau savo sielvartą.

- Taip, Jūsų Didenybe.

Karalienė atsiduso.

- Damai nederėtų taip elgtis.

Visos kameros buvo nukreiptos į baismės vykdymą, tad neužfiksavo jūsų elgesio. Vis dėlto nederą taip pratrūkti.

Tai buvo ne karalienės įsakymas, o motinos priekaištas. Tad pasijutau kur kas blogiau. Tarsi Amberli būtų už mane atsakinga, o aš būčiau ją nuvylusi.

Nulenčiau galvą. Ėmiau graužtis dėl vakarykščio

elgesio.

Karalienė uždėjo ranką man ant kelio. Aš pažvelgiau jai į veidą, apstulbinta nerūpestingo prisilietimo.

- Nepaisant to, - ji sušnibždėjo, - džiaugiuosi, kad taip padarėte. - Ir man nusišypsojo.

- Ji buvo mano geriausia draugė.

- Ji nesiliovė ja būti tik todėl, kad išvyko, širdelė. - Karalienė Amberli švelniai patapšnojo man kelį.

Kaip tik šito man ir reikėjo:
motiniškos meilės.

Akių kampučiuose man
susitvenkė ašaros.

- Aš nežinau, ką daryti, -
sušnibždėjau. Vos susilaikiau
neišsipasakojusi jai, kaip
jaučiuosi, bet žinojau, kad į
mane įsmeigtos kitų mergaičių
akys.

- Liepiau sau į tai nesikišti, -
tarė ji ir atsiduso. - Net ir
norėdama nebūčiau žinojusi, ką
galima pasakyti.

Ji buvo teisi. Kokie žodžiai

galėtų atitaisyti tai, kas nutiko?

Karalienė pasilenkė prie manęs ir švelniai pasakė:

- Vis dėlto per daug jo nesmerkite.

Žinojau, kad Amberli linki gero, bet aš nenorėjau kalbėti apie jos sūnų. Linktelėjau ir pakilau. Ji maloniai man nusišypsojo ir leido eiti. Atsisėdau prie Elisos ir Kris.

- Kaip jautiesi? - guodžiamai paklausė Elisa.

- Gerai. Aš nerimauju dėl Marli.

- Jie bent jau kartu. Išgyvens, jei tik turės vienas kitą, - tarė Kris.

- Iš kur žinai, kad Marli ir Karteris kartu?

- Iš Maksono, - ji atsakė, tarsi tai būtų visiems žinoma.

- Mat kaip, - ištariau nusivylusi.

- Nejaugi jis nepasakė tau. Judvi su Marli buvote tokios artimos. Be to, tu esi jo favoritė, tiesa? - paklausė ji.

Pažvelgiau į Kris, tada į Elisą. Jų akyse mačiau susirūpinimą ir

galbūt palengvėjimą.

Selestė nusijuokė.

– Aišku, kad jau nebe, – ji sumurmėjo, nesivargindama pakelti akių nuo žurnalo. Ji tikėjosi mano nuopuolio.

Prakalbau apie Marli.

– Vis dar negaliu patikėti, kad Maksonas privertė juos šitaip kentėti. Liūdna, kad jis taip ramiai laikėsi.

– Bet Marli pasielgė blogai, – pareiškė Natali. Ji nesmerkė, tik tyliai pritarė, tarsi ji būtų vykdžiusi nurodymus.

- Maksonas galėjo skirti jiems mirties bausmę. Įstatymas yra jo pusėje. Jis suteikė Marli ir Karteriui malonę.

- Malone? - prunkštelėjau. - Odos dyrimą viešoje vietoje tu vadini malone?

- Taip, atsižvelgdama į aplinkybes, - ji kalbėjo toliau. - Galiu lažintis, kad jei paklaustume Marli, ji pasirinktų rykštes, o ne *mirtį*.

- Elisa teisi, - pasakė Kris. - Sutinku, kad tai buvo siaubinga, bet aš verčiau būčiau išplakta

nei mirčiau.

- Na jau, - iškošiau, sunkiai valdydama pyktį. - Tu priklausai trečiai kastai. Visi žino, kad tavo tėtis yra garsus profesorius, ir tu visą gyvenimą patogiai praleidai bibliotekose. Tu neatlaikytum plakimo, ką jau kalbėti apie aštuntos kastos gyvenimą. Melstum mirties.

Kris į mane pašnairavo.

- Tik jau neapsimesk žinanti, ką aš galiu ir ko negaliu ištvirti. Priklausai penktai kastai, todėl manai, esi vienintelė kada nors

kentėjusi?

- Ne, bet neabejoju, kad esu patyrusi daugiau vargo nei tu, - ištariau vis labiau niršdama, - ir aš negalėčiau ištvirti to, ką ištvėrė Marli. Taigi abejoju, ar ir tau pavyktų.

- Aš esu narsesnė, negu tu manai, Amerika. Nė nenutuoki, kiek visko man teko išgyventi. Ir jei suklysiu, prisiimsiu kalbę.

- Kodėl apskritai reikia prisiimti kalbę? - paklausiau. - Maksonas nuolat kartoja, kokia sunki jam yra *Atranka*, kaip

nelengva pasirinkti, ir tada viena mūsų išsimyli kitą vaikina. Argi jis neturėtų jai padėkoti, kad padėjo jam apsispręsti?

Tada apimta sielvarto pamėgino išiterpti ir Natali.

- Vakar girdėjau patį juokingiausią dalyką.

- Bet įstatymas... - perrėkė ją Kris.

- Amerika teisi, - skubiai paprieštaravo Elisa, ir tvarkingas pokalbis baigėsi.

Mes kalbėjome viena per kitą, stengdamosi, kad būtų

išgirsta mūsų nuomonė, aiškindamos, kodėl, mūsų manymu, tai, kas įvyko, yra blogai arba gerai. Taip nutiko pirmą kartą, nors aš šito aš laukiau nuo pat pradžių. Kai susirenka daug besivaržančių mergaičių, peštynių neišvengsi.

Mums toliau besiginčijant, nepakeldama akių nuo žurnalo Selestė sumurmėjo:

– Gavo, ko nusipelnė. Kekšė.

Po jos žodžių stojo spengianti tylą.

Selestė žvilgtelėjo per petį

pačiu laiku - pamatė, kaip ją puolu. Ji sukliko, kai aš ant jos užgriuvau, abi trenkėmės į kavos stalelį. Išgirdau dūžtant arbatos puoduką.

Šokdama užsimerkiau, atmerkusi akis išvydau, kad guliu prispaudusi Selestę, o ji mėgina pačiupti man už riešų. Ištraukusi dešinę ranką, iš visų jėgų šėriau jai per veidą. Ranką nudegino skausmas, bet vertėjo jį iškęsti vien tam, kad išgirsčiau pasitenkinimą teikiantį pliaukštelėjimą.

Selestė suklykė ir ėmė draskyti mane nagais. Pirmą kartą pasigailėjau neužsiauginusi ilgų nagų kaip kitos mergaitės. Ji keliose vietose perrėžė man ranką, dėl to dar labiau įniršau ir dar sykį jai trenkiau. Praskėliau lūpą. Atsakydama Selestė griebė lėkštelę ir vožė man į galvą.

Nustumta vėl mėginau ją nutverti, bet žmonės traukė mus į priešingas puses. Buvau taip įsijautusi, kad nepastebėjau, kaip kažkas pašaukė

sargybinius. Vienam jų užsimojau trenkti. Pabodo šiurkštus sargybinių elgesys.

- Ar matėt, ką ji man padarė?

- sušuko Selestė.

- Užsičiaupk! - suklykiau. -

Nedrįsk daugiau kalbėti apie Marli!

- Ji pamišusi! Nejau negirdit?

Ar matėt, ką ji padarė?

- Paleiskit! - stengdamasi ištrūkti pasakiau sargybiniui.

- Tu beprotė! Tuoju pat išklosiu Maksonui. Gali atsisveikinti su rūmais! -

pagrasino ji.

- Niekas dabar neis pas Maksoną, - griežtai pareiškė karalienė. Ji nusivylusi pažvelgė į akis Selestei, tada man. - Abi einate į ligoninės priestatą.

Ligoninės priestatas buvo ilgas švarus koridorius su lovomis prie sienų. Kiekvienos lovos galvūgalyje buvo įtaisyta užuolaidėlė, kurią užsitraukęs turėjai šiek tiek privatumo. Visur buvo pristatyta spintelių su medikamentais.

Mudvi su Seleste išmintingai buvome paguldytos toli viena nuo kitos – Selestė arčiau durų, aš – prie lango gilumoje. Ji beveik tą pačią akimirką užsitraukė užuolaidėle, kad nematytų manęs. Negalėjau jos kaltinti. Mano veidas spindėjo pasitenkinimu. Net ir tuomet, kai seselė tvarstė skaudamą vietą už plaukų augimo linijos, kur Selestė man smogė, aš nesiraukiau.

– Pridėkite ledo, jis sumažins patinimą, – pasiūlė ji.

- Ačiū, - atsakiau.

Seselė paskubomis apžvelgė patalpą, tarsi norėtų įsitikinti, kad niekas mūsų neišgirs.

- Šaunuolė, - ji sušnibždėjo. - Beveik visi laukė, kol nutiks kas nors panašaus.

- Tikrai? - tyliai paklausiau. Veikiausiai neturėčiau taip plačiai šypsotis.

- Apie ją girdėjau daugybę siaubingų istorijų, - pasakė ji linktelėdama užuolaida apgaubtos Selestės lovos pusėn.

- Siaubingų istorijų?

- Na, ji išprovokavo tą mergaitę, kuri jai sudavė.

- Aną? Iš kur jūs žinote?

- Maksonas geras žmogus, - atsakė seselė. - Jis pasirūpino, kad prieš išvykdama namo Ana būtų čia apžiūrėta. Ji mums pasakojo, kaip Selestė pavadino jos tėvus. Taip bjauriai, kad negaliu pakartoti. - Seselė neslėpė savo pasidygėjimo.

- Vargšė Ana. Žinojau, kad turėjo nutikti kas nors panašaus.

- Viena mergaitė atėjo

kraujuojančiomis pėdomis, nes kažkas naktį pripylė stiklo duženų į jos batus. Negalim įrodyti, kad tai Selestės darbas, bet kas kitas taip piktai pasielgtų?

- Nebuvau apie tai girdėjusi, - aiktelėjau.

- Ji bijojo dar baisesnių išpuolių. Todėl nusprendė tylėti. Selestė muša savo kambarines. Žinoma, tik rankomis, bet jos retsykais ateina prašyti ledo.

- Negali būti! - Visos kambarinės, su kuriomis man

teko susidurti, buvo mielos merginos. Negalėjau įsivaizduoti, kad kuri jų iškrėstų ką nors blogo ir turėtų būti mušama.

- Visi tik ir kalba apie jūsų poelgį. Esate čia laikoma didvyre, - mirktelejusi pasakė seselė.

Aš nesijaučiau didvyre.

- Palaukit, - ištariau staiga. - Sakėte, kad Maksonas atsiuntė Aną pasitikrinti prieš išsiųsdamas ją namo?

- Taip, panele. Jam labai

svarbu, kad jumis visomis būtų pasirūpinta.

- O kaip Marli? Ar ji čia buvo? Kaip jautėsi išvykdama?

Nespėjus seselei atsakyti, kambarį perskrodė nepatenkintas Selestės balsas:

- Maksonai, mielasis! - sušuko ji, princui įžengus pro duris.

Prieš jam prieinant prie Selestės lovos mūsų akys trumpam susitiko. Sesele nuėjo, palikusi mane vieną, trokštančią sužinoti, ar ji matė Marli.

Verkšlenantis Selestės balsas mane baisiai erzino. Girdėjau, kaip Maksonas murma užuojautos žodžius, guosdamas vargšėlę, kol galiausiai iš ten ištrūko. Jis apėjo jos užuolaidą ir įsmeigė akis į mane; princas atrodė išvargęs.

- Tau pasisekė, kad mano tėvas uždraudė rūmuose filmuoti, antraip brangiai sumokėtum už savo veiksmus. - Susierzinęs jis perbraukė ranka plaukus. - Kaip man tai pateisinti, Amerika?

- Tu mane išspirsi? -
Laukdama atsakymo, žaidžiau
su savo suknelės palankais.

- Žinoma, ne.

- O ją? - paklausiau,
linktelėdama Selestės lovos
pusėn.

- Ne. Jūs visos jaučiate
įtampą po vakar dienos, tad
negaliu ant jūsų pykti. Nesu
įsitikinęs, kad mano tėvui
pakaks tokio paaiškinimo, bet aš
taip jam ir pasakysiu.

Patylėjau, paskui tariau:

- Gal turėtum pasakyti jam,

kad tai buvo mano kaltė? Gal tiesiog turėtum išsiųsti mane namo?

- Amerika, tu pernelyg audringai reaguoji.

- Pažvelk į mane, Maksonai, - paprašiau. Jutau, kaip gerklėje kyla gniutulas ir stengiausi jį nustumti. - Aš iš pat pradžių žinojau, kad esu tam netinkama, tik maniau, kad galėčiau... - na, nežinau - pasikeisti ar pritapti; bet aš negaliu čia likti. Negaliu.

Maksonas prisėdo ant mano lovos krašto.

- Amerika, gal tu ir nekenti *Atrankos*, gal ir pyksti dėl to, kas nutiko Marli, bet aš pernelyg tau rūpiu, kad taip mane paliktum.

Aš paėmiau princo ranką.

- Ir tu pernelyg man rūpi, todėl turiu įspėti, jog darai klaidą.

Kai Maksonas tvirčiai suspaudė man ranką, jo veidą iškreipė skausmas, tarsi jis galėtų sulaikyti mane, kad nepranykčiau. Neryžtingai pasilenkęs, sušnibždėjo:

- Ne visada būna taip sunku. Noriu tau tai parodyti, bet duok man laiko. Aš galiu įrodyti, kad čia esama ir gerų dalykų, tik teks palaukti.

Giliai įkvėpia, ketindama jam paprieštarauti, bet jis mane aplenkė:

- Amerika, ištisas savaites prašei manęs duoti tau daugiau laiko, ir aš tau jo daviau neklausinėdamas, nes tavim tikėjau. Prašau bent šiek tiek pasitikėti manimi.

Nežinojau, ką Maksonas gali

man parodyti, kas priverstų
apsigalvoti, bet kaip galiu
neduoti jam daugiau laiko, jei jis
yra davęs man?

Atsidusau.

- Gerai.

- Ačiū, - Maksono balse buvo
girdėti didžiulis palengvėjimas. -
Privalau grįžti, bet netrukus
ateisiu aplankyti.

Aš linktelėjau. Maksonas
atsistojo, trumpai stabtelėjo
prie Selestės atsisveikinti ir
išėjo. Žiūrėjau į princą ir
svarsčiau, ar pasitikėti juo yra

blogas sumanymas.

Dvyliktas skyrius

Mudviejų su Seleste sužadimai buvo menki, taigi po valandos buvome išsiūstos į savo kambarius. Išleidimo laikas buvo suderintas taip, kad neišeitume vienu metu, ir dėkui Dievui.

Kai laiptų viršuje pasukau už

kampo, pamačiau prie manęs einantį sargybinių. Aspeną. Pažinau jį iš eisenos ir daugybės kitų mano širdyje įsišaknijusių prisiminimų.

Priėjęs jis stabtelėjo ir visai be reikalo nusilenkė.

– Stiklainėlis, – jis sukuždėjo, paskui atsitiesė ir nužingsniavo tolyn.

Valandėlę stovėjau sutrikusi ir tik tada supratau, ką jis turėjo galvoje. Kovodama su noru bėgti, sparčiai patraukiau koridoriumi.

Atidariusi duris, pajutau nuostabą ir palengvėjimą, kad visos trys mano kambarinės buvo išėjusios.

Priėjau prie stiklainėlio, stovinčio ant staliuko prie lovos, ir pamačiau, kad vienintelis pensas jau turi draugiją. Atsukau dangtelį ir ištraukiau sulankstyta popieriaus lapuką. Koks Aspenas protingas. Tikriausiai mano kambarinės jo nepastebėjo; o jei ir būtų, tikrai nebūtų kišusios nosių į mano reikalus.

Išvyniojau raštelį ir perskaičiau labai aiškų nurodymų sąrašuką. Pasirodė, kad Aspenas ir aš šį vakarą turime pasimatymą.

Aspeno nuorodos buvo sudėtingos. Aplinkiniu keliu nusileidau į pirmą aukštą, ten turėjau ieškoti durų šalia pusanthro metro aukščio vazos. Buvau įsidėmėjusi tą vazą iš ankstesnių pasivaikščiojimų po rūmus. Kokiai pasaulio gėlei gali prireikti tokios didelės vazos?

Atradusi duris skvarbiai apsidairiau, ar niekas manęs nemato. Mano džiaugsmui, nebuvo matyti nė vieno sargybinio. Pasijutau kaip niekad laisva. Iš lėto pravėriau duris ir įslinkau į vidų. Pro langą žvelgė mėnuo, silpnai apšviesdamas kambarį ir keldamas man nerimą.

- Aspenai? - sušnibždėjau į tamsą, jausdamasi ir kvailai, ir išsigandusi.

- Kaip senais laikais? - pašaukė jo balsas, bet paties

Aspeno nemačiau.

- Kur tu? - prisimerkiau, ieškodama jo silueto. Tada mėnulio šviesoje sujudėjo sunkios lango užuolaidos šešėlis ir išniro Aspenas.

- Tu mane išgąsdinai, - pasiskundžiau juokais.

- Ne pirmą ir ne paskutinį kartą, - iš balso supratau, kad jis šypsosi.

Eidama prie jo, vis užkliūdavau už kokio daikto.

- Ššš! - sudraudė Aspenas. - Jei ir toliau vartysi daiktus, visi

rūmai sužinos, kad esame čia. –
Aišku, jis pokštavo.

– Apgailestauju, – pasakiau
tyliai kikendama. – Ar negalime
ijungti šviesos?

– Ne. Jei kas nors pamatys
pro durų apačią, galime būti
sučiupti. Šis koridorius nedažnai
tikrinamas, bet aš noriu būti
apdairus.

– Kaip sužinojai apie šį
kambarį? – pagaliau suradau
Aspeno rankas. Jis mane
prisitraukė, apkabino ir
nusivedė į tolimiausią kampaną.

- Aš sargybinis, - jis atsakė paprastai. - Savo darbą išmanau puikiai. Pažįstu rūmus ir visą teritoriją aplink. Visus takelius, visas slėptuves ir netgi pačius slapčiausius kambarius. Taip pat žinau sargybinių budėjimo grafikus, rečiausiai tikrinamas vietas ir kokiu paros metu sargybinių būna mažiausiai. Jei kada nors įsigeisi vogčiomis paslankioti po rūmus, būsiu tinkamas palydovas.

- Neįtikėtina, - sumurmėjau. Mes sėdėjome už plataus sofos

atlošo, ant grindų, mėnulio apšviestame plotelyje pasitiesę antklodę. Galiausiai išžiūrėjau Aspeno veidą.

Rimtai jo paklausiau:

- Ar tu įsitikinęs, kad čia saugu? - Jei jis būtų sudvejojęs, buvau pasiryžusi sprukti tą pačią akimirką. Mūsų abiejų labai.

- Patikėk manim, Mer. Nežinia kas turėtų įvykti, kad būtume čia aptikti. Mes saugūs.

Vis dar buvau susirūpinusi, bet man labai reikėjo paguodos,

tad patikėjau.

Aspenas apkabino mane ir prisitraukė arčiau.

- Kaip laikaisi?

Atsidusau.

- Tikriausiai neblogai. Buvau labai liūdna ir pikta. Labiau už viską norėčiau pasukti laikrodžio rodyklę dvi dienas atgal ir susigrąžinti Marli. Karterį irgi, nors jo nė nepažinojau.

- Aš pažinojau, - atsiduso ir Aspenas. - Nuostabus vaikinai. Girdėjau, jis be perstojo kartojo

Marli, kad ją myli, stengdamasis padėti jai iškęsti plakimą.

- Taip, - patvirtinau. - Bent jau iš pradžių. Buvau nutempta dar viskam nepasibaigus.

Aspenas pabučiavo man į galvą.

- Apie tai irgi girdėjau. Didžiuojuosi, kad kovojai. Šaunuolė.

- Mano tėtis taip pat didžiavosi. Karalienė sakė, kad neturėjau taip elgtis, bet ji irgi džiaugėsi. Buvau sutrikusi. Sumanymas tarsi buvo geras,

bet galiausiai jis vis tiek nieko nepakeitė.

Aspenas prisitraukė mane artyn.

– Geras. Jis man daug reiškė.

– Tau?

Jis atsiduso.

– Retsykiais klausiu savęs, ar *Atranka* tave pakeitė. Juk tavim čia taip rūpinamasi, gyveni prabangoje. Aš vis klausiu savęs, ar esi ta pati Amerika. Tavo poelgis parodė man, kad esi tokia pat, kad rūmai nepadarė tau įtakos.

- Tiesą sakant, padarė, bet ne tokią. Dažniausiai ši vieta man primena, kad nesu gimusi čia gyventi.

Įsikniaubiau Aspenui į krūtinę, pačią saugiausią vietą, kur visuomet slėpdavausi, kai reikalai klostydavosi prastai.

- Paklausyk, Mer, reikalas tas, kad Maksonas yra aktorius. Jis visuomet apsimeta esąs tobulas, tarsi būtų aukščiau visko. Bet jis tik žmogus, klystantis, kaip ir visi kiti. Suprantu, kad jis tau rūpi,

antraip nebūtum čia pasilikusi.
Bet žinok, jog viskas čia netikra.

Aš linktelėjau. Maksono kalbos apie ramybės kaukę. Ar jis visuomet ją užsideda? Ar jis apsimentinėja būdamas su manimi? Kaip man žinoti?

Aspenas kalbėjo toliau:

- Gerai, kad suvokei tai dabar. O jei būtum už jo ištekėjusi ir tik tada sužinojusi?

- Daug apie tai galvoju. - Mano galvoje be paliovos skambėjo Maksono žodžiai, išstarti šokių aikštelėje. Jis

atrodė užtikrintas dėl mūsų ateities, pasirengęs man daug duoti. Aš nuoširdžiai tikėjau, kad jis nori tik vieno – kad būčiau laiminga. Nejau nemato, kokia *nelaiminga* jaučiuosi dabar?

– Tu turi didelę širdį, Mer. Tau sunku pamiršti tai, kas nutiko, bet *norėti* nėra nieko blogo. Ir tiek.

– Jaučiuosi labai kvaila, – proverksmiai sušnibždėjau.

– Tu nesi kvaila.

– Esu.

- Mer, ar laikai mane sumaniu?

- Žinoma.

- Todėl, kad toks ir esu. Aš pernelyg sumanus, kad mylėčiau kvailą mergaitę. Taigi liaukis.

Tyliai nusijuokiau ir leidausi Aspeno apkabinama.

- Smarkiai tave iškaudinau. Nenutuokiu, kaip vis dar gali mane mylėti, - prisipažinau.

Jis trūktelejo pečiais.

- Taip jau yra. Dangus mėlynas, saulė ryški, o Aspenas be galo myli Ameriką. Taip

sukurtas šis pasaulis. Nejuokauju, Mer, esi vienintelė mergaitė, kurios kada nors norėjau. Neįsivaizduoju savęs su kita. Stengiausi pasiruošti tam dėl viso pikto, bet... nepajėgiu.

Trumpai sėdėjome apsikabinę. Aspeno kutenimas, jo šiltas kvapas, glostantis man plaukus, buvo tarsi vaistai širdžiai.

- Negalime čia užsibūti, - jis pasakė. - Aš pasitikiu savimi, bet nenoriu rizikuoti.

Atsidusau. Rodos, ką tik čia atėjome, bet tikriausiai Aspenas teišus. Pamėginau atsistoti, ir jis pašoko man padėti. Tada prisitraukė mane ir atsisveikindamas apkabino.

- Sunku tuo patikėti, bet išties apgailestauju, kad Maksonas pasirodė esąs toks blogas vaikinas. Troškau tave susigrąžinti, tačiau nenorėjau, kad būtum įskaudinta. Tik jau ne šitaip.

- Ačiū.

- Aš nejuokauju.

- Žinau. - Aspenas turėjo ydų, bet jis nebuvo melagis. - Tačiau *Atranka* kol kas nesibaigė. Juk aš vis dar čia.

- Taip, bet aš tave pažįstu. Tu įveiksi šią krizę, tavo šeima gaus pinigų, o tu galėsi matytis su manimi; Maksonui tektų atsukti laiką norint ištaisyti padėtį.

Vėl atsidusau. Ko gero, Aspenas teisus. Aš slydau iš Maksono glėbio, tarsi išsinerdama iš savo odos.

- Nesijaudink, Mer. Aš tavim

pasirūpinsiu.

Šią akimirką Aspenas negalėjo to įrodyti, bet aš juo patikėjau. Jis viską padarytų dėl mylimų žmonių, o aš neabejojau, kad mane jis myli labiausiai.

Kitą rytą rengdamasi, pusryčiaudama ir leisdama laiką Moterų kambaryje, mintimis nuklydau pas Aspeną. Buvau palaimingai nuo visko atitolusi, kol prieš mane ant stalo su trenksmu numesta popierių krūva sugražino į tikrovę.

Pažvelgiau į Selestę, ji vis dar buvo demonstratyviai atkišusi pabrinkusią lūpą. Selestė pirštu bakstelėjo į vieną savo paskalų žurnalų. Tuo pat atpažinau Marli veidą, nors jis buvo perkreiptas iš skausmo.

- Veikiausiai norėsi pamatyti, - pasakė Selestė eidama šalin.

Ne visai supratau, ką ji turi galvoje, bet labai troškau ką nors sužinoti apie Marli, tad įnikau skaityti.

Iš visų puikių mūsų valstybės

tradicijų nėra viena nesulaukia tiek susidomėjimo kaip *Atranka*. Ji buvo tamtyč sukurta džiuginti nuliūdusią tautą. Regis, žmonės pasiduoda svaiguliui, stebėdami, kaip klostosi nuostabi princo ir būsimos princesės meilės istorija. Kai daugiau nei prieš aštuoniasdešimt metų į sostą įžengė Gregoris Ilėja ir netikėtai mirė jo vyriausias sūnus Spenseris, visa šalis gedėjo dėl paslaptingo ir daug žadančio jaunuolio netekties. Kai jaunesnysis sūnus Deimonas

buvo paskirtas sosto paveldėtoju, daugelis klausė savęs, ar aštuoniolikmečiui tokios pareigos ne per sunkios. Bet Deimonas žinojo, kad yra pasiruošęs ižengti į pilnametystę, ir nusprendė tai įrodyti, priimdamas svarbiausią gyvenimo sprendimą – santuoką. Per kelis mėnesius buvo sumanytas *Atrankos* konkursas. Tautos nuotaiką pataisė paprastos merginos galimybė tapti pirmąja Ilėjos princese.

Tačiau nuo to laiko mums

teko suabejoti konkurso veiksmingumu. Nors jis buvo įkvėptas romantiškų paskatų, kai kas mano, kad neteisinga versti princą vesti žemesnio luomo moterį; tačiau niekas negali ginčytis dėl tobulos mūsų dabartinės karalienės Amberli Steišn Skriv laikysenos ir grožio. Kai kurie mūsų dar mena gandus apie Ebę Tamblin Ilėją, tariamai nunuodijusią savo vyrą, princą Džastiną Ilėją, praėjus tik keleriems metams po jų santuokos. Vėliau ji davė

sutikimą tekėti už jo pusbrolio Porterio Skrivo, kad nebūtų nutraukta karališkos kilmės linija.

Tie gandai nepasitvirtino, tačiau šįkart nekyla abejonių dėl kai kurių *Atrankoje* dalyvaujančių merginų skandalingo elgesio. Marli Teims, dabar priklausanti aštuntai kastai, pirmadienio naktį, po Helovino pokylio – jis turėjo būti ryškiausias *Atrankos* renginys – buvo užklupta drabužinėje kartu su ją

nurenginėjančiu sargybiniu. Šio renginio didingumą visiškai aptemdė neatsakingas panelės Teims elgesys, dėl jo kitą rytą rūmuose kilo sąmyšis.

Neatleistinai elgiasi ne tik panelė Teims, bet ir daugiau *Atrankoje* dalyvaujančių merginų, jos irgi nevertos karūnos. Neįvardytas šaltinis teigia, jog kai kurios *Elito* jų nuolat pešasi ir nesistengia atlikti savo pareigų. Visi prisimena Anos Farmer išvykimą rugsėjo pradžioje po

to, kai ji tyčia užpuolė gražiąją Selestę Njusom, modelį iš Klermonto. Mūsų šaltinis tvirtina, kad tai ne vienintelės peštinės rūmuose tarp *Elito* merginų, todėl kyla abejonių, ar princas Maksonas tinkamai pasirinko kandidates.

Paprašytas pakomentuoti šiuos gandus, karalius Klarksonas tepasakė:

- Kai kurios merginos yra kilusios iš žemų kastų ir nėra pratusios prie deramo elgesio. Akivaizdu, kad panelė Teims

buvo nepasirengusi pirmosios šalies merginos gyvenimui. Mano žmona – ji yra reta išimtis – irgi kilusi iš žemesniųjų kastų. Ji visuomet stengėsi elgtis taip, kaip pritinka karalienei. Tad būtų be galo sunku rasti kitą, labiau sostui tinkančią moterį už ją. Kai kurių šioje *Atrankoje* dalyvaujančių žemesniųjų kastų merginų poelgiai mus pribloškė.

Nors Natali Luka ir Elisa Visks priklauso ketvirtai kastai, jos atrodo itin rafinuotos, ypač panelė Elisa, ji yra ganėtinai

išprususi. Taigi esame linę manyti, kad mūsų karalius turi galvoje Ameriką Singer, vienintelę *Atrankoje* išlikusią penktos kastos atstovę. Panelei Singer *Atrankoje* sekasi vidutiniškai. Ji graži, bet nėra ta mergina, kurią Ilėja tikisi pamatyti savo naująja princese. Retsykiais jos pasisakymai *Pagrindinių pranešimų* laidoje būna įdomūs, bet mums reikia naujos lyderės, o ne komediantės.

Sklinda nerimą keliančios

kalbos, neva panelė Singer mėgino išlaisvinti panelę Teims vykdant bausmę, ir tai, šio straipsnio autoriaus akimis, ją daro prasikaltusios panelės Teims, neištikimos mūsų princui, bendrininke.

Atsižvelgiant į visa tai (panelės Teims pavardė jau nesipuikuoja favoričių sąrašo viršuje), lieka vienas klausimas: kas turėtų tapti naująja princese?

Greita skaitytojų apklausa patvirtino mūsų spėjimus.

Sveikiname panelę Selestę Njusom ir panelę Kris Embers, kurios pagal visuomenės apklausą surinko beveik vienodą balsų skaičių ir užima pirmąją vietą. Trečioje vietoje – Elisa Visks, nuo jos nedaug atsilieka Natali Luka. Tarp ketvirtos ir penktos vietos esama didelio atotrūkio, paskutinė yra Amerika Singer (nieko stebėtino).

Manau, skatindama prinčą Maksoną neskubėti ieškant mums geros princesės kalbu

visos Ilējos vardu. Tik per plaukų išvengėme didžiulės bėdos – atskleidėme tikrąją panelės Teims prigimtį, prieš uždėdami jai ant galvos karūną. Kad ir kurią mylėtum, prince Maksonai, įsitikink, kad mergina to verta. Mes irgi norime ją mylėti!

Tryliktas skyrius

Išlėkiau iš kambario. Žinoma, Selestė nedarė man paslaugos. Ji tiesiog parodė man, ko esu verta. Kodėl aš čia vargstu? Karalius tikisi, kad susikirsiu, tauta manęs nenori, ir aš pati įsitikinusi negalinti būti princese.

Greitai ir tyliai užbėgau į viršų, stengdamasi nepatraukti niekieno dėmesio. Negalėjai žinoti, kas yra tas žurnalo neįvardytas šaltinis.

- Mano panele, - pasakė Ana man įėjus pro duris. - Buvau įsitikinusi, kad būsite apačioje iki pietų.

- Gal galėtum išeiti?

- Atleiskite, nesupratau.

Bandydama neprarasti kantrybės aš sumurmėjau:

- Man reikia pabūti vienai. Prašau išeiti.

Netarusi nė žodžio, Ana padarė tūpsnį ir pakluso. Nuėjau prie pianino. Pamėginsiu išsiblaškyti, kad daugiau apie tai negalvočiau. Sugroju keletą lengvų dainų, kurias mokėjau atmintinai. Bet man išties reikėjo susikaupti.

Pasilypėjusi ant suoloelio ėmiau ieškoti sudėtingesnio kūrinio. Varčiau natas, kol pamačiau knygos nugarėlę. Ilėjos dienoraštis! Buvau visiškai pamiršusi, kad jis čia paslėptas. Tai bus puikus

išsiblaškymas. Nusinešiau
knygą prie lovos, mano pirštai
slydo senoviniais puslapiais.

Dienoraštis atsivertė ten, kur
buvo įkišta Helovino nuotrauka,
naudojama kaip knygos žymiklis,
ir aš dar kartą perskaičiau
įžangą.

*Šiais metais vaikams
Helovino proga buvo
surengtas vakarėlis.
Tikriausiai taip jie gali
pamiršti, kas dedasi aplink,
bet, mano manymu, tai yra*

*lengvabūdiška. Mes esame
viena iš keliu šeimų,
išgalinčių surengti šventę,
bet šis vaikų žaidimas tėra
pinigų švaistymas.*

Dar kartą pažvelgiau į nuotrauką, klausinėdama savęs apie mergaitę. Kiek jai metų? Ką ji dirbo? Ar jai patiko būti Gregorio Ilėjos dukra? Ar tai darė ją populiaria?

Pervertusi puslapį supratau, kad ten visai ne naujas paragrafas, bet Helovino temos

tęsinys.

Tikriausiai maniau, kad po Kinijos įsiveržimo, mes suprasime savo klaidas. Pastaruoju metu man paaiškėjo, kad mes labai aptingome. Tad nereikia stebėtis, jog Kinija įsiveržė taip lengvai, kaip ir nereikia stebėtis, kad taip ilgai užtrukome, kol pasirengėme jai pasipriešinti. Mes praradome kovos dvasią,

skatinančią žmones
perplaukti vandenynus,
ištverti rūsčias žiemas ir
pilietinį karą. Mes
aptingome. Ir, kol
sėdėjome sudėję rankas,
Kinija perėmė vadeles.

Jau kelis mėnesius jaučiu
paskatą prisidėti prie karo
ne tik pinigais. Aš noriu
vadovauti. Turiu idėjų.
Suteikiau tokią didelę
paramą, tad dabar atėjo
metas jas pasiūlyti. Mums
reikia pokyčių. Klausiu

*savęs, ar esu tas vienintelis
žmogus, galįs juos pradėti.*

Mane nukrėtė šiurpas.
Negalėjau liautis lyginusi
Maksono su jo pirmtaku. Regis,
kad Gregoris turėjo įkvėpimą.
Jis bandė paimti sudužusį daiktą
ir jį suklijuoti. Įdomu, ką
pasakytų apie monarchiją, jei
šiandien būtų čia.

Kai tą naktį Aspenas pravėrė
mano kambario duris, aš vos
susilaikiau nepapasakojusi jam,

ką perskaičiau. Bet prisiminiau apie dienoraštį užsiminusi tėčiui ir taip jau sulaužiusi duotą Maksonui pažadą.

- Kaip laikaisi? - paklausė Aspenas, priklaupdamas prie lovos.

- Gana gerai. Šiandien Selestė parodė man straipsnį. - Aš papurčiau galvą. - Nežinau, ar noriu į tai gilintis. Ji man įgriso.

- Tikriausiai, išvykus Marli, Maksonas kurį laiką nieko nesiųs namo.

Gūžtelėjau pečiais.

Visuomenė nekantriai laukė pašalinimo, ir tai, kas nutiko Marli, buvo kur kas dramatiškiau, nei kas nors galėjo tikėtis.

- Ei, - pasakė Aspenas, rizikuodamas paliesti mane, nors durys buvo plačiai atvertos. - Viskas grįš į savo vėžes.

- Žinau. Tik ilgiuosi Marli ir esu sutrikusi.

- Dėl ko sutrikusi?

- Dėl visko. Ką aš čia veikiu,

kas esu? Maniau... Nė nemoku tinkamai paaiškinti. – Pastaruoju metu tai padaryti buvo sunku. Kiekviena galvoje toptelėjusi mintis atrode nebaigta. Nepajėgiau nieko planuoti.

– Tu žinai, kas esi, Mer. Nesileisk pakeičiama. – Aspeno balsas skambėjo taip nuoširdžiai, kad akimirką patikėjau. Ne todėl, kad žinočiau atsakymus, bet todėl, kad turėjau Aspeną. Jei kada nors pamirščiau, kas iš tikrųjų esu, jis parodytų man kelią

atgal.

- Aspenai, ar galiu tavęs kai ko paklausti? - Jis linktelėjo. - Tai keistas klausimas, bet jei tapdama princese neturėčiau už nieko tekėti, jei mane išrinktų tik eiti pareigas, kaip manai, ar sugebėčiau?

Aspeno žalios akys akimirką išsiplėtė, jį nustebino toks keistas klausimas. Vis dėlto jis svarstė tokią galimybę.

- Atleisk, Mer. Mano manymu, ne. Tu nesi tokia sukta kaip jie. - Aspeno išraiška buvo

atsiprašanti, bet aš visai neįsižeidžiau, kad jis taip manė. Tik buvau šiek tiek nustebinta tokių samprotavimų.

- Sukta? Kodėl?

Jis atsiduso.

- Man tenka būti visur, Mer. Girdžiu, ką žmonės kalba. Pietuose kyla daug neramumų, ypač žemesniųjų kastų gyvenamuose rajonuose. Vyresnieji sargybiniai sako, kad tie žmonės niekada nepritarė Gregorio Ilėjos politikai, ir neramumai ten tęsiasi jau

seniai. Kalbama, jog karalius todėl ir pasirinko šią karalienę. Ji kilusi iš pietų, ir tai kuriam laikui nuramino nepatenkintuosius. Tačiau, regis, ramybė baigėsi.

Vėl panorau užsiminti apie dienoraštį, bet to nepadariau.

- Bet ką turėjai galvoje sakydamas „sukta“.

Aspenas sudvejojo.

- Dar prieš Helovino vakarėlį buvau pakviestas į vieną kabinetą. Ten buvo kalbama apie sukilėlių šalininkus

pietuose. Man buvo liepta saugiai nugabenti laiškus į pašto priestatą. Ten buvo per tris šimtus laiškų, Amerika. Trys šimtai šeimų buvo perkeliamos į žemesnę kastą už tai, kad neteikia informacijos arba padeda tiems, kurie kelia rūmams grėsme.

Giliai įkvėpiau.

- Ar gali įsivaizduoti? O jei ten būtum tu ir nemokėtum nieko daugiau, tik skambinti pianinu? Juk turėtum išmanyti kanceliarijos darbą.

Aš linktelėjau.

- Ar tu... Ar Maksonas tai žino?

- Veikiausiai. Juk ne už kalną ta diena, kai jis valdys šalį.

Širdyje nenorėjau tikėti, kad Maksonas tam *pritarų*, bet išties atrodė, jog jis žino, kas dedasi. Iš jo buvo tikimasi paklusnumo.

Ar aš gebėčiau paklusti?

- Tik niekam nesakyk, gerai? Tokios kalbos gali kainuoti man darbą.

- Žinoma. Jau pamiršta.

Aspenas nusišypsojo.

- Aš ilgiausiu kartu su tavimi toli nuo čia leisto laiko. Ilgiausiu mūsų senų rūpesčių.

Aš nusijuokiau.

- Žinau, ką turi galvoje. Išsėlinti pro mano kambario langą būdavo kur kas smagiau, nei slampinėti po rūmus.

- Ir sukrapštyti pensą tau buvo kur kas geriau, negu nesukrapštyti nieko. - Jis patapšnojo prie lovos stovintį stiklainėlį, jame kadaise buvo šimtai pensų. Aspenas juos

duodavo man už dainavimą medžio namelyje kaip užmokestį, kurio, jo manymu, nusipelniau. – Iki tavo išvykimo dienos nė nenutuokiau, kad juos išsaugojai.

– Aišku, išsaugojau! Kai nebūdavai šalia, jie man primindavo tave. Kartais išpildavau juos ant lovos tik tam, kad vėl susemčiau. Buvo gera turėti tai, ką lietei tu. – Mūsų akys susitiko, ir akimirką visos bėdos nutolo. Aš nusiraminau, dar kartą pasijutusi tame

ramybės burbule – jį mudu su Aspenu susikūrėme prieš kelerius metus. – Kur juos padėjai?

Išvykdama buvau taip ant jo supykusi, kad visus gražinau. Visus, išskyrus vieną, prilipusį prie stiklainėlio dugno.

Aspenas nusišypsojo.

– Jie namuose. Laukia.

– Ko?

Jo akys suspindėjo.

– Šito negaliu pasakyti.

Šypsodamasi atsidusau.

– Gerai, saugok savo

paslaptis. Ir nesijaudink, kad nieko negali man duoti. Aš laiminga, kad esi čia ir kad mudu galime bent jau pasikalbėti, nors ir nėra taip, kaip buvo anksčiau.

Bet Aspenui to aiškiai neužteko. Jis ištiesė ranką ir iš rankovės ištraukė auksinę sagą.

– Aš tikrai neturiu tau ką duoti, bet gali saugoti šią sagą – ją aš liečiau – ir bet kuriuo metu apie mane galvoti. Ir žinoti, kad aš irgi apie tave galvoju.

Apėmė kvailas noras verkti.

Nejučiomis lyginau Aspeną su Maksonu. Tai buvo neišvengiama. Net ir dabar, kai laikas pasirinkti vieną ar kitą atrodė toks tolimas, aš vis tiek juos kruopščiai lyginau.

Maksonui teikti man dovanas buvo labai lengva: atgaivinti dėl manęs šventę, pasirūpinti, kad turėčiau viską, kas yra geriausio, – nes jo žinioje buvo visas pasaulis. O Aspenas dovanojo man brangias pavogtas akimirkas ir paprasčiausius niekučius, kad

palaikytų mūsų santykius, ir aš jaučiausi taip, tarsi jis būtų padovanojęs man kur kas daugiau.

Aspenas visuomet buvo toks. Jis dėl manęs aukodavo miegą, jis dėl manęs rizikuodavo būti sučiuptas po komendanto valandos, jis man duodavo pensų. Aspeno dosnumą buvo sunkiau pamatyti, nes jis buvo ne toks išpūdingas kaip Maksono, bet į jo dovanas buvo įdėta daugiau širdies.

Aš įkvėpiau, tramdydama

ašaras.

- Nebežinau, kaip pasielgti. Rodos, jau nieko nesugebu. Bet aš... aš tavęs nepamiršau. Tu vis dar čia.

Uždėjau ranką ant širdies, viena vertus, norėdama parodyti Aspenui, ką noriu pasakyti, antra vertus, trokšdama nuraminti keistą ilgesį. Jis suprato.

- Man šito užtenka.

Keturioliktas skyrius

Kitą rytą per pusryčius vogčia stebėjau Maksoną. Klausiau savęs, ką jis žino apie žmones pietuose, perkeliamus į žemesnes kastas. Jis tik kartą žvilgtelėjo mano pusėn, regis, žiūrėjo ne į mane, o į kažką šalimais.

Kaskart, pasijutusi nejaukiai, paliesdavau Aspeno sągą, ją pakabinau ant siauro kaspinėlio ir pasidariau apyrankę. Ji man padės visa tai iškęsti.

Baigiant valgyti karalius atsistojo, ir mes visos sužiurome.

- Jūsų liko tiek nedaug, tad pamaniau, būtų smagu rytoj vakare prieš *Pranešimų* laidą surengti arbatėlę. Juk viena jūsų tapsite mūsų marčia, tad mudu su karaliene norėtume su jumis pabendrauti, sužinoti jūsų

pomėgius.

Apėmė nerimas. Bendrauti su karaliene buvo viena, bet mano santykiai su karaliumi buvo sudėtingi. Kitos mergaitės žiūrėjo į jį su entuziazmu, o aš gurkšnojau sultis.

- Prašom ateiti valandą prieš *Pranešimus* į poilsio kambarį pirmame aukšte. Jei nežinote kur, nesijaudinkite. Durys bus plačiai atidarytos, skambės muzika. Išgirsite mus anksčiau, nei pamatysite, - sukikeno karalius. Visi kiti jam pritarė.

Netrukus mergaitės patraukė į Moterų kambarį. Aš atsidusau. Kartais tame kambaryje, nors ir labai dideliame, mane kamuodavo klaustrofobija. Įprastai stengdavausi bendrauti su kitomis dalyvėmis arba skaityti. Šiandien bus Selestės diena. Ketinau įsitaisyti prieš televizorių ir nuo visko atsiriboti.

Tačiau buvo lengviau pasakyti, nei padaryti. Šiandien mergaitės buvo itin plepios.

- Įdomu, ką karalius nori apie

mus sužinoti, – svarstė Kris.

– Mums tereikia prisiminti, ko mokė Silvija, – pareiškė Elisa.

– Tikiuosi, mano kambarinės pasiūs gerą suknelę rytojaus vakarui. Nenoriu patirti to, ką patyriau per Heloviną. Kartais jos būna tokios išsiblaškiusios. – Selestės balsas buvo irzlus.

– Norėčiau, kad karalius užsiaugintų barzdą, – ilgesingai ištarė Natali. Žvilgtelėjusi per petį, pamačiau, kaip ji glosto įsivaizduojamą barzdą ant smakro. – Manau, jam tiktų.

- Taip, įsivaizduoju, - maloniai atsiliepė Kris prieš nueidama.

Aš papurčiau galvą ir pabandžiau sutelkti dėmesį į juokingą laidą, bet kad ir kaip stengiausi, vis tiek girdėjau mergaičių kalbas.

Per pietus jau buvau virtusi nervų kamuoliu. Ką jis nori man pasakyti - žemiausios kastos mergaitei, likusiai konkurse? Ką jis norėtų aptarti su mergaite, iš kurios tiek mažai tikėjosi?

Karalius Klarksonas buvo

teisus. Gerokai prieš surasdama poilsio kambarį, išgirdau sklindančią fortepijono muziką. Muzikantas buvo geras. Tikrai geresnis už mane.

Sudvejojau prieš įeidama vidun. Nusprendžiau gerai apsvarstyti savo žodžius ir tik tada kalbėti. Turiu įrodyti karaliui, kad klysta ir jis, ir reporteris. Net jei ir nelaimėsiu, nenorėjau grįžti namo kaip pralaimėtoja. Nustebau, kiek daug man tai reiškia.

Įėjusi pro duris, pirmiausia

pamačiau Maksoną, jis stovėjo prie galinės kambario sienos ir kalbėjosi su Gavrilu Feidėjumi. Gavrilas gurkšnojo vyną, ne arbatą. Staiga Maksonas liovėsi kreipti į jį dėmesį. Princo akys varstė mane, būčiau galėjusi prisiekti, kad jo lūpos sudėtos vamzdeliu.

Pasukau galvą ir žingsniuodama tolyn paraudau. Įsidrąsinau žvilgtelėti į Maksoną dar kartą ir pamačiau, kad jis lydi mane akimis. Kai jis taip į mane žiūrėjo, buvo sunku

blaiviai mąstyti.

Karalius Klarksonas kampe kalbėjosi su Natali, karalienė Amberli kitame kampe – su Seleste. Elisa gurkšnojo arbatą, Kris vaikščiojo po kambarį. Praeidama pro Maksoną ir Gavrilą, ji šiltai nusišypsojo laidos vedėjui. Jos žodžiai pralinksmino abu pašnekovus, jie sukikeno, o Kris patraukė tolyn, per petį žvelgdama į Maksoną.

Tada ji pasuko prie manęs.

– Vėluoji, – juokais pabarė.

- Šiek tiek nerimavau.

- Nėra ko nerimauti. Po teisybei, buvo įdomu.

- Tu jau kalbėjai? - Jei karalius jau pasišnekėjo su dviem mergaitėmis, aš turėjau mažiau laiko susitvardyti, nei tikėjausi.

- Taip. Pasėdėk su manim. Galim išgerti arbatos, kol lauksi.

Kris nusitempė mane prie stalo; tuoj pat priėjusi kambarinė prieš mus pastatė arbatą, pieną ir cukrų.

- Ko jis tavęs klausė? -
kamantinėjau.

- Tiesą sakant, tiesiog
pasikalbėjome. Nemanau, kad
Klarksonui rūpi išgauti kokią
nors informaciją, veikiausiai jis
nori geriau pažinti mus kaip
asmenybes. Aš jį prajuokinau! -
gyvai pasakojo Kris. - Pokalbis
praėjo puikiai. O tu esi iš
prigimties linksmuolė, taigi jei
kalbėsi taip, kaip kalbi su kitais,
viskas bus gerai.

Linktelėjau prieš paimdama
puodelį arbatos. Ji mane

nuramino. Gal karalius susidvejinęs. Kai kalba sukasi apie grėsmę šaliai, jis turi būti ryžtingas ir šaltakraujis. Privalo veikti greitai ir apgalvotai. O čia tik arbatėlė su būreliu mergaičių. Tad ir griežtumas nereikalingas.

Karalienė dabar tyliai kalbėjosi su Natali. Šios veido išraiška buvo romantiška. Jos svajingumas mane šiek tiek erzino, bet ji nesimaivė, ir tai džiugino.

Aš dar kartelį gurkštelėjau

arbato. Karalius Klarksonas pasuko prie Selestės, ji gundančiai jam nusišypsojo. Man tai kėlė nerimą. Selestė peržengia visas ribas.

Kris pasilenkė ir pačiupinėjo mano suknelę.

- Nuostabi medžiaga. Su savo plaukais atrodo kaip saulėlydis.

- Dėkui, - pasakiau mirkčiodama. Šviesa krito ant jos vėrinio, sutviskus sidabru akimirka apžilpau. - Mano kambarinės labai sumanios.

- Neabejoju. Mėgstu savo

kambarines, bet jei tapsiu princese, pavogsiu tavašias!

Kris nusijuokė. Nesupratau, ar ji pokštauja, ar ne. Šiaip ar taip, mintis, kad mano kambarinės siūlės jos sukneles, manęs nedžiugino. Vis dėlto ištengiau nusišypsoti.

– Kas per juokai? –
prieidamas paklausė Maksonas.

– Tai tik mergaičių kalbos, –
koketiškai atsakė Kris. Šį vakarą ji išties buvo įsiaudrinusi. – Tik raminau Ameriką. Ji nerimauja, kad teks

kalbėti su tavo tėvu.

Dėkui už tai, Kris.

- Tau nėra ko nervintis. Būk savimi. Atrodai pribloškiamai. - Maksonas man šyptelėjo. Jis aiškiai stengėsi atnaujinti mūsų santykius.

- Ir aš taip sakiau! - sušuko Kris. Jie persimetė žvilgsniais, tarsi būtų susitarę. Keista.

- Na, paliksiu jus su mergaitiškėmis kalbomis. Kol kas iki. - Maksonas mums abiem linktelėjo ir nuėjo prie savo motinos.

Atsidususi Kris žiūrėjo į nueinantį Maksoną.

– Jis išties nepaprastas. – Kris man šyptelėjo ir nužingsniavo pasikalbėti su Gavrilu.

Pašnekovų poros nuolat keitėsi, buvo ieškoma naujų partnerių, kambaryje tvyrojo bruzdesys. Netgi apsidžiaugiau, kai manajame kampe atsisėdo Elisa, nors ji nieko svarbaus nepasakė.

– Panelės, mūsų laikas jau baigėsi! – sušuko karalius. – Metas leistis žemyn.

Žvilgtelėjau į laikrodį, jis buvo teisus. Turėjome apie dešimt minučių įsitaisyti prieš kameras ir pasiruošti.

Rodos, Klarksonui visai nerūpėjo, ką galvoju apie buvimą princese, ką galvoju apie Maksoną ir ką apskritai manau. Karalius nelaikė manęs galima kandidate ir netgi nesivargino su manim pasikalbėti. Aš buvau pašalinta, veikiausiai tyčia, bet niekas to nė nepastebėjo.

Per *Pranešimų* laidą

tvardžiausi. Tvardžiausi, kol išsiunčiau kambarines. Tačiau likusi viena palūžau.

Nenutuokiau, kaip pasiaiškinčiau, jei pasibelstų Maksonas, bet galiausiai tai buvo nesvarbu. Jis nepasirodė. Ir aš klausiau savęs, kieno draugija jis mėgaujasi.

Penkioliktas skyrius

Mano kambarinės buvo labai supratingos. Jos neklausinėjo manęs apie pabrinkusius paakius, apie nuo ašarų dėmėtą pagalvę. Jos tik padėjo man susitvardyti. Leidausi lepinama, buvau dėkinga už rodomą dėmesį. Man jos buvo

nepaprastai geros. Ar būtų tokios malonios ir Kris, jei ši laimėtų *Atranką* ir jas pasiimtų?

Svarsčiau apie tai žiūrėdama, nustebau pajutusi tarp jų tvyrančią įtampą. Merė atrodė gerai nusiteikusi, gal tik šiek tiek susirūpinusi. Bet Ana ir Lusė, regis, tyčia vengė pažvelgti viena kitai į akis ir persimesdavo vos vienu kitu žodžiu.

Nenučiuokiau, kas dedasi, ir neapsisprendžiau, ar man derėtų klausti. Jos niekada

nesikišdavo, kai liūdėdavau ar pykdavau. Pamaniau, jog bus teisinga atsakyti tuo pačiu.

Stengiausi nekreipti dėmesio į viešpataujančią tylą, kai merginos šukavo man plaukus ir rengė ilgai dienai Moterų kambaryje. Labai troškau apsimauti vienas prabangių kelnų, kurias Maksonas padovanojo man dėvėti šeštadieniais, bet suvokiau, kad dabar tam netinkamas laikas. Jei iškrisiu, vis vien turiu atrodyti kaip dama.

Kai įsitaisiau gerti arbatos ir skaityti, mergaitės plepėjo apie vakar vakarą. Visos, tik ne Selestė, jos laukė nauja paskalų žurnalų krūva. Buvo įdomu, ar tame, kuri ji laikė rankose, buvo rašoma apie mane.

Besvarstant, ar vertėtų jį pavartyti, su popieriu šūsnimi įėjo Silvija. Nuostabu. Daugiau darbo.

– Labas rytas, panelės! – pasisveikino Silvija. – Įprastai šeštadieniais laukiate svečių, bet šiandien mudvi su karaliene

turime jums ypatingą užduotį.

- Taip, - tarė prie mūsų eidama karalienė. -

Neperspėjome iš anksto, bet kitą savaitę atvyksta svečių. Jie keliaus po šalį ir stabtelės rūmuose susipažinti su jumis.

- Kaip žinote, už svarbių svečių priėmimą atsako karalienė. Visos matėte, kaip ji maloniai sutiko mūsų draugus iš Svendvėjaus. - Silvija parodė į karalienę Amberli, o ši droviai nusišypsojo.

- Tačiau svečiai iš Vokietijos

Federācijas ir Itālijas daudzas svarbesni nei Svendvėjāus karališkoji šeima. Taigi pamanēme, kad šis vizitas bus jums visoms puiki praktika, ypač turint galvoje, jog pastaruoju metu daudzas dēmesio skyrēme diplomatijai. Dirbsite komandomis ir paruošite sūtikimā mūsu garbingiem svečiam. Kalbu apie vaišes, pramogas ir dovanas, – dēstē Silvija.

Klausydamasi tolesnēs jos kalbos nuriķau seilē.

- Mums labai svarbu palaikyti turimus ryšius, taip pat užmegzti santykius su kitomis šalimis. Priimant tokius svečius būtina laikytis etiketo. Vengti to, kas jiems nepriimtina. Įgyvendinti šią užduotį patikima jums.

- Mes norėjome visoms jūsų sudaryti kiek įmanoma vienodas sąlygas, - tarė karalienė. - Labai gerai, kad visos dirbsite toje pačioje srityje. Seleste, Natali ir Elisa, jūs rengsite vieną priėmimą. Kris ir

Amerika, jūs pasirūpinsite kitu. Jūsų komandoje yra vienu žmogumi mažiau, todėl turėsite dar vieną dieną. Svečiai iš Vokietijos Federacijos atvyksta trečiadienį, iš Italijos – ketvirtadienį.

Akimirką stojo tylą – mėginome visa tai suvokti.

– Vadinasi, turime keturias dienas? – suklykė Selestė.

– Taip, – atsakė Silvija. – Bet karalienė šį darbą atlieka viena ir kartais dar per trumpesnę laiką.

Mus apėmė panika.

- Ar galėtume gauti savo popierius? - paklausė Kris ir atkišo ranką.

Nejučiomis pasekiau jos pavyzdžiu. Netrukus ryte rijome puslapius.

- Bus sunku, - pasakė Kris. - Net ir turint papildomą dieną.

- Nesijaudink, - raminau ją. - Mes laimėsime.

Ji nervingai sukriženo.

- Iš kur toks pasitikėjimas savimi?

- Nė už ką neleisiu Selestei

pasirodyti geriau už mane, –
ryžtingai atsakiau.

Prireikė dviejų valandų
perskaityti visą šūsnį popierių ir
dar vienos suvokti, kas ten
parašyta. Reikėjo atsižvelgti į
daugybę taisyklių, numatyti tiek
daug smulkmenų. Silvija tvirtino
mums padėsianti, bet jaučiau,
kad jei prašysime jos pagalbos,
ji pamanyt, jog nesugebame
susidoroti su užduotimi, taigi
nuvijau tokią mintį.

Papuošimai buvo tikras

iššūkis. Mums nebuvo leista naudoti raudonų gėlių, nes jos siejamos su paslaptimi. Nebuvo leista naudoti ir geltonų, nes jos simbolizuoja pavydą. Buvo uždraustos ir violetinės puošmenos, nes ši spalva siejama su nesėkme.

Svečiai turėjo būti gausiai vaišinami brangiais vynais ir gurmaniškais valgiais. Jei ko pristigtų, nepatenkinti svečiai gali išvykti, susidarę prastą įspūdį, ir daugiau nebenorėti su mumis susitikti. Negana to, visa,

ko buvome išmokusios - sklandi kalba, tinkamas elgesys prie stalo - turėjo būti pritaikyta kultūrai, apie kurią nei Kris, nei aš nieko neišmanėme, nebent tik tai, kas buvo išspausdinta mūsų lapuose.

Mus suėmė baimė.

Mudvi su Kris visą dieną užsirašinėjome ir tarėmės, merginos prie gretimo stalo darė tą patį. Vakarėjant pradėjome svarstyti, kuriai komandai teko sunkesnė užduotis, ir galiausiai

pralinksmējome.

- Judvi bent jau turite papildomā dienu, - tarē Elisa.

- Bet Ilēja ir Vokietijos Federacija jau yra sajunginokēs. O italams gali nepatikti mūsų sutikimas! - atkirto Kris.

- Ar žinote, kad per priēmimą turime apsirengti tamsiais drabužiais? - skundēsi Selestē.
- Tai bus labai... griežtas renginys.

- Aišku ne palaida bala, - pasakē Natali, atlikdama pilvo

šokio judesius. Ji nusijuokė iš savo pokšto ir šypsodamasi šoko toliau.

- Mūsų priėmimas turi būti labai išpūdingas. Beje, pasipuoškite pačiais geriausiais papuošalais, - tariau. - Pirmą išpūdį lemia išorė.

- Dėkui Dievui, bent jau turėsiu progą gerai atrodyti per vieną šių kvailų renginių, - atsiduso Selestė purtydama galvą.

Galiausiai paaiškėjo, kad visoms yra sunku. Po to, kai

Marli buvo nuplakta, o karalius mane ignoravo, pajutau keistą paguodą, kad dabar visos esame nelaimingos. Neslepiu, dienai baigiantis mane apėmė paranoja. Buvau įsitikinusi, kad viena kitos komandos mergaičių – ypač Selestė – gali sugadinti mūsų priėmimą.

– Ar tavo kambarinės ištikimos? – per vakarienę paklausiau Kris.

– Labai. Kodėl klausi?

– Gal kai kuriuos daiktus turėtume laikyti savo

kambariuose, o ne svečių kambaryje. Na, kad kitos mergaitės nepasisavintų mūsų idėjų, – pamelavau.

Kris linktelėjo.

– Puikus sumanymas. Tuo labiau kad mūsų priėmimas antras ir gali pasirodyti, jog mes jas pamėgdžiojome.

– Tiesa.

– Tu esi labai nuovoki, Amerika. Nesistebiu, kad taip patikai Maksonui. – Kris grįžo prie valgiaraščio.

Man pro ausis nepraslydo,

kad žodį „patikai“ ji atsainiai ištarė būtuojų laiku. Gal dvejojant, ar gebėsiu būti gera princese ir jaučiant netikrumą, Maksonas mane primiršo?

Stengiausi įtikinti save, kad Kris šitaip save drąsina, nori įgyti daugiau pasitikėjimo. Be to, praėjo vos kelios dienos nuo Marli išplakimo. Ką ji žino?

Veriantis sirenos klyksmas prikėlė mane iš miego. Garsas buvo nepažįstamas, tad nė nesuvokiau, kas vyksta. Nuo

staigaus adrenalino antplūdžio
daužėsi širdis.

Po akimirkos mano kambario
durys plačiai atsivėrė ir įbėgo
Aspenas.

- Prakeikimas, prakeikimas,
prakeikimas, - kartojo jis.

- Kas nutiko? - paklausiau
apsimiegojusi.

- Kelkis, Mer! - jis paragino,
aš paklusau. - Kur tavo
prakeikti batai?

Batai. Taigi teks kažkur eiti.
Tik tada supratau, koks tai
garsas. Maksonas buvo sakęs,

kad įsiveržus sukilėliams, įsijungia sirena, bet per pastarąjį įsiveržimą ji buvo sugedusi. Matyt, galiausiai buvo pataisyta.

- Čia, - pasakiau, suradusi juos ir įsispyrusi. - Man reikia chalato. - Parodžiau į lovos galą, Aspenas čiupo drabužį ir norėjo mane apvilkti. - Nesivargink, pasiimsiu su savim.

- Turi paskubėti, - pasakė jis. - Gal sukilėliai jau visai arti.

Linktelėjau, eidama prie durų ant nugaros jaučiau Aspeno

ranką. Prieš išeinant į koridorių, jis truktelėjo mane atgal. Tada šiurkštokai pabučiavo. Aspenas viena ranka laikė mano galvą, paskui ilgokai spaudė mano lūpas prie savųjų. Po to, tarsi būtų pamiršęs pavojų, kita ranka apkabino mane per liemenį, ir bučinys tapo dar karštesnis. Aspenas jau seniai nebuvo taip manęs bučiavęs – mums trukdė mano neapsisprendimas ir baimė būti sučiuptiems. Bet šį vakarą troškau jo glamonės. Juk per

sukilėlių antpuolį daug kas gali nutikti, tuomet tai būtų mūsų paskutinis bučinys.

Aspenas norėjo, kad jį prisiminčiau.

Mes išsiskyreme, vos žvilgtelėję vienas į kitą. Uždėjęs delną man ant rankos, Aspenas išstūmė mane pro duris.

- Eik. Tik paskubėk.

Aš puoliau prie slapto įėjimo koridoriaus gale. Prieš pastumdama sieną, žvilgtelėjau per petį ir pamačiau Aspeno nugarą. Jis nubėgo už kampo.

Ir man neliko nieko kito, kaip tik bėgti, taigi taip ir padariau. Kaip įmanydama greičiau leidausi stačiais tamsiais laiptais į slėptuvę, įrengtą karališkajai šeimai.

Maksonas kartą sakė, kad mus puldinėja pietiniai ir šiauriniai sukilėliai. Šiauriečiai buvo tiesiog įkyrūs, o pietiečiai nešė mirtį. Tikėjausi, kad šįsyk mus užpuolė šiauriniai sukilėliai.

Leisdamas laiptais pajutau šaltį. Norėjau užsimesti chalata, bet pabūgau paslysti.

Nusiraminau, išvydusi slėptuvės šviesą. Nušokusi nuo paskutinio laiptelio, tarp sargybinių siluetų pamačiau išsiskiriančią figūrą. Maksonas. Nors buvo vėlu, jis vis dar mūvėjo kostiumines kelnes ir vilkėjo marškinius, šiek tiek susiglamžiusius, bet ganėtinai gražius.

- Aš paskutinė? - paklausiau, vilkdamasi chalata ir eidama artyn.

- Ne, - atsakė jis. - Trūksta Kris ir Elisos.

Žvilgtelėjau į tamsų koridorių,

regis, jis neturi pabaigos. Abiejuose pusėse mačiau po tris ar keturis laiptatakius, vedančius iš slaptų vietų viršuje. Jie buvo tušti.

Jei Maksono žodžiuose esama tiesos, jo jausmai Kris ir Elisai santūrus. Bet Maksonas vis tiek dėl jų nerimavo. Jis trynė smilkinį ir tiesė kaklą, stengdamasis ką nors išvelgti tamsoje. Mudu abu stebėjome laiptus, o prie durų susibūrę sargybiniai nekantravo jas uždaryti.

Staiga jis atsiduso ir nuleido rankas. Tada netikėtai apkabino mane. Neliko nieko kito, kaip tik prisiglausti.

- Suprantu, tikriausiai dar esi nusiminusi. Bet aš laimingas, kad tu saugi.

Maksonas nebuvo prie manęs prisilietęs nuo Helovino. Dar nepraėjo nė savaitė, bet tas laikas nežinia kodėl virto tikra amžinybė. Galbūt dėl nesenų įvykių gausos.

Maksonas apkabino mane tvirčiau. Paskui staiga sušuko:

- Elisa!

Pasisukusi išvydau jos liekną figūrą besileidžiančią laiptais. Kur Kris?

- Eik į vidų, - švelniai paragino Maksonas. - Silvija laukia.

- Netrukus pasikalbėsime.

Viltingai šyptelėjęs, jis linktelėjo. Įėjau į slėptuvę, Elisa pėdino man iš paskos. Pamačiau, kad ji verkia. Apkabinau ją per pečius, ji pasekė mano pavyzdžiu, laiminga, kad turi prie ko

prisiglausti.

- Kur buvai? - paklausiau.

- Mano kambarinė tikriausiai serga. Ji lėtai padėjo man susiruošti. Sirena taip išgąsdino, kad akimirką sutrikau ir nebepreisiminiau, kur bėgti. Stumtelėjau keturias sienas, kol atradau tikrąją. - Elisa purtė galvą, stebėdamasi savo užmaršumu.

- Nesijaudink, - pasakiau vėl apkabindama ją. - Dabar tu saugi.

Elisa nuleido galvą,

bandydama išlyginti kvėpavimą. Iš mūsų penketo ji buvo gležniausia.

Slėptuvės gilumoje pamačiau karalių ir karalienę, jie sėdėjo greta, abu su chalatais ir šlepetėmis. Ant karaliaus kelių gulėjo plona krūvelė popierių, lyg būtų ketinęs čia dirbti. Kambarinė masažavo karalienei ranką; abiejų valdovų veidai buvo rimti.

– Šikart tu be draugijos? – pajuokavo Silvija atkreipdama mūsų dėmesį.

- Kambarinių su manimi nebuvo, - pasakiau, staiga susirūpinusi jų saugumu.

Amberli švelniai nusišypsojo.

- Neabejoju, kad joms viskas gerai.

Mes nuėjome prie lovų, sustatytų prie nelygios sienos. Kai buvau čia paskutinį kartą, supratau, kad slėptuve besirūpinantys žmonės buvo nepasirengę *Atrankos* mergaičių antplūdžiui. Paskui jie įvedė tvarką, tik ji neatitiko naujų aplinkybių. Lovos buvo

šešios.

Selestė buvo susirangiusi ant arčiausiai karaliaus ir karalienės stovinčios lovos, nors mus ir juos skyrė nemažas tarpas. Natali buvo įsitaisiusi gretimai ir pynė kasytes.

- Tikiuosi, užmigsite. Jūsų laukia sunki savaitė, jei būsite be galo išvargusios, vargu ką nors suplanuosite. - Silvija nuėjo, tikriausiai ieškoti Kris.

Mudvi su Elisa atsidusome. Negalėjau patikėti, kad būsime verčiamos rengti priėmimą. Argi

dar per maža įtampos? Mudvi nuėjome prie gretimų lovų. Išsekusi Elisa skubiai įsisupo į antklodes.

- Elisa? - ištariau tyliai. Ji žvilgtelėjo į mane. - Jei ko prireiks, sakyk.

Ji nusišypsojo.

- Ačiū.

- Nėra už ką.

Elisa nusisuko ir, regis, tuoj pat užmigo. Taip ir buvo - ji nereagavo į bruzdesį, kilusį prie durų. Atsigręžusi pamačiau Maksoną, įnešantį slėptuvėn

Kris; Silvija žingsniavo šalimais. Jiems įėjus durys buvo aklinais uždarytos.

- Aš suklupau, - paaiškino Kris susijaudinusiai Silvijai. - Čiurna turbūt nelūžo, bet labai skauda.

- Turime čia tvarsčių. Bent jau galime apvynioti, - davė nurodymą Maksonas.

Silvija tuoj pat pakluso. Eidama ieškoti tvarsčių mums įsakė:

- Miegot! Tuoj pat!

Aš atsidusau. Natali ėmė

vaikščioti, Selestė atrodė labai suirzusi. Man nedera sekti jų pavyzdžiu, reikia susiimti. Nors ir nenorėdama, įropojau lovon ir nusigrėžiau į sieną.

Stengiausi negalvoti apie viršuje kovojantį Aspeną ir apie savo kambarines, jos galbūt nesuspėjo pasislėpti. Stengiausi negalvoti apie ateinančią savaitę ir apie tai, kad šįsyk mus gal užpuolė pietiniai sukilėliai. Jie žudo žmones, o mes ilsimės.

Bet vis tiek mintijau. Galiausiai pavargusi užsnūdau

savo šaltoje, kietoje lovoje.

Nežinau, kiek laiko buvo man pabudus, bet, matyt, praėjo kelios valandos nuo tada, kai atėjome į slėptuvę. Apsiverčiau, tada pažvelgiau į Elisą. Ji ramiai miegojo. Karalius skaitė savo popierius, jis greitai vertė vieną lapą po kito, tarsi ant jų pyktų. Karalienė buvo atsilošusi krėsle. Miegodama ji atrodė dar gražesnė.

Natali dar miegojo, bent jau taip atrodė. Bet Selestė buvo

pabudusi ir, pasirėmusi ant vienos rankos, žvalgėsi po kambarį. Jos akys liepsnojo, įprastai ji taip žiūrėdavo į mane. Nusekiau jos žvilgsnį – ji stebėjo Kris ir Maksoną.

Jiedu sėdėjo greta, princas laikė apkabinęs Kris per pečius. Ji buvo pritraukusi kojas prie krūtinės, tarsi mėgintų sušilti, nors ir vilkėjo chalata. Jos kairė kulکشnis buvo apvyniota tvarsčiu, ir neatrodė, kad dabar jai skaudėtų. Jie tyliai kalbėjo šypsodamiesi.

Nenorėjau šito matyti, tad nusigrėžiau.

Kai Silvija žadindama patapšnojo man per petį, Maksono jau nebuvo. Kris irgi.

Šešioliktas skyrius

Išnirus iš laiptatakio, praėjusią naktį nuvedusio mane į slėptuvę, paaiškėjo, kad rūmuose siautėjo pietiniai sukilėliai. Trumpame koridoriuje, kuriuo galėjau patekti į savo kambarį, riogsojo krūva nuolaužų, teko jas perlipti, kad priečiau prie durų.

Dažniausiai prieš išleidžiant mus iš slėptuvės rūmai būdavo aptvarkomi. Tačiau šįkart darbuotojai nespėjo apsigerbti, tad visą dieną teks praleisti apačioje. Vis dėlto norėjosi, kad jie suktųsi sparčiau. Vogčiomis stebėjau būrelį kambarinių, besistengiančių nušveisti milžiniškas raides nuo koridoriaus sienos.

MES ATEISIM

Šiais žodžiais buvo aprašinėtas visas koridorius. Prikraigliota purvu, dažais, o

vienas užrašas atrodė padarytas krauju. Mane nupurtė šaltis, klausiau savęs, ką tai galėtų reikšti.

Tada prie manęs pripuolė kambarinės.

- Panele, ar jūs sveika? - paklausė Ana.

Staigus jų pasirodymas mane išgąsdino.

- Na, taip. Sveika.

Ir vėl pažvelgiau į žodžius ant sienos.

- Eime, panele, padėsime jums pasiruošti, - ragino Merė.

Paklusniai jas nusekiau, šiek tiek apstulbusi nuo baisios netvarkos ir pernelyg sutrikusi, kad užsiimčiau kuo nors kitu. Kambarinių veiksmai buvo apgalvoti, kaip visada, kai rengdamos stengdavosi mane nuraminti. Tvirtos jų – net ir Lusės – rankos padėjo atsipalaiduoti.

Kai buvau pasirengusi, atėjo kambarinė palydėti manęs į lauką, ten tikriausiai širyt dirbsime. Ancheleso saulė padės pamiršti išdaužytus langus ir

bauginančius grafičius. Net ir Maksonas su karaliumi stovėjo prie stalo kartu su patarėjais, peržiūrėdami šūsnis dokumentų ir priimdami sprendimus.

Palapinėje popierius skaitė karalienė, duodama nurodymus kambarinei. Netoli jos, prie stalo, savo planą aptarinėjo Elisa, Selestė ir Natali. Jos buvo taip įsigilinusios, tarsi būtų visiškai pamiršusios siaubingą naktį.

Mudvi su Kris įsitaisėme kitoje pievelės pusėje, tokioje

pat palapinėje, bet mums darbas ėjosi lėtai. Šiandien man buvo sunku kalbėti su Kris, iš galvos neišėjo jos ir Maksono kartu praleistos akimirkos. Žiūrėjau, kaip Kris pabraukia atskiras Silvijos mums duotų popierių pastraipas ir kažką pasižymi parašėje.

- Rodos, jau sugalvojau, kaip išdėstyti gėles, - pareiškė ji nepakeldama akių.

- Gerai.

Mano žvilgsnis vis krypo į Maksoną. Jis stengėsi atrodyti

labiau užsiėmęs, nei buvo iš tikrųjų. Kiekvienas akylesnis stebėtojas galėjo pamatyti, kaip karalius apsimeta negirdįs jo pastabų. Šito aš nesupratau. Jei karalius nori, kad Maksonas būtų geras šalies vadovas, turi jam viską paaiškinti, užuot neleidęs sūnui ko nors imtis, kad tas nesuklystų.

Maksonas perkėlė popierius ir pakėlė akis. Pagavęs mano žvilgsnį pamojavo. Jau ruošiausi pakelti ranką, bet akies krašteliu pamačiau, kaip

entuziastingai pamojavo Kris. Vėl sutelkiau dėmesį į popierius bandydama neparausti.

- Argi jis ne gražus? - paklausė Kris.

- Žinoma, gražus.

- Nuolat įsivaizduoju vaikus su jo plaukais ir mano akimis.

- Kaip tavo čiurna?

- Ak, - Kris atsiduso. - Šiek tiek skauda, bet daktaras Ašleras sako, kad iki priėmimo praeis.

- Puiku, - pasakiau, galiausiai į ją pažvelgdama. - Nenorėčiau,

kad šlubčiotum atvykus italams.
- Mėginau kalbėti draugiškai,
bet mačiau, kad Kris suabejojo
mano nuoširdumu.

Ji jau norėjo prabilti, bet
greitai nusuko akis į šalį.
Pasekusi jos žvilgsnį, išvydau
Maksoną, einantį prie gaiviųjų
gėrimų stalo, jį mums paruošė
liokajai.

- Netrukus grįšiu, - skubiai
tarė Kris ir kaip ligonė palyginti
greitai nušlubčiojo prie
Maksono.

Nepajėgiau nuleisti akių. Prie

Maksono su Kris prisidėjo ir Selestė, visi ramiai šnekučiavosi, gerdami vandenį ir užkandžiaudami sumuštinukais. Selestė kažką pasakė, ir Maksonas nusijuokė. Atrodė, Kris šypsosi, bet ji aiškiai buvo pernelyg susirūpinusi dėl Selestės buvimo.

Tą akimirką kone pajutau dėkingumą Selestei. Jos elgesys mane baisiai erzino, bet jos įbauginti buvo neįmanoma. Man irgi praverstų toks bruožas.

Karalius kažką suriko vienam savo patarėjų, ir aš pasukau galvą jo pusėn. Nenugirdau, ką jis sakė, bet kalbėjo irzliai. Per jo petį išvydau savo pareigas einantį Aspeną.

Jis žvilgtelėjo į mane ir įsidrąsino mirktelei. Taip jis stengėsi mane prablaškyti ir jam tai pavyko. Įtampa šiek tiek atslūgo. Bet iš galvos vis tiek nėjo mintis apie tai, ką jam teko iškęsti praėjusią naktį. Jis lengvai šlubčiojo, prie akies buvo sutvarstyta žaizda.

Kol svarsčiau, kaip nepastebimai paprašyti Maksono aplankyti mane šį vakarą, pro pilies duris pasigirdo šūksnis.

- Sukilėliai! - sušuko sargybinis. - Bėkit!

- Ką? - paklausė sutrikęs kitas sargybinis.

- Sukilėliai! Rūmų viduje! Jie ateina!

Išgirdus sargybinio žodžius, man galvoje šmėkštelėjo širyt ant sienų matytas grasinimas: MES ATEISIM.

Ir tada viskas ėmė suktis žaibišku greičiu. Kambarinės lydėjo karalienę prie tolimosios rūmų pusės, kai kurios traukė už rankų, kad ji eitų greičiau, o kitos pareigingai bėgo iš paskos, uždengdamos ją iš nugaros.

Selestės raudona suknelė bėgant paskui karalienę panėšėjo į liepsną. Ji, regis, sumaniai pasirinko saugiausią vietą. Maksonas pakėlė Kris ir perdavė arčiausiai stovinčiam sargybiniui, šis pasirodė esąs Aspenas.

- Bèk! - jis sušuko Aspenui. -
Bèk!

Pareigingasis sargybinis
Aspenas skuodė, tarsi Kris būtų
lengva kaip plunksnelė.

- Saugokis, Maksonai! -
sušuko ji Aspenui per petį.

Išgirdusi garsų pykštelėjimą
už atidarytų rūmų durų,
suklikau. Kai keletas sargybinių
iš tamsių uniformų išsitraukė
ginklus, supratau, koks tai
garsas. Pasigirdus dar dviem
pykštelėjimams, sustingau. Kilo
tikras chaosas. Sargybiniai

stūmė žmones prie rūmų sienų, ragindami juos pasitraukti iš kelio. Tuo metu į lauką išsiveržė pulkas žmonių suplėšytomis kelnėmis ir duksliais švarkais, su kuprinėmis ir iki viršaus prikimštais knygų maišais. Nuaidėjo dar vienas šūvis.

Galiausiai suvokusi, kad reikia krutintis, pasigrėžiau ir leidausi, kiek kojos neša.

Sukilėliams plūstant iš rūmų, atrodė protinga bėgti tolyn nuo jų. Taip pasijutau lekianti link didžiulio miško su būriu mane

besivejančių piktų žmonių.
Pluošdama keletą kartų
paslydau su savo žemakulniais
bateliais, tad svarsčiau, ar jų
nenusiavus. Galiausiai
nusprenžiau, kad slidūs batai
vis dėlto geriau negu jokių.

- Amerika! - sušuko
Maksonas. - Grįžk!

Surizikavau žvilgtelėti per
petį ir pamačiau, kaip karalius
čiumpa Maksoną už švarko
apykaklės ir tempia šalin.
Maksono akys buvo kupinos
siaubo. Driokstelėjo dar vienas

šūvis.

- Liaukitės! - rėkė Maksonas.

- Jūs ją nušausit! Nutraukit ugnį!

Pasipylė šūviai, Maksonas toliau įsakinėjo, bet netrukus atsidūriau pernelyg toli, kad ką nors girdėčiau. Skuodžiau plynu lauku, paskui suvokiau esanti viena. Maksoną sulaikė tėvas, o Aspenas atliko savo pareigą. Bet kuris paskui mane bėgsiantis sargybinis atsidurs už sukilėlių. Taigi neliko nieko kito, kaip lėkti ir gelbėti savo

gyvybę.

Iš baimės bėgau labai greitai ir stebėjau, kaip sugebėjau išvengti šabakštyną. Miške žemė buvo sausa, suskeldėjusi nuo ilgos sausros ir kieta. Apsidraskiau kojas, bet nesulėtinau tempo.

Kūnu žliaugė prakaitas, suknelė prilipo prie krūtinės. Miške buvo vėšiau, ėmė temti, bet man buvo karšta. Namie kartais bėgiodavau žaisdama su Džeradu arba norėdama tiesiog pavargti. Bet aš jau kelis

mėnesius gyvenau rūmuose,
visavertiškai maitinausi, ir
dabar tai pajutau. Mano
plaučiai degė, kojos tvinkčiojo.
Bet aš vis tiek skutau pirmyn.

Įbėgusi giliai į mišką,
dirstelėjau per petį įsitikinti, ar
toli sukilėliai. Kraujui
tvinkčiojant smilkiniuose, jų
negirdėjau, apsižvalgiusi
nepamačiau. Nusprendžiau, kad
atėjo metas slėptis, kol jie
tamsiame miške nepastebėjo
ryškios mano suknelės.

Sustojau prie storoko medžio,

kur galėjau pasislėpti. Užlindusi už jo, išvydau šaką. Ji buvo žemai, tad galėjau įsitverti ir užlipti aukštyn. Nusiaviau ir numečiau šalin batus, tikėdamasi, kad jie neišduos sukilėliams mano slėptuvės. Užsikabarojau nelabai aukštai ir prisiglaudžiau prie kamieno.

Bijodama išsiduoti iš visų jėgų bandžiau išlyginti kvėpavimą. Kurį laiką buvo tylu. Aš nekrutėjau. Po valandėlės išgirdau garsų šlamesį.

- Turėjome ateiti naktį, -

šniokštavo mergina.

Prisiplojau prie medžio, melsdamasi, kad netrakštelėtų šaka.

- Naktį jie būtų buvę rūmuose, - atsakė vyras.

Jie vis dar bėgo, bet, rodos, jau buvo pailsę.

- Duok, panešiu, - pasisiūlė vyras.

Dingtelėjo, kad sukilėliai jau visai netoli.

- Aš pati galiu.

Sulaikiusi kvapą žiūrėjau, kaip jie praėjo po mano medžiu.

Tada, kai jau pamaniau esanti saugi, plyšo merginos krepšys, ir ant miško paklotės iškrito krūva knygų. Ką ji darys su tokia gausybe?

- Po velnių, - nusikeikė klaupdamasi ant kelių. Ji vilkėjo džinsinį gėlėmis siuvinėtą švarkelį. Jai turėjo būti labai karšta.

- Sakiau, leisk padėti.

- Nutilk! - mergina stumtelėjo vyruką. Iš to žaismingo gesto supratau, kad jie karštai myli vienas kitą.

Tolumoje kažkas sušvilpė.

- Ar ten Džeremis? - paklausė ji.

- Veikiausiai. - Vyrukas pasilenkė ir pakėlė kelias knygas.

- Pakviesk ją. Netrukus ateisiu.

Vyrukas padvejojo, bet sutiko ir prieš nubėgdamas pabučiavo merginą į kaktą.

Ji surinko iškritusias knygas, peiliu atpjovė maišo juostelę ir ja perrišo nešulį.

Jai atsistojus pajutau

palengvėjimą, manydama, kad mergina nueis savo keliu. Bet ji nubraukė nuo veido plaukus, pakėlė akis į dangų ir pamatė mane.

Dabar jau man nepadės jokia tyla. Įdomu, jei sušukčiau, ar atbėgtų sargybiniai? O gal kiti sukilėliai pernelyg arti?

Mes stebeilijome viena į kitą. Laukiu, kol ji pašauks draugus, tikėjausi, kad jie manęs neskriaus.

Pralinksmėjusi mergina tyliai ir trumpai nusijuokė.

Vėl pasigirdo švilpimas, šiek tiek kitoks nei anksčiau, ir mes abi pažvelgėme ton pusėn, prieš tai dar kartą dirstelėjusios viena į kitą.

Paskui nutiko tai, ko mažiausiai laukiau – mergina grakščiai padarė tūpsnį. Aš apstulbau. Ji atsistojo ir šypsodamasi nubėgo ten, iš kur sklido švilpimas. Krūmuose šmėstelėjo jos siuvinėta striukė.

Po kokios valandos nusprendžiau lipti iš medžio. Stovėdama apačioje veltui

ieškojau apavo. Apėjau
kamina, dairydama baltų
įsispiriamų batelių. Galų gale
numojau ranka ir nusprendžiau
grįžti į rūmus.

Tada supratau, kad
pasiklydau.

Septynioliktas skyrius

Sėdėjau po medžiu, pritraukusi kojas prie krūtinės, ir laukiau. Mama liepdavo taip elgtis, jei pasiklystume. Turėjau laiko apgalvoti, kas nutiko.

Kaip sukilėliai galėjo įsiveržti į rūmus dvi dienas iš eilės? *Dvi dienas iš eilės!* Nejau nuo to

laiko, kai prasidėjo *Atranka*, padėtis taip pablogėjo? Tai buvo negirdėta.

Smarkiai subraižytos kojos degė. Ant šlaunies nežinia iš kur atsirado nedidelė mėlynė. Kamavo troškulys; pasijutau išsekusi nuo emocinės, protinės ir fizinės tą dieną patirtos įtampos. Atrėmiau galvą į medį, užsimerkiau. Neketinau miegoti, bet užsnūdau.

Po kiek laiko išgirdau tolimus žingsnius. Plačiau atmerkiau akis, nes miške jau tvyrojo

prieblanda. Kiek laiko aš miegojau?

Pirma mintis buvo lipti atgal į medį, bėgdama primyniau suplyšusio sukilėlės krepšio skutus. Tada išgirdau šaukiant mane vardu.

- Panele Amerika! - kažkas suriko. - Kur jūs?

- Panele Amerika, - pasigirdo kitas balsas. Po kurio laiko nuaidėjo garsi komanda. - Tik visur apieškokite. Sukilėliai galėjo ją pakarti arba užkasti. Būkite atidūs.

- Taip, pone, - atsiliepė chorų vyrai.

Žvilgtelėjau iš už medžio. Prisimerkiau, stengdamasi išskirti prieblandoje judančius pavidalus, vis dar dvejojau, ar jie tikrai atėjo manęs gelbėti. Bet vienas šlubčiojantis sargybinis galiausiai įtikino mane, kad esu saugi.

Mažas blankstančios saulės lopinėlis nušvietė Aspeno veidą, ir aš, nė kiek nesijaudindama, ar kas mato, puoliau jam į glėbį.

- Aš čia! - sušukau. - Aš čia!

- Dėkui Dievui, - jis atsiduso man į plaukus. Tada pasigrežė į kitus ieškotojus.

- Radau! Ji gyva!

Aspenas pasilenkė ir sūpuodamas pakėlė mane ant rankų.

- Bijojau kur nors aptikti tavo kūną. Tu sužeista?

- Apsibraižiau kojas.

Po valandėlės mus apsupo keli sargybiniai, jie sveikino Aspeną puikiai padirbėjus.

- Panele Amerika, - paklausė kitas sargybinis, - ar jūs

nesužeista?

Papurčiau galvą.

- Tik kojos šiek tiek apdraskytos.

- Sukilėliai mėgino jus nuskriausti?

- Ne. Jie manęs taip ir nepavijo.

Sargybinis apstulbo.

- Vargu ar kuri nors kita iš mergaičių būtų juos pralenkusi.

Galiausiai apsiraminsi nusišypsojai.

- Nė viena kita mergaitė nepriklauso penktai kastai.

Keli sargybiniai nusijuokė,
Aspenas irgi.

– Teisingai pasakyta.
Parvesime jus namo. –
Sargybinis nuėjo į priekį ir
sušuko kitiems: – Būkite budrūs.
Sukilėliai dar gali kur nors
lūkuriuoti.

Eidami su Aspenu tyliai
kalbėjomės.

– Žinau, kad esi greita ir
sumani, bet buvau išsigandęs.

– Aš pamelavau pareigūnui, –
sušnibždėjau.

– Kaip?

- Sukilėliai mane pasivijo.

Aspenas   baisėdamasis
pažvelgė į mane.

- Jie manęs nenuskriaudė.
Mane matė viena mergina. Ji
padarė tūpsnį ir nubėgo.

- Tūpsnį?

- Ir aš nustebau. Ji atrodė
nepikta ir nepavojinga. Tiesiog
paprasta mergina.

Prisiminiau Maksoną sakius,
kad rūmus puldinėja šiauriniai ir
pietiniai sukilėliai, ir pamaniau,
kad ta mergina priklauso
šiauriečiams.   Ji   buvo

neagresyvi, tik jaudinosi atlikdama užduotį. Tačiau nebuvo jokių abejonių, kad praėjusią naktį puolimą surengė pietiniai sukilėliai. Vadinasi, užpuolimai ne tikėjo vienas po kito, bet buvo surengti skirtingų grupuočių? Ar šiauriečiai stebėjo rūmus, laukdami tinkamos progos? Tokia mintis mane baugino.

Šiaurinių sukilėlių ataka buvo beveik juokinga. Nejau jie kaip niekur nieko įėjo pro paradines duris? Kiek valandų praleido

rūmuose plėšikaudami? Tada šį tą prisiminiau.

- Mergina nešėsi knygų, daug knygų, - pasakiau.

Aspenas linktelėjo.

- Tai nutinka dažnai. Neturiu supratimo, ką sukilėliai su jomis daro. Tikriausiai naudoja pakuroms. Matyt, jų būstuose labai šalta.

- Hmm, - numykiau. Jei man prireiktų pakurų, rasčiau lengviau prieinamų vietų negu rūmai. Beje, mergaitė stropiai surinko iš pratrūkusio maišo

iškritisias knygas.

Į rūmus lėtai pėdinome beveik valandą. Nors ir sužeistas, Aspenas mane nešė. Regis, jis mėgavosi pasivaikščiojimu, našta jo visai nevargino. Man irgi buvo jauku.

– Kelias dienas būsiu užsiėmęs, bet pasistengsiu netrukus tave aplankyti, – sušnibždėjo Aspenas eidamas per plačią pievą prie rūmų.

– Gerai, – tyliai atsakiau.

Jis šyptelėjo, žvelgdamas pirmyn, aš irgi grožėjausi

reginiu. Rūmai spindėjo vakaro saulėje, langai buvo nutvieksti jos spindulių. Šitokių jų dar nebuvau mačiusi.

Nežinia kodėl pamaniau, kad prie galinių durų manęs lauks Maksonas. Bet jis nelaukė. Niekas nelaukė. Aspenui buvo nurodyta nunešti mane į ligoninės priestatą, kad daktaras Ašleris apžiūrėtų kojas. Kitas sargybinis nuskubėjo pranešti karališkajai šeimai, kad esu gyva.

Tačiau mano grįžimas nieko

nesudomino. Viena gulėjau
ligoninės lovoje sutvarstytomis
kojomis, kol užmigau.

Kažkas nusičiaudėjo.

Atsimerkiau, akimirką
sutrikau, tada prisiminiau, kur
esu. Sumirksėjau apžvelgdama
kambarį.

- Nenorėjau tavęs pažadinti, -
prislopintu balsu pasakė
Maksonas. - Pasistenk vėl
užmigti. - Jis rymojo kėdėje prie
mano lovos taip arti, kad
panorėjęs būtų galėjęs padėti

galvą šalia mano alkūnės.

- Kiek valandų? - pasitryniau akis.

- Beveik dvi.

- Ryto?

Maksonas linktelėjo. Jis atidžiai mane stebėjo, ir aš staiga susirūpinau dėl savo išvaizdos. Grįžusi nusiprausiau veidą ir susikėliau plaukus, bet buvau beveik tikra, kad ant skruosto liko pagalvės atspaudas.

- Tu kada nors miegi? - paklausiau.

- Miegui. Tik dažnai turiu rūpesčių.

- Profesinių? - kilstelėjau lovoje.

Jis nusišypsojo puse lūpų.

- Galima vadinti ir taip.

Staiga stojo tylą, nes abu nežinojome, ką pasakyti.

- Šiandien miške apie kai ką mažčiau, - tariu nerūpestingai.

Maksonas vėl šyptelėjo, stebėdamasis, kaip lengvai pamiršau šį nuotykį.

- Išties?

- Apie tave.

Jis pasislinko arčiau, įsmeigęs į mane rudas akis.

- Papasakok.

- Na, prisiminiau, kaip jaudinaišis praėjusią naktį, kai slėptuvėje nebuvo Elisos ir Kris. Šiandien mačiau, kaip veržeisi bėgti man iš paskos pasirodžius sukilėliams.

- Veržiausi. Atleisk, kad nepasisekė. - Jis papurtė galvą, gėdydamasis nepadaręs daugiau.

- Aš nepriekaištauju, - paaiškinau. - Čia ir yra esmė.

Būdama ten viena, galvojau, kaip rūpiniesi kitais. Ir negaliu apsimesti žinanti, ką mums visoms jauti, bet esu tikra, kad mudviejų dar laukia geresni laikai.

Princas nusijuokė.

- Yra buvę ir geresnių.

- Bet tu vis tiek leidaisi paskui mane. Tu perdavei Kris sargybiniui, nes ji negalėjo bėgti. Tu stengiesi, kad mes visos būtume saugios. Taigi kodėl turėtum vieną mūsų įskaudinti?

Maksonas sėdėjo tyliai, nenutuokdamas, kur suku.

- Dabar suprantu. Jei taip rūpiniesi mūsų saugumu, tai norėjai pagelbėti ir Marli. Neabejoju, būtum sustabdęs bausmę, jei tik būtum galėjęs.

Jis atsiduso.

- Akimirksniu.

- Žinau.

Maksonas nedrąsiai pasilenkė ir paėmė mano ranką. Aš nesipriešinau.

- Atmeni, sakiau, kad noriu tau šį tą parodyti?

- Taip.

- Netrukus pamatysi. Šis darbas reikalauja daug pastangų ir ne visada yra malonus. Bet kartais... kartais gali nuveikti kai ką nuostabaus.

Nesupratau, ką jis turi galvoje, bet linktelėjau.

- Tikriausiai teks palaukti, kol baigsite šį projektą. Jūs šiek tiek atsilikote.

- Ak! - ištraukiau iš Maksono ranką ir užsidengiau akis. Buvau visiškai pamiršusi priėmimą. Tada vėl į jį

pažvelgiau. – Mes vis tiek
privalėsime atlikti šią užduotį?
Juk mus du kartus puolė
sukilėliai, iki vakaro pratūnojau
pasiklydusi miške. Mums
nepavyks.

Maksono veide išvydau
užuojautą.

– Turėsite pasistengti.

Mano galva nusviro ant
pagalvės.

– Mus ištiks nesėkmė.

Princas sukikeno.

– Nesijaudink. Netgi jei jums
seksis ne taip gerai kaip kitoms,

neketinu tavęs išspirti.

Keistokas požiūris. Aš
atsisėdau.

- Vadinasi, jei kitos pasirodys
blogiau, viena jų gali būti
išspirta?

Akimirką Maksonas
sudvejojo, nesumodamas, ką
atsakyti.

- Maksonai?

Jis atsiduso.

- Iki kito pašalinimo liko
maždaug dvi savaitės. Daug ką
lems šie priėmimai. Judviejų su
Kris padėtis sunkesnė. Nauji

ryšiai, mažiau žmonių darbui atlikti; nors italai labai kultūringi, bet lengvai išsižeidžia. Nerimą kelia, kad judvi su Kris veikiausiai dar nepradėjote dirbti...

Klausiau savęs, ar Maksonas mato, kaip išbalau.

- Neturėčiau jums padėti, bet jei ko nors prireiks, prašau pasakyti. Nė vienos iš jūsų negaliu išsiųsti namo.

Kai susibarėme pirmą kartą, kvailai susikivirčijome dėl Selestės, maniau esanti

abejinga Maksonui. Taip netikėtai išvykus Marli, vėl juo siaubingai nusivyliau. Buvau įsitikinusi, jog kaskart, kai kas nors stoja man skersai kelio, negrižtamai diržta mano širdis. Pasirodo, klydau.

Čia, gulint ligoninės priestate, man pirmą kartą nepakeliamai suskaudo širdį dėl Maksono Skrivo. Iki šiol galėjau įtikinėti save, kad itin draugiški jo ir Kris santykiai mano vaizduotės vaisius, dabar žinojau klydusi.

Kris patiko princui. Gal tiek

pat, kiek ir aš.

Linktelėjau, išgirdusi jo pasiūlymą padėti, nieko daugiau nepajėgiau išspausti.

Įsakiau sau tvirtai apkalti savo širdį, kad princas prie jos neprieitų. Mudu su Maksonu iš pat pradžių tapome draugais, gal jais mums ir lemta likti. Bet aš buvau sugniuždyta.

– Turiu eiti, – pasakė jis. – Tau reikia pamiegoti. Laukia labai ilga diena.

Aš užverčiau akis. Manęs laukė ne tik diena, bet ir sunki

užduotis.

Maksonas atsistojo ir pasitaisė kostiumą.

- Norėjau tau pasakyti daug daugiau. Jau maniau, kad šiandien tave praradau.

Gūžtelėjau pečiais.

- Man viskas gerai. Patikėk.

- Dabar matau, bet kelias valandas kone ėjau iš proto. - Jis nutilo pasverdamas žodžius.

- Iš visų mergaičių apie mūsų santykius su tavimi lengviausia kalbėtis. Tik jaučiu, kad dabar tikriausiai būtų neprotinga tą

daryti.

Nuleidusi galvą linktelėjau. Negalėjau dalytis savo jausmais su žmogumi, kuriam patinka kita.

– Pažvelk į mane, Amerika, – paprašė Maksonas.

Aš pažvelgiau.

– Aš neprieštaruju. Galiu laukti. Tik noriu, kad žinotum... aš nerandu tokių prasmingų žodžių, kurie išreikštų mano džiaugsmą, kad esi čia, nesužeista. Tokio dėkingumo dar nesu jutęs.

Apstulbusi tylėjau, kaip ir visuomet, kai princas paliesdavo jautrias mano širdies kerteles. Tačiau sielą graužė rūpestis, kad taip lengvai tikiu jo žodžiais.

- Labos nakties, Amerika.

Aštuonioliktas skyrius

Buvo pirmadienio naktis arba antradienio rytas. Taip vėlu, kad sunku pasakyti.

Mudvi su Kris visą dieną dirbome, ieškodamos tinkamų audinių atraižų, prašėme liokaju jas pakabinti, rinkomės drabužius ir papuošalus,

porcelianą, sudarinėjome valgiaraščius ir klausėmės kalbos repetitoriaus tariamų itališkų frazių, tikėdamosi ką nors išsiminti. Aš bent jau mokėjau ispanų kalbą, ir tai man padėjo greičiau išsiminti itališkus posakius, nes šios kalbos ganėtinai panašios. Kris iš visų jėgų stengėsi neatsilikti.

Turėjau justi nuovargį, bet galvojau tik apie Maksono žodžius.

Kas nutiko tarp jo ir Kris? Kodėl ji taip netikėtai tapo jam

artima? Ar turiu dėl to nerimauti?

Tačiau toks jau buvo Maksonas.

Kad ir kaip stengiausi atitolti, man jis vis dar rūpėjo. Nebuvau pasirengusi nuleisti rankų.

Juk turi būti kokia nors išėitis. Kol svarsčiau apie tai, kas vyksta, mėgindama atskirti vieną savo problemą nuo kitos, padariau išvadą, kad jas galima padalyti į keturias grupes.

Mano jausmai Maksonui. Maksono jausmai man. Kas sieja

mudu su Aspenu. Galiausiai, kaip pasijusčiau, jei išties tapčiau princese.

Mano galvoje kirbėjo mintys. Princesės klausimas rodėsi sprendžiamas lengviausiai. Aš bent jau turėjau tai, ko neturėjo kitos mergaitės – Gregorio Ilėjos dienoraštį.

Nuėjau prie pianino kėdės, ištraukiau dienoraštį, iš visos širdies tikėdamasi rasti išmintingų patarimų. Juk jis negimė karaliumi; jis turėjo prie to prisitaikyti. Remiantis jo

žodžiais įžangoje apie Heloviną, jis jau ruošėsi dideliems ateitiems pokyčiams.

Atsiverčiau dienoraštį ir įnikau skaityti.

Aš noriu įkūnyti senamadij Amerikos idealą. Turiu gražią šeimą ir esu labai turtingas; abu šie veiksniai atitinka šį įvaizdį, aš nieko negavau dovanai.

Kiekvienas, matantis mane dabar, žino, kaip sunkiai dirbau dėl to, ką turiu.

Bet faktas, kad man pavyko pasinaudoti savo padėtimi, duoti tiek daug ten, kur kiti neturėjo ar negalėjo duoti, iš beveidžio milijardieriaus padarė mane filantropu. Bet aš negaliu tuo pasitenkinti. Aš noriu padaryti daugiau, pasiekti daugiau. Ne aš, o Volisas yra atsakingas, tad man reikia sugalvoti, kaip tinkamai duoti visuomenei tai, ko jai reikia, kad nebūčiau palaikytas

*uzurpatoriumi. Galbūt
ateis laikas, kai aš
vadovausiu ir galėsiu
daryti, kas man atrodoys
tinkama. Tuo tarpu
laikysiuosi taisyklių ir
stengsiuosi nužengti kuo
toliau.*

Aš stengiausi išvelgti
Gregorio žodžių išmintį. Jis sakė
naudotis padėtimi. Jis sakė
laikytis taisyklių. Jis sakė
nebijoti.

Tačiau man to nepakako.

Negavau jokios pagalbos. Gregoris mane nuvylė, bet buvo dar vienas žmogus, kuriuo galėjau pasitikėti. Nuėjau prie stalo, išsitraukiau lapą popieriaus, plunksnakotį ir parašiau trumpą laiškėlį savo tėvui.

Devynioliktas skyrius

Prabėgo dar viena diena. Mudvi su Kris atėjome į kitų mergaičių surengtą priėmimą, vilkėdamos kukliomis pilkomis suknelėmis.

– Koks mūsų planas? – paklausė Kris, kaiėjome koridoriumi.

Akimirką pasvarsčiau. Man

nepatiko Selestė ir tikrai neliūdėčiau, jei ji susikirstų, bet nebuvaу įsitikinusi, ar noriu, jog tai nutiktų per garbių svečių priėmimą.

- Būsime mandagios, bet ne paslaugios. Stebėsime Silviją ir karalienę, ieškodamos užuominų. Perimsime viską, ką galime, ir dirbsime kiaurą naktį, kad mūsų priėmimas būtų geresnis.

- Gerai, - atsiduso Kris. - Eime.

Mes atėjome laiku, tai buvo

be galo svarbu vokiečiams. Priėmimą rengusios mergaitės jau buvo visiškai išvargusios. Regis, Selestė kenkė pati sau. Elisa ir Natali vilkėjo padorias tamsiai mėlynas sukneles, o Selestės suknelė buvo šviesi, beveik balta. Uždėk šydą, ir bus vestuvinė. Negana to, palyginti su vokiečių moterų suknelėmis, ji buvo labai atvira. Tai ypač krito į akis, kai Selestė atsistodavo šalia viešnių. Nors oras buvo šiltas, daugumos jų suknelių rankovės siekė riešus.

Natali buvo paskirta atsakinga už gėles, bet pražiopsojo smulkmeną, kad pagal tradiciją lelijos naudojamos per laidotuves. Taigi visas gėlių kompozicijas teko greitai pašalinti.

Elisa, nors ir jaudinosi labiau nei paprastai, buvo ramybės išsikūnijimas. Mūsų svečiams ji turėjo atrodyti kaip žvaigždė.

Buvo baugu bendrauti su moterimis iš Vokietijos Federacijos, jos kalbėjo laužyta anglų kalba, o maniškė buvo

prikimšta itališkų žodžių. Stengiausi būti vaišinga; nors ir griežtos išvaizdos, vokietės, po teisybei, buvo gan draugiškos.

Netrukus paaiškėjo, kad didžiausią grėsmę kelia Silvija ir jos segtuvas. Kai karalienė maloniai padėjo mergaitėms priiminėti svečius iš Vokietijos, Silvija vaikščiojo po kambarį, pro aštrias jos akis nepraslydo jokia smulkmena. Mudvi su Kris netrukus suvokėme, jog vienintelė mūsų viltis pasistengti, kad Silvijai patiktų

mūsų priėmimas.

Kitą rytą Kris atėjo į mano kambarį su savo kambarinėmis, ir mes pradėjome ruošti kartu. Norėjome per daug nesiskirti viena nuo kitos, kad nekiltų klausimų, kas yra atsakingas už priėmimą, bet ir nebūti vienodos, kad neapsikvailintume. Buvo smagu matyti tiek daug mergaičių savo kambaryje. Visos kambarinės buvo pažįstamos ir dirbdamos gyvai šnekučiavosi. Prisiminiau dienas, kai čia viešėjo Mei.

Likus kelioms valandoms iki svečių atvykimo, mudvi su Kris nusileidome į svečių kambarį dar kartą visko patikrinti. Kitaip nei aname priėmime, mes atsisakėme kortelių, leidome svečiams sėsti, kur patinka. Orkestras susirinko parepetuoti. Rodos, mums pasisekė – parinkti audiniai prisidėjo prie puikios akustikos.

Kol kartojomės itališkas frazes, pataisiau Kris vėrinį. Jos italų kalba skambėjo visai neblogai.

- Ačiū, - padėkojo Kris.

Grazie, - atsakiau aš.

- Ne, ne, - tarė, žvelgdama į mane. - Aš tau dėkoju. Atlikai nuostabų darbą ir... Na, maniau, kad po to, kas nutiko Marli, tu palūši. Bijoju, kad man vienai teks visa tai padaryti, bet tu taip sunkiai dirbai. Esi šaunuolė.

- Ačiū. Tu irgi dirbai. Nežinau, ar būčiau ištvėrusi, jei būtų tekę dirbti su Seleste. Su tavim buvo lengva. - Kris nusišypsojo. Ji buvo nepavargstanti. - Ir tu teisi, be

Marli buvo sunku, bet aš nepasidaviau. Mūsų priėmimas bus nuostabus.

Kris prikando lūpą ir akimirką pasvarstė. Tada greitai, tarsi bijodama prarasti drąsą, prakalbo:

- Taigi tu vis dar varžaisi? Vis dar nori Maksono?

Žinojau, ką mes visos čia veikiame, bet nė viena mergaičių nieko panašaus nebuvo pasakiusi. Užklupta netikėtai klausiau savęs, ar turėčiau jai atsakyti. O jei

turėčiau, tai ką?

- Mergaitės! - suspiegė
Silvija, įbėgdama pro duris.
Išvydusi ją pirmą kartą pajutau
didžiulį dėkingumą. - Jau beveik
laikas. Jūs pasirengusios?

Paskui ją skleisdama ramybę,
atsveriančią Silvijos energiją,
įėjo karalienė. Ji apžvelgė
kambarį, gėrėdamasi mūsų
darbu. Jai nusišypsojus labai
palengvėjo.

- Beveik pasirengusios, -
pasakė Kris. - Beliko pasirūpinti
keliomis smulkmenomis. Vienam

mūsų sumanymui įgyvendinti reikia jūsų ir karalienės.

- Nejaugi? - smalsiai ištarė Silvija.

Tamsios karalienės akys spindėjo pasididžiavimu.

- Gražu. Ir judvi atrodo stulbinamai.

- Dėkui, - atsakėme vienbalsiai. Švelniai mėlyna suknelė su dideliais auksiniais aksesuarais buvo mano sumanymas. Šventiška ir gražu, bet nepersistengta.

- Tikriausiai pastebėjote

mūsų panašius vėrinius, – pasakė Kris. – Pamanėme, jog taip svečiams bus lengviau žinoti, kas yra priėmimo šeimininkės.

– Puikus sumanymas, – tarė Silvija, kažką pasižymėdama bloknote.

Mudvi su Kris nusišypsojome viena kitai.

– Jūs abi irgi esate čia šeimininkės, todėl pamanėme, jog turėtumėte pasipuošti tokiais pat vėriniais, – pasakiau aš, o Kris paėmė nuo stalo

dėžutes.

- Negali būti! - aiktelėjo karalienė.

- M... man? - paklausė Silvija.

- Žinoma, - švelniai tarė Kris paduodama papuošalą.

- Jūs mums labai padėjote. Tai ir jūsų projektas, - pridūriau.

Mačiau, kaip šis mūsų poelgis sujaudino karalienę, o Silvija prarado žadą. Staiga suabejojau, ar kas nors rūmuose yra parodęs jai tiek dėmesio. Taip, mes šitai sumanėme vakar, siekdamos patraukti Silviją į

savo pusę, bet aš džiaugiasi, kad taip padarėme ir dėl kitų priežasčių.

Silvija kėlė baimę, bet nurodinėjo mums tik mūsų pačių labui. Pasižadėjau stengtis ir dosniau jai atsidėkoti.

Vyresnysis liokajus pranešė, kad atvyksta svečiai, ir mudvi su Kris sustojome abipus dvivėrių durų pasveikinti įeinančiųjų. Fone švelniai užgrojo orkestras, kambarinės ėmė nešioti užkandžius, mes irgi buvome pasiruošusios.

Elisa, Selestė ir Natali atėjo stebėtinai punktualiai. Pamačius mūsų dekoracijas – banguotus gelsvai rusvas sienas dengiančius audinius, aukštas gėlių kompozicijas stalų viduryje, daugybę gėlių, – Elisos ir Selestės akyse buvo matyti didžiulis nusivylimas. Tačiau Natali buvo pernelyg dėl kažko susijaudinusi, todėl nesižvalgė.

– Kvepia sodais, – ji atsiduso, įeidama į kambarį šokio žingsniu.

– Per stipriai kvepia, – pridūrė

Selestė. – Sukelsite svečiams galvos skausmą. – Selestė visad mokėjo sugadinti nuotaiką. Ir šįsyk ji ėmė kabinetis dėl smulkmenų.

– Atsisėskite prie atskirų stalų, – pasiūlė joms Kris. – Italai atvyko čia susidraugauti.

Selestė įtraukė oro pro sukąstus dantis, tarsi būtų labai suirzusi. Norėjau liepti jai tvardyti: juk mes per jų priėmimą elgėmės mandagiai. Bet tada išgirdau garsų koridoriumi ateinančių italių

pokalbį ir pamiršau Selestę.

Italų ponios atrodė prakilniai. Aukštos, aukso spalvos oda, nepriekaištingai gražios. Negana to, visos buvo itin geranoriškos. Regis, kiekviena jų širdyje neša saulę ir leidžia jai apšviesti viską aplink.

Italijos monarchija dar jaunesnė nei Ilėjos. Remiantis mano perskaityta informacija, italai ištisus dešimtmečius buvo atkirsti nuo mūsų mėginimų užmegzti draugiškus ryšius. Šiandien jiems pagaliau pavyko

su mumis susitikti. Šis susitikimas buvo pirmas žingsnis artimesnio bendradarbiavimo link. Italių geranoriškumas ištirpdė mano susirūpinimą. Jos pabučiavo Kris ir mane į abu skruostus ir sušuko: *Salve!* Aš laiminga stengiausi prilygti joms entuziazmu.

Klydau tardama itališkas frazes, bet viešnios buvo malonios, juokėsi iš mano klaidų ir padėjo jas ištaisyti. Angliškai jos kalbėjo puikiai, ir mes pagyrėme vienos kitų

šukuosenas bei sukneles. Mūsų išvaizda, rodos, padarė viešnioms gerą įspūdį, ir tai padėjo man atsipalaiduoti.

Galiausiai įsitaisiau šalia Orabelos ir Noemės, dviejų princesės pusseserių, ir praleidau didžiąją priėmimo dalį.

- Skanu! - sušuko Orabela, pakeldama taureę vyno.

- Džiaugiamės, kad jums patinka, - atsakiau, baimindamasi pasirodyti pernelyg drovi. Jos kalbėjo labai

garsiai.

- Turite šiek tiek išgerti! -
ragino Orabela.

Aš nieko nebuvaau gėrusi nuo Helovino; išvis nelabai mėgstu alkoholį. Tačiau nenorėjau pasirodyti nemandagi, tad paėmiau taureę ir gurkštelėjau.

Skonis buvo nuostabus. Šampanas turi daug burbuliukų, o sodriame raudoname vyne susipina keli skoniai, kiekvienas jų išryškėja tam tikru metu.

- Hmm, - atsidusau.

- Paklauskite, paklauskite, -

tarė man Noemė. – Maksonas yra gražus. Kaip man patekti į *Atranką*?

– Užpildykite šūsnį popierių, – pajuokavau.

– Ir tiek? Kur rašiklis?

Orabela įsiterpė:

– Aš irgi užpildysiu. Mielai išsivežčiau Maksoną namo.

Nusijuokiau.

– Patikėkite, tai nėra taip paprasta.

– Jums reikia išgerti daugiau vyno, – neatlyžo Noemė.

– Žinoma! – pritarė jai

Orabela.

Jos pakvietė vyresnįjį liokaju
pripildyti man taurės.

- Ar kada nors esate buvusi
Italijoje? - paklausė Noemė.

Papurčiau galvą.

- Iki *Atrankos* net iš savo
provincijos nebuvo išvykusi.

- Būtinai atvažiuokite! -
primygtinai prašė Orabela. -
Galėsite apsistoti pas mane.

- Tu nuolat susigrobi svečius,
- pasiskundė Noemė. - Ji
apsistos pas mane.

Vynas mane sušildė, viešnių

užsidegimas pradžiugino.

- Ar jis geras bučiuoklis? -
paklausė Noemė.

Vos nepaspringau gurkšneliu
vyno ir atitraukiau nuo lūpų
taurę, kad galėčiau juoktis.
Stengiausi neišsiduoti, bet jos
žinojo.

- Ar labai geras? -
kamantinėjo Orabela. Kai
neatsakiau, ji pamojė ranka. -
Išgerkite daugiau vyno! -
sušuko.

Suvokusi, ką jos daro,
pagrasinau pirštu.

- Su jumis vienas vargas!

Viešnios kvatojosi atmetusios galvas, man beliko prisidėti. Pripažįstu, mergaitiškos kalbos mane labiau viliojo todėl, kad nesivaržėme dėl to paties vaikino, bet negalėjau pernelyg į jas įsitraukti.

Atsistojau, ketindama pasišalinti, kol apgirtusi neatsidūriau po stalu.

- Jis labai romantiškas. Kai to nori, - pasakiau.

Man nueinant italės paplojo ir juokėsi iš savo pačių

žaismingumo.

Atsigėrusi vandens ir pavalgiusi, atlikau keletą liaudies dainų, jas buvau išmokusi griežti smuiku. Dauguma žmonių kambaryje dainavo. Akies kampeliu pamačiau Silviją; ji kažką užsirašinėjo ir tuo pat metu koja mušė į taktą.

Kai Kris atsistojo ir pasiūlė tostą už mums padėjusias karalienę ir Silviją, pasigirdo audringi plojimai. Aš pakėliau taure už mūsų viešnius – šios

suklykė iš pasitenkinimo, išgėrė vyną iki dugno ir trenkė taures į sieną. Mudvi su Kris to nesitikėjome, bet gūžtelėjusios pečiais pasekėme italių pavyzdžiu.

Vargšės kambarinės subėgo rinkti stiklo šukių, vėl užgrojo orkestras, ir visi leidosi šokti. Ypač krito į akis ant stalo šokanti Natali, ji panėšėjo į aštuonkojį.

Karalienė Amberli kampe linksmai šnekučiavosi su Italijos karaliene. Aš triumfavau, buvau

taip įsijautusi, kad Elisos užkalbinta vos nepašokau.

– Jūsiškis geresnis, – ji pasakė nenoriai, bet nuoširdžiai. – Judvi išties surengėte puikų priėmimą.

– Ačiū. Labai jaudinausi – juk pradžia buvo tokia sunki.

– Suprantu. Dėl to priėmimas tik dar išpūdingesnis, lyg būtumėte ruošusios jį kelias savaites. – Ji apsižvalgė po kambarį, ilgesingai dairydamosi į ryškias puošmenas.

Uždėjau jai ranką ant peties.

- Elisa, vakar visi matė, kad jūsų komandoje tu dirbai sunkiausiai. Neabejoju, Silvija pasirūpins, kad Maksonas tai sužinotų.

- Tu taip manai?

- Be abejo. Pažadų, jei tai yra savotiškas konkursas ir jūs pralaimėsite, aš pati pasakysiu Maksonui, kad esi šaunuolė.

Elisa primerkė siauras akis.

- Tu taip padarysi?

- Aišku. Kodėl gi ne?

Elisa papurtė galvą.

- Aš išties žaviuosi tavimi.

Garbės žodis. Bet privalai suvokti, kad mes varžovės, Amerika. – Mano šypsena išblėso. – Aš nemeluočiau ir nesakyčiau nieko blogo apie tave, bet ir nesinerčiau iš kailio, norėdama pranešti Maksonui, kad padarei šį tą gero. Aš negaliu.

– Taip neturi būti, – pasakiau tyliai.

Ji papurtė galvą.

– Turi. Juk kalbame ne apie šiaip kokį prizą, o apie vyrą, karūną, ateitį. Iš visų mūsų tu

turi daugiausia ką išlošti ar pralošti.

Stovėjau apstulbusi. Maniau, mes draugės. Išskyrus Selestę, tikrai pasitikėjau šiomis mergaitėmis. Nejau buvau akla ir nemačiau, kaip aršiai jos kovoja?

- Tu man patinki, - kalbėjo toliau Elisa. - Tu man labai patinki. Bet aš negaliu drąsinti tavęs laimėti.

Linktelėjau, vis dar stengdamasi suvokti jos žodžius. Mintimis nebuvo taip

pasinėrusi į konkursą kaip ji. Ir šitai vėl privertė mane suabejoti, ar esu tinkama eiti princesės pareigas.

Elisa nusišypsojo man per petį, atsigręžusi išvydau prie mūsų einančią Italijos princesę.

- Atsiprašau. Ar galėčiau pasikalbėti su priėmimo šeimininke? - paklausė ji su mielu akcentu.

Elisa jai nusilenkė ir patraukė prie šokančiųjų. Stengiausi nuvyti šalin nesmagias mintis ir sutelkti dėmesį į žmogų, kuriam

turėjau padaryti išpūdį.

- Princese Nikoleta, atleiskite, kad šiandien neteko su jumis pabendrauti, - pasakiau pagarbiai tūptelėdama.

- Nėra už ką atsiprašinėti! Jūs buvote labai užsiėmusi. Mano pusseserės jus dievina!

Nusijuokiau.

- Jos tikros linksmuolės.

Nikoleta nusitempė mane į kambario kampą.

- Mes dvejojome dėl ryšių su Ilėja užmezgimo. Mūsų žmonės yra kur kas... laisvesni nei jūsų.

- Matau.

- Ne, ne, - ramiai ištarė ji. - Kalbu apie *asmenines* laisves. Jie patiria daugiau malonumų. Jūsų visuomenė vis dar suskirstyta į kastas, ar ne?

Staiga supratusi, jog tai yra kur kas daugiau nei draugiškas pokalbis, linktelėjau.

- Mes matome, kas čia vyksta. Maištai, sukilėliai. Regis, žmonės nėra laimingi.

Nesumojau, ką atsakyti.

- Jūsų Didenybe, vargu ar esu tinkamiausias žmogus aptarinėti

tokius klausimus. Aš neturiu jokios valdžios.

Nikoleta paėmė mano rankas.

- Bet galėtumėte.

Mano kūnu nubėgo virpuliukas. Ar ji išsakė tai, ką aš galvojau?

- Mes matėme, kas nutiko tai mergaitei. Šviesiaplaukei, - ji sušnibždėjo.

- Marli, - aš linktelėjau. - Ji buvo mano geriausia draugė.

Nikoleta nusišypsojo.

- Matėme ir jus. Filmuotos medžiagos nedaug, bet matėme

jus bėgančią. Matėme
kovojančią.

Nikoleta žvelgė į mane kaip
šlyt karalienė Amberli. Akyse
buvo matyti neslepiamas
pasididžiavimas.

- Mes labai norėtume
užmegzti ryšį su galinga tauta,
jei tik ta tauta pasikeistų.
Kalbant tik tarp mudviejų, jei
galėtume kuo nors padėti jums
laimėti karūną, sakykite. Jūs
turite visapusišką mūsų paramą.

Nikoleta įdėjo man į delną
popieriuką ir nuėjo. Tada kažką

sušuko itališkai, ir kambarys suūžė iš pasitenkinimo. Neturėjau kišenių, tad skubiai įkišau popieriuką į liemenėlę, melddamasi, kad niekas nepastebėtų.

Mūsų priėmimas užsitęsė kur kas ilgiau nei pirmasis; veikiausiai viešnios jautėsi pernelyg laimingos ir nenorėjo išvykti. Tačiau man laikas prašvilpė akimirksniu.

Po kelių valandų grįžau į savo kambarį visiškai nusikamavusi. Buvau pernelyg soti, kad

galvočiau apie vakarienę, ir nors dar buvo anksti, traukė gulti į lovą.

Tačiau nespėjus šito padaryti, prie manęs priėjo Ana ir padavė laišką. Aš aiktelėjau ir iškart jį pačiupau. Pašto tarnautojai rūmuose sukosi labai vikriai.

Atplėšusi voka, išėjau į balkoną, tuo pat metu gėriau tėvo žodžius ir paskutinius saulės spindulius.

*Brangioji Amerika,
nedelsdama parašyk Mei.*

*Kai ji pamatė, kad šis
laiškas skirtas tik mano
akims, labai nusivylė. Turiu
prisipažinti, kad ir aš šiek
tiek nustebau. Nežinau, ko
tikėjasi, bet tik jau ne to,
ko klausi.*

*Pirma, tai yra tiesa. Kai
buvome atvykę paviešėti,
kalbėjasi su Maksonu, ir
jo ketinimai tavo atžvilgiu
buvo labai aiškūs. Manau,
jis yra nuoširdus, ir tikėjau
(vis dar tikiu), kad tu jam
labai rūpi. Veikiausiai jei*

*Atranka būtu paprastesnė,
jis jau būtu pasirinkęs tave.
Įtariu, kad vilkinti esi
linkusi tu. Gal klystu?*

*Paprastas atsakymas yra
„taip“. Aš pritariu
Maksonui ir jei tu nori būti
su juo, tavo pasirinkimą
remiu. Jei nenori, irgi
remiu. Aš tave myliu ir
noriu, kad būtum laiminga.
Galbūt tai reiškia, kad,
užuot gyvenusi rūmuose,
gyvensi mūsų skurdžiamame
namelyje. Aš*

neprieštarauju.

Dėl kito klausimo irgi sakau „taip“.

Amerika, žinau, kad esi prastos nuomonės apie save, bet pradėk galvoti kitaip. Ilgus metus kartojome tau, kad esi talentinga, bet tu tuo nepatikėjai, kol išaugo užsakymų skaičius.

Atmenu tą dieną, kai pamačiusi užsakytą savaitę ir žinodama, kad žmonės pritraukė tavo balsas ir

puikus muzikavimas, labai didžiavaisi. Tarsi netikėtai būtum suvokusi savo galimybes. Nuolat kartojame tau, kad esi graži, bet kažin ar tokia save laikei, kol nebuvo išrinkta į „Atranką“.

Toks jau tavo būdas, Amerika. Turi gerą galvą ant pečių; tu nori mokytis; ir svarbiausia – rodai užuojautą. Kaip tik jos šios šalies žmonės ilgisi labiau, nei tu numanai.

*Jei nori karūnos,
Amerika, imk ją. Imk. Ji
turi būti tavo.*

*Tačiau... jei nenori tos
naštos, tavęs nekaltinsiu.
Sutiksiu pargrižusią namo
išskėstomis rankomis.
Myliu tave.*

Tėtis

Tyliai pasipylė ašaros. Tėtis nuoširdžiai tikėjo, kad galiu tapti princese. Jis vienas. Na, jis ir Nikoleta.

Nikoleta!

Visiškai pamiršau popieriuką. Sužvejojusi jį, ištraukiau. Ten buvo telefono numeris. Ji net vardo neužrašė.

Sunku buvo įsivaizduoti, kaip ji rizikuoja, pateikdama tą pasiūlymą.

Rankose laikiau popieriuką ir tėčio laišką. Galvojau apie Aspeno įsitikinimą, kad netinku būti princese. Prisiminiau, kad per visuomenės apklausą užėmiau paskutinę vietą. Galvojau apie Maksono slaptą pažadą, duotą man savaitės

pradžioje...

Užsimerkiau ir stengiausi susivokti.

Ar tikrai galėčiau tai padaryti? Ar tikrai galėčiau būti kita Ilėjos princese?

Dvidešimtas skyrius

Kitą dieną po italų priėmimo papusryčiavusios susirinkome Moterų kambaryje. Karalienės nebuvo, ir mes nė viena nežinojome kodėl.

- Lažinuosi, ji padeda Silvijai parašyti paskutinę ataskaitą, - spėjo Elisa.

- Nemanau, kad jos žodis būtų lemiamas, - paprieštaravo Kris.

- Gal ji pagiringa, - Natali pirštais spustelėjo smilkinius.

- Jei tu esi, dar nereiškia, kad ir ji turėtų būti, - atkirto Selestė.

- Gal blogai jaučiasi, - pasakiau. - Juk ji dažnai serga.

Kris linktelėjo.

- Įdomu kodėl.

- Juk ji užaugo Pietuose? - paklausė Elisa. - Girdėjau, ten oras ir vanduo yra užteršti. Gal

dabar šitai atsiliepia Amberli sveikatai.

- Girdėjau, kad žemiau Samnerio tarša didžiulė, - pridūrė Selestė.

- Tikriausiai karalienė tiesiog ilsisi, - įsiterpiau. - Šį vakarą *Pranešimų* laida, ir ji nori būti pasirengusi. Ji nuovoki. Dar tik dešimta, o aš jau noriu prisnūsti.

- Taip, visoms reikėtų snustelėti, - pavargusiu balsu pasakė Natali.

Nešina lėkštele įėjo kambarinė ir vikriai, beveik

nepastebimai, perėjo kambarį.

- Palaukit, - tarė Kris. - Negi manot, kad per *Pranešimus* bus kalbama apie priėmimą?

Selestė sudejavo.

- Nekenčiau tos kvailos laidos. Judviem su Amerika pasisekė.

- Juokauji? Ar turi...

Kris nutilo, kai kambarinė sustojo man iš kairės ir lėkštelėje pamatėme sulankstytą popieriaus lapelį.

Jutau į save įsmeigtas mergaičių akis, bet nedrąsiai

paėmiau laiřkelį ir jį
perskaiėiau.

- Nuo Maksono? - paklausė
Kris, stengdamasi atrodyti
mařiau susidomėjusi, nei buvo iš
tikrujų.

- Taip. - Nepakėliau akių.

- Kas ten parařyta? -
neatstojo.

- Jis nori mane trumpai
pamatyti.

Selestė nusijuokė.

- Regis, patekai į bėdą.

Dūsaudama atsistojau
pasirengusi eiti paskui

kambarinę.

- Tikriausiai tėra vienas būdas sužinoti.

- Gal vienąsyk jis ją išspirs, - Selestė sušnibždėjo pakankamai garsiai, kad išgirsčiau.

- Taip manai? - paklausė pernelyg susijaudinusi Natali.

Man per kūną perėjo šaltukas. Gal Maksonas mane *išspiria!* Jei jis norėtų su manim pasikalbėti arba praleisti šiek tiek laiko kartu, būtų pranešęs kitaip?

Maksonas laukė koridoriuje,

aš baikščiai priėjau. Jis neatrodė liūdnas, bet buvo įsitempęs.

Drąsinau pati save.

- Kas nutiko?

Maksonas paėmė mano ranką.

- Turime penkiolika minučių. Apie tai, ką tau parodysiu, negali prasitarti niekam. Supratai?

Aš linktelėjau.

- Tada gerai.

Mes greitai užbėgome laiptais iki pat trečio aukšto.

Švelniai, bet greitai Maksonas nutempė mane koridoriumi iki baltų dvivėrių durų.

– Penkiolika minučių, – priminė.

– Penkiolika minučių.

Jis ištraukė iš kišenės raktą ir atrakino duris, prilaikydamas jas, kad galėčiau įeiti pirma. Kambarys buvo platus ir šviesus, su daugybe langų ir durų, atsiveriančių į prie sienos prisišliejusį balkoną. Čia stovėjo lova, masyvi spinta ir stalas su kėdėmis; kitų daiktų nebuvo.

Nei paveikslų ant sienų, nei inkrustuotų lentynų. Net ir sienų dažai buvo šiek tiek nuobodoki.

- Tai princesės apartamentai,
- tyliai pasakė Maksonas.

Išpūčiau akis.

- Žinau, dabar nelabai yra į ką žiūrėti. Princesė pati išsirenka apstatymą, taigi mano motinai persikėlus į karalienės apartamentus, kambarys buvo ištuštintas.

Čia miegojo karalienė Amberli. Šis kambarys turėjo

tam tikros magijos.

Maksonas atsistojo man už nugaros ir ėmė rodyti.

- Šios durys veda į balkoną. Štai ten, - jis parodė į kitą kambario galą, - tos - į princesės asmeninį kabinetą. O šitos, - jis mostelėjo į duris dešinėje nuo mūsų - į mano kambarį. Juk princesė negali būti pernelyg toli.

Paraudau supratusi, kad miegočiau taip arti Maksono.

Jis priėjo prie spintos.

- Už jos yra kelias į slėptuvę.

Juo galima nueiti ir į kitas rūmų vietas, bet pagrindinis tikslas šis. – Princas atsiduso. – Šikart slaptas įėjimas bus panaudotas ne visai pagal paskirtį, bet, manau, tai padaryti verta.

Maksonas uždėjo ranką ant slapto sklėsčio, ir spinta kartu su sienos plokšte ėmė sukstis. Jis šypsodamasis žiūrėjo į atsivėrusią erdvę.

– Pačiu laiku.

– Nė už ką nepraleisčiau tokio reginio, – atsiliepė kitas balsas.

Aš įkvėpiau. Nieku gyvu

negalėjo būti, kad balsas priklausė žmogui, apie kurį galvojau. Žengiau žingsnį už to gremėzdiško baldo ir apėjau besišypsantį Maksoną. Ten apsirengusi labai paprastais drabužiais ir į kuodelį susuktais plaukais stovėjo Marli.

- Marli? - sušnibždėjau, įsitikinusi, kad sapnuoju. - Ką čia darai?

- Labai tavęs pasiilgau! - sušuko ji ir išskėtusi rankas pribėgo prie manęs. Ant jos delnų mačiau raudonus

gyjančius randus. Tai tikrai buvo Marli.

Ji mane apkabino, ir mudvi susmukome ant grindų, – taip buvau sujaudinta. Aš nesilioviau verkusi ir vis klausinėjau, ką, po galais, ji čia veikia.

Kai truputį aprimau, Maksonas priminė:

– Turite dešimt minučių. Aš lauksiu už durų. Marli, gali grįžti tuo pačiu keliu, kaip atėjai.

Ji davė jam žodį, ir Maksonas paliko mus vienas.

- Nieko nesuprantu, -
pasakiau. - Turėjai išvykti į
Pietus. Priklausyti aštuntai
kastai. Kur Karteris?

Marli šypsojosi iš mano
nenuovokumo.

- Mes visą laiką buvome čia.
Ką tik pradėjau dirbti virtuvėse;
Karteris dar sveiksta, bet
netrukus jis dirbs arklidėse.

- Sveiksta? - Mano galvoje
knibždėjo daugybė klausimų.
Nežinojau, kodėl paklausiau
kaip tik šito.

- Taip, jis vaikščioja, gali

sėdėti ir stovėti, bet jam sunku atlikti daugiau pastangų reikalaujantį darbą. Taigi jis padeda virtuvėse, kol visiškai pasveiks. Jis pasitaisys. Ir pažvelk į mane, – pasakė Marli, ištiesdama abi rankas. – Mumis labai gerai rūpinasi. Jos negražios, tačiau bent jau neskauda.

Atsargiai paliečiau išburkusius randus ant jos delnų, norėdama įsitikinti, kad jų jau neskauda. Bet Marli nė nemirktelėjo, ir po akimirksnio

īkišau savo ranką jai ī delnā. Jausmas buvo keistas, bet drauge visai tikras. Marli buvo ĉia. Ir aš spaudžiau jai rankā.

- Taigi Maksonas jus visā laikā laikē rūmuose?

Marli linktelėjo.

- Po plakimo jis bijojo, kad palikti vieni nebūtume persekiojami, todėl laikē mus ĉia. Vietoj mūsų išsiuntē broliū ir seserī, jie Panamoje turi šeimā. Dabar mes vadinamēs kitais vardais, Karteris augina barzdā, taigi po kurio laiko įsimaišysime

į minią. Nedaug žmonių žino, kad esame rūmuose, tik kelios virėjos, su kuriomis dirbu, seselė ir Maksonas. Vargu ar ir sargybiniai žino, nes jie atsiskaito karaliui, o jis neapsidžiaugtų išgirdęs tokią žinią. – Marli papurtė galvą ir nedelsdama pasakojo toliau:

– Mūsų butukas mažas – vietos užtenka tik mūsų lovai ir lentynoms, bet švarus. Aš bandau pasiūti naują lovatiesę, tačiau nepajėgiu...

– Palauk. *Mūsų* lovai? Judu

miegate kartu?

Marli nusišypsojo.

- Prieš porą dienų mes susituokėme. Tą rytą, kai buvome nuplakti, pasakiau Maksonui, kad myliu Karterį ir noriu už jo tekėti, atsiprašiau princo, kad jį iškaudinau. Žinoma, jam tai nerūpėjo. Jis atėjo pas mane prieš porą dienų ir pranešė, kad vyksta didelis renginys, tad jei norėtume susituokti, būtų tinkamas metas.

Aš paskaičiavau. Prieš dvi dienas viešėjo Vokietijos

Federacija. Visas rūmų personalas padėjo aptarnauti svečius arba ruošėsi ponių iš Italijos sutikimui.

- Maksonas mane ištekino. Nežinau, ar kada nors pamatysiu savo tėvus. Kuo toliau jie nuo manęs laikysis, tuo geriau.

Marli buvo skaudu tai išstarti, ir aš supratau kodėl. Ja dėta ir netikėtai perkelta į aštuntą kastą tikrai norėčiau išnykti saviškiamis iš akių. Prireiktų laiko, bet žmonės pamirštų.

Galiausiai mano tėvai atsigautų.

Norėdama nustumti liūdnas mintis į šalį, Marli pamosavo kaire ranka, ant jos piršto pamačiau siaurą juostelę, užrištą mazgeliu. Tai buvo aiškus pareiškimas: aš užimta.

- Netrukus turėsiu paprašyt, kad duotų naują; ši jau baigia nudilti. Jei Karteris dirbs arklidėse, tikriausiai kasdien turėsiu daryti jam po naują žiedą. - Marli žaismingai gūžtelėjo pečiais.

Mano mintys peršoko prie

kito klausimo, tik nuogąstavau, jog smalsauti nemandagu. Bet žinojau, kad apie šį dalyką negalėsiu pasikalbėti nei su mama, nei su Kena.

- Taigi ar judu jau... na, supranti?

Po akimirkos Marli susivokė, tada juktelėjo.

- O! Taip, mudu jau.

Mes abi sukikenom.

- Na ir kaip?

- Atvirai? Pirmą kartą nelabai smagu. Antras kartas geresnis.

- Ak, - nesumoju, ką

pridurti.

- Na, taip.

Trumpai patylėjome.

- Be tavęs jaučiuosi labai vieniša. Pasiilgstu tavo draugystės. - Žaidžiau juostele ant Marli piršto.

- Aš irgi tavęs ilgiuosi. Gal kai tapsi princese, dažniau galėsiu čia atsėlinti.

Prunkštelėjau.

- Abejoju, ar taip nutiks.

- Ką turi galvoje? - surimtėjo Marli. - Juk vis dar esi jo numylėtinė, tiesa?

Gūžtelējau pečiais.

- Kas nutiko? - Klausimas buvo persunktas nerimo, ir aš nenorėjau prisipažinti, kad viskas prasidėjo po plakimo. Marli dėl to nekalta.

- Šis bei tas.

- Amerika, kas dedasi?

Atsidusau.

- Kai buvai išplakta, supykau ant Maksono. Tik po kurio laiko suvokiau, kad jis nebūtų šitaip pasielgęs, jei tik būtų galėjęs pasipriešinti.

Marli linktelėjo.

- Jis labai stengėsi, Amerika. Kai nepavyko, jis padarė, ką galėjo, kad pagerintų esamą padėtį. Taigi nepyk ant jo.

- Jau nepykstu, bet esu neįsitikinusi, ar noriu būti princese. Nežinau, ar galėčiau elgtis taip, kaip pasielgė jis. Selestė man parodė visuomenės apklausos rezultatus žurnale. Aš nepatinku žmonėms, Marli. Esu sąrašo apačioje. Abejoju, ar sugebėčiau atlikti šį darbą. Ir anksčiau nebuvo tinkama kandidatė, krintu vis žemyn. Be

to, dabar... dabar... manau, kad Maksonas nori Kris.

- Kris? Kada tai nutiko?

- Neturiu supratimo ir neišmanau, ką daryti. Viena vertus, tai tinkama išeitis. Kris būtų geresnė princesė už mane, ir jei ji išties patinka Maksonui, noriu, kad jis būtų laimingas. Netrukus jam vėl teks kažkurią pašalinti. Kai jis šiandien mane pakvietė, maniau, išsiųs namo.

Marli nusijuokė.

- Tu tikra kvailutė. Jei Maksonas tau nieko nejaustų,

seniausiai būtu išsiuntę namo. Esi čia tik dėl to, kad Maksonas nepraranda vilties.

Kimiai, vos nedusdama nusijuokiau.

- Norėčiau pasikalbėti su tavim ilgiau, bet jau turiu eiti, - pasakė Marli. - Šiuo metu kaip tik keičiasi sargybiniai.

- Gerai, kad nors trumpai pasimatėm. Džiaugiuosi, jog tau viskas gerai.

Marli mane prisitraukė ir apkabino.

- Dar nepasiduok. Gerai?

- Nepasiduosiu. Gal kada atsiųstum man laišką?

- Gal ir pavyks. Pažiūrėsime. - Marli mane paleido, ir mudvi dar kiek pastovėjome. - Per apklausą būčiau balsavusi už tave. Visada maniau, kad tu turėtum užimti tą vietą.

Aš nuraudau.

- Jau eik. Perduok linkėjimų savo vyrui.

Marli nusišypsojo.

- Perduosiu. - Ji vikriai nuėjo prie spintos ir surado skląstį. Kažkodėl maniau, kad

nuplakimas ją palauš, bet dabar Marli atrodė stipresnė. Jos net laikysena pasikeitė. Pasiuntusi man oro bučinį Marli dingo.

Greitai išėjusi iš kambario radau Maksoną laukiantį koridoriuje. Išgirdęs uždaromas duris, jis šypsodamasis pakėlė akis nuo knygos, aš priėjau ir atsisėdau šalia.

- Kodėl anksčiau nepasakei?

- Pirmiausia turėjau įsitikinti, kad jie saugūs. Tėvas nežino apie šį mano poelgį; kol įsitikinau, kad Marli ir Karteriui

negresia pavojus, turėjau laikyti tai paslapyje. Tikiuosi padaryti taip, kad galėtum dažniau su ja matytis, bet tam prireiks laiko.

Nuo pečių tarsi nusirito sunki rūpesčių našta, slegianti mane pastaruoju metu. Pasijutau laiminga, pasikalbėjusi su Marli, apėmė tikrumas, kad Maksonas yra toks švelnus, kaip aš ir maniau, sykiu užplūdo ir palengvėjimas, kad šio susitikimo tikslas nebuvo išsiųsti mane namo.

- Ačiū, - sušnibždėjau.

- Nėra už ką.

Nežinojau, ką daugiau bepridurti. Po akimirkos Maksonas atsikrenkštė.

- Žinau, kad tau kelia nerimą sunkiausias į princesės pareigas įeinančios užduotys, bet galima prie jų priprasti ir įvairiai laviruoti. Manau, galėtum nuveikti daug gerų darbų. Tu žvelgi į mane kaip į prinčą, bet galiausiai taip ir turi būti, jei kada nors panorėtum būti mano žmona.

Atlaikiau Maksono žvilgsnį.

- Žinau.

- Aš tavęs nebesuprantu. Iš pradžių, kai tau visiškai nerūpėjau, suprasdavau; bet, mūsų santykiams pasikeitus, tu pažvelgei į mane kitomis akimis. Būna akimirku, kai man atrodo, kad viskas gerai, bet būna ir tokių, kad pasidingoja, jog tavęs jau čia nebėra.

Linktelėjau.

- Neprašau pasakyti, kad mane myli. Neprašau staiga nuspręsti, ar nori būti princese. Man tik reikia žinoti, ar tu

apskritai nori čia būti.

Tai buvo klausimas, tiesa? Aš vis dar nežinojau, ar susidoročiau su pareigomis, bet ir nebuvau įsitikinusi, kad noriu viso to atsisakyti. Nuo Maksono švelnumo man suvirpėjo širdis. Dar daug ką turėjau apsvarstyti, bet pasiduoti negalėjau. Ne dabar.

Maksono ranka gulėjo jam ant šlaunies, ir aš pakišau savąją po apačia. Princas atsargiai ją spustelėjo.

- Jei dar mane čia laikysi,

noriu pasilikti.

Maksonas su palengvėjimu atsiduso.

- Labai to norėčiau.

Trumpam užsukusi į tualetą grįžau į Moterų kambarį. Visos tylėjo, kol atsisėdau, tada Kris įsidrąsino paklausti:

- Kodėl tave kvietė?

Pažvelgiau ne tik į ją, bet ir į kitų smalsias akis.

- Verčiau patylėsiu.

Pabrinkęs veidas ir toks atsakymas leido daryti prielaidą, kad iš susitikimo

neišejo nieko gero; bet man rūpėjo apsaugoti Marli.

Tik buvo skaudu matyti, kaip Selestė suspaudė lūpas slėpdama šypseną, Natali kilstelėjo antakius, apsimesdama skaitanti skolintą žurnalą. Kris ir Elisa viltingai susižvelgė.

Konkursas buvo kur kas sudėtingesnis, nei aš maniau.

Dvidešimt pirmas skyrius

Kad nebūtume pažemintos, per *Pranešimų* laidą apie svečių priėmimo rezultatus nebuvo užsiminta. Užsieniečių vizitai buvo paminėti tik probėgšmais, bet tikrieji įvykiai nuo visuomenės buvo slepiami. Tik

kitą rytą Silvija ir karalienė atėjo pakalbėti su mumis apie pasirodymą.

– Mes jums davėme labai nelengvą užduotį, galėjote su ja nesusidoroti. Tačiau man malonu pranešti, jog abi komandos pasirodė puikiai. – Silvija nuvėrė kiekvieną mūsų vertinamu žvilgsniu.

Mes atsidusome, paėmiau Kris už rankos. Nors mane trikdė jos santykiai su Maksonu, be jos nieku gyvu nebūčiau surengusi priėmimo.

- Tiesą sakant, vienas renginys buvo šiek tiek geresnis už kitą, bet visos turėtumėte didžiuotis savo laimėjimais. Mes gavome laiškus iš mūsų senų draugų Vokietijos Federacijoje; jie dėkoja už malonų priėmimą, - pasakė Silvija, žvelgdama į Selestę, Natali ir Elisą. - Jūs keletą kartų nesmarkiai suklydote, vargu ar kuriai nors mūsų tokie rimti renginiai teikė malonumą, bet svečiams patiko.

- Kalbant apie juos, - Silvija pasigrėžė į Kris ir mane. -

Ponios iš Italijos liko labai patenkintos. Joms įspūdį padarė jūsų stilius ir valgiai; italės netgi paprašė vyno, kuriuo jas vaišinate. Taigi esate šaunuolės! Nenustebčiau, jei po šio priėmimo Ilėja įgytų stiprią naują sąjungininę. Jūs būsite pagirtos.

Kris sucypė, aš nervingai nusijuokiau, laiminga, kad viskas baigėsi, ką jau kalbėti apie tai, kad įveikėm savo varžoves.

Toliau Silvija kalbėjo, kaip ji rašys ataskaitą ir perduos ją

karaliui ir Maksonui, bet pabrėžė, kad nerimauti nėra ko. Silvijai kalbant įbėgo kambarinė, ji nuskubėjo prie karalienės ir kažką sušnibždėjo jai į ausį.

- Žinoma, gali, - pasakė karalienė, staiga atsistodama ir žengdama pirmyn.

Kambarinė nuskubėjo atgal ir atidarė duris karaliui ir Maksonui. Be karalienės leidimo vyrai negali užėiti į Moterų kambarį, bet tikrovėje tai atrodė juokinga.

Jiems įžengus pakilome ir padarėme tūpsnius, bet, rodos, kad mandagybės jiems nerūpėjo.

- Brangiosios damos, atleiskite už įsiveržimą, bet turime skubią žinią, - pasakė karalius.

- Deja, karas Naujojoje Azijoje siautėja vis smarkiau, - tvirtai tarė Maksonas. - Padėtis tokia siaubinga, kad mudu su tėvu tuoj pat išvykstame - gal pavyks pristabdyti karo veiksmus.

- Kas nutiko? - paklausė karalienė griebdamasi už širdies.

- Nėra ko nerimauti, mano meile, - tvirtai atsakė karalius. Bet turbūt taip nemanė, jei susirengė tuoj pat iškeliauti.

Maksonas priėjo prie motinos. Jie trumpai pašnibždomis šnektelėjo, tada ji pabučiavo sūnų į kaktą. Jis ją apkabino ir pasitraukė į šoną. Karalius ėmė berti daugybę nurodymų karalienei, o Maksonas atėjo atsisveikinti su

mumis.

Jo atsisveikinimas su Natali buvo toks trumpas, tarsi apskritai jo nebūtų buvę. Regis, Natali dėl to nesusikrimto, ir aš nežinojau, ką manyti. Negi ji nesijaudino dėl Maksono dėmesio trūkumo, o gal kaip tik jaudinosi taip stipriai, kad prisivertė atrodyti rami?

Apsivijusi Maksonui apie kaklą Selestė pratrūko apsimestinai raudoti. Prastesnės jos vaidybos dar nebuvau mačiusi. Taip elgdavosi

maža Mei, nes manė, kad ašaros atneš pinigų ir mes galėsime išgyti, ką panorėję. Kai Maksonas išsivadavo, Selestė apdovanojo jį bučiniu į lūpas. Princas kaip įmanoma mandagiau nusigrėžęs jas nusišluostė.

Elisa ir Kris stovėjo taip arti, kad aš girdėjau, kaip Maksonas su jomis atsisveikina.

- Paskambink ir pasakyk, kad nebūtų tokie žiaurūs, - jis pasakė Elisai. Buvau beveik pamiršusi pagrindinę priežastį,

kodėl Elisa buvo rūmuose, – jos šeima turėjo ryšių su Naujosios Azijos vadais. Paklausiau savęs, ar nesėkminga karo eiga kainuotų jai vietą.

Tada netikėtai suvokiau, kad neturiu jokio supratimo, ką prarastų Ilėja pralaimėjusi karą.

– Jei duosi telefoną, paskambinsiu savo tėvams, – pažadėjo Elisa.

Maksonas linktelėjo ir pabučiavo Elisai ranką, tada patraukė prie Kris.

Ji tuoj pat sunėrė princo

pirštus su savaisiais.

- Ar tau grės pavojus? - tyliai paklausė lengvai virpančiu balsu.

- Nežinau. Per pastarąją kelionę į Naująją Aziją padėtis buvo ne tokia įtempta. Nežinau, kaip bus šįkart. - Princo balsas skambėjo taip švelniai, tarsi būtų kalbamaši privačioje aplinkoje. Kris pakėlė akis į lubas ir atsiduso. Tą akimirką Maksonas pažiūrėjo į mane. Aš nusukau žvilgsnį.

- Prašau, būk atsargus, -

sušnibždėjo Kris. Jos skruostu nusirito ašara.

- Žinoma, būsiu, mano brangioji. - Maksonas atidavė pagarbą, taip šiek tiek pralinksmindamas Kris. Tada, pabučiavęs ją į skruostą, prikišo lūpas prie ausies. - Pasistenk užimti mano motiną. Ji labai susirūpinusi.

Maksonas atsitraukė ir pažvelgė Kris į akis, ši linktelėjo ir paleido jo rankas. Tą akimirką jos kūnu perbėgo virpulys. Maksono rankos

sutrūkčiojo, tarsi būtų ketinęs apkabinti Kris, bet jis nužingsniavo prie manęs.

Akivaizdu, kad jo ir Kris santykiai artimi. Tai patvirtino ir praėjusią savaitę jo išstarti žodžiai. Iš pažiūros juos siejo labai švelnus ir nuoširdus ryšys. Pažvelgus į Kris, užsidengusią veidą rankomis, buvo aišku, kaip labai jai rūpi Maksonas. O gal ji tiesiog nuostabi aktorė?

Stengiausi įvertinti ir palyginti princo išraišką, žvelgiant į mane ir į Kris. Ar ji

tokia pati? Gal ne tokia miela?

- Kol manęs nebus, pasistenk nepatekti į bėdą, - paerzino mane Maksonas.

Su Kris jis nejuokavo. Ar *tai* ką nors reiškė?

Pakėliau dešinę ranką.

- Pažadu elgtis pavyzdingai.

Princas sukikeno.

- Puiku. Vienu rūpesčiu mažiau.

- O mes? Ar mums reikia jaudintis?

Maksonas papurtė galvą.

- Manau, užglaistysime visus

nesklandumus. Tėvas puikus diplomatas ir...

- Kartais būni toks kvailas, - pasakiau. Maksonas suraukė antakius. - Kalbu apie tave. Ar turime dėl tavęs nerimauti?

Jo veidas surimtėjo - tai neišsklaidė mano baimės.

- Nuskrisime ir jei pavyks nusileisti... - Maksonas nurijo seilę, ir aš pamačiau, koks jis išsigandęs.

Norėjau kažko paklausti, bet nesumočiau ko.

Maksonas atsikrenkštė.

- Amerika, kol dar neišvykau...

Pakėliau į jį akis ir pajutau besitvenkiančias ašaras.

- Noriu, kad žinotum, jog viskas...

- Maksonai! - sušuko karalius. Princas pakėlė galvą laukdamas tėvo nurodymų. - Metas vykti.

Maksonas linktelėjo.

- Sudie, Amerika, - jis ištarė tyliai ir pakėlė mano ranką sau prie lūpų. Tai darydamas pastebėjo paprastutę apyrankę.

Sutrikęs ją apžiūrėjo, tada švelniai pabučiavo man ranką.

Tas kaip plunksna lengvas bučinyš priminė man įvykį, rodos, labai seną įvykį. Maksonas taip pabučiavo mano ranką pirmąjį vakarą, kai jį apšaukiau. Tada jis vis tiek leido man pasilikti.

Kitų mergaičių akys buvo išmeigtos į išeinančius karalių ir Maksoną, o aš žiūrėjau į karalienę. Ji atrodė tokia gležna. Kiek kartų jos vyras ir vienturtis sūnus žvelgs pavojui į

akis, kol ji palūš?

Užsidarius durims karalienė Amberli keletą kartų sumirksėjo, giliai įkvėpė ir suėmusi save į rankas išsitiesė visu ūgiu.

- Atleiskite, panelės, bet ši netikėta žinia pridarė man daug darbo. Verčiau eisiu į savo kambarį ir susikaupsiu. - Amberli stengėsi tvardyti. - Ką pasakytumėte, jei liepčiau patiekti pietus čia, kad galėtumėte valgyti neskubėdamos, o aš prie jūsų

prisidėčiau per vakarienę?

Mes pritariamai linktelėjome.

- Puiku, - pasakė ji ir nužingsniavo prie durų. Žinojau, kad karalienė stipri. Ji augo vargingame rajone, skurdžioje provincijoje, dirbo fabrike, kol buvo pakviesta į *Atranką*. Vėliau, tapusi karaliene, ji patyrė vieną persileidimą po kito, kol galiausiai pagimdė sūnų. Ji išeis į savo kambarį oriai, nes to reikalauja jos padėtis. Tačiau likusi viena apsipils ašaromis.

Paskui karalienę išėjo ir Selestė. Tada ir aš nusprendžiau neprivalanti likti. Nuėjau į savo kambarį pabūti viena ir pamąstyti.

Negalėjau liautis galvojusi apie Kris. Kaip ji ir Maksonas taip greitai susibičiuliavo? Ne per seniausiai jis man kalbėjo apie mūsų ateitį. Kaip princas galėjo domėtis ja, jei kalbėjo man tokius intymius dalykus. Vadinasi, jie susidraugavo vėliau.

Diena prabėgo greitai; po

vakarienės, kai kambarinės padėjo man ruošti miegui, vienas sakinyš prižadino mane iš susimąstymo.

- Panele, ar žinote, ką radau čia šįryt? - paklausė Ana, švelniai šukuodama man plaukus.

- Ką?

- Pareigūną Legerį.

Trumpai sustingau.

- Na ir kas? - pasakiau žiūrėdama į savo atvaizdą.

- Taip, - patvirtino Lūsė. - Jis sakė tikrinąs jūsų kambarį. Tai

susiję su saugumu, – kalbėjo kambarinė šiek tiek sutrikusi.

– Keista, – pasakė Ana, jos veido išraiška buvo kaip Lusės.

– Jis vilkėjo paprastus drabužius, ne uniformą. Laisvalaikiu jis neturėtų rūpintis saugumu.

– Turbūt jis labai atsidavęs darbui, – sumurmėjau.

– Ir aš taip manau, – pagarbiai tarė Lusė. – Jis labai pastabus ir geras kareivis.

– Tai tiesa, – sausai tarstelėjo Merė. – Kai kurie rūmų vyrai

netinkami darbui.

- Jam tinka civiliai drabužiai. Dauguma sargybinių be uniformos atrodo prastai, - dėstė Luse.

Merė sukikeno ir paraudo, net ir Ana šyptelėjo. Jau seniai mano kambarinės nebuvo tokios atsipalaidavusios. Kitą dieną, kitu laiku, tikriausiai būtų smagu paplepėti apie sargybinius. Tačiau ne šiandien. Galvoje sukosi tik viena mintis - mano kambaryje yra laiškas nuo Aspeno. Norėjau per petį

žvilgtelėti į stiklainiuką, bet neišdrįsau.

Regis, praėjo amžinybė, kol likau kambaryje viena. Prisiverčiau būti kantri ir palaukti kelias minutes, kol įsitikinau, jog kambarinės nesugriš. Galiausiai pripuoliau prie lovos ir čiupau stiklainėlį. Žinoma, manęs laukė siaura popieriaus juostelė.

Maksonas išvyko. Tai keičia viską.

*Dvidešimt antras
skyrius*

- Labas, - sušnibždėjau, vykdydama nurodymus, kuriuos Aspenas buvo palikęs vakar. Atsargiai įėjau į kambarį, apšviestą blėstančios dienos šviesos, besiveržiančios per plonytes užuolaidas, bet to

užteko, kad pamatyčiau jaudulį
Aspeno veide.

Vos tik uždariau duris, jis
pribėgo ir čiupo mane į glėbį.

- Pasiilgau tavęs.

- Aš taip pat tavęs pasiilgau.

Buvau taip užsiėmusi dėl
priėmimo, kad neturėjau net
kada atsikvėpti.

- Džiaugiuosi, kad tai baigėsi.
Ar labai sunku buvo čia ateiti? -
pajuokavo jis.

Aš sukikenau.

- Aspenai, tu pernelyg gerai
atlieki savo darbą. - Jo

sumanymas buvo toks paprastas, kad beveik ėmė juokas. Karalienė rūmus valdė ne taip griežtai. O gal ji buvo išsiblaškiusi. Kad ir kaip būtų, galėjai rinktis, kur vakarieniauti – savo kambaryje ar apačioje. Mano kambarinės aprengdavo mane vakarienei, bet aš, užuot ėjusi į valgomąjį, pereidavau vestibuliu į senąjį Barielio kambarį. Buvo pernelyg lengva.

Jis nusišypsojo, išgirdęs pagyrimą, ir pasodino mane galiniame kambario kampe ant

pagalvių, kurias jau buvo čia sudėjęs.

- Tau patogiu?

Linktelėjau laukdama, kol jis taip pat atsisės, bet jis nesėdo. Užuoat taip padaręs, pristūmė didžiulę sofą, kuri uždengė duris, ir pritraukė stalą, kuris lieté mūsų pakaušius, sėdint ant grindų. Galiausiai pačiupęs ant stalo paliktą ryšulį, - jis kvėpėjo maistu, - įsitaisė šalia manęs.

- Beveik kaip namie? - Aspenas pasislinko man už nugaros, taigi pasijutau sėdinti

jam tarp kojų. Ši poza buvo tokia pažįstama ir erdvės čia buvo tiek mažai, kad išties atrodo, jog sėdime mūsų sename medžio namelyje. Tarsi jis būtų paėmęs gabalėlį dingusio daikto ir padavęs man tiesiai į rankas.

- Netgi geriau, - atsidusau atsiremdama į jį. Po akimirkos pajutau, kaip jo pirštai šukuoja man plaukus. Kūnu perbėgo virpuliukai.

Kurią laiką sėdėjome labai ramiai, aš užsimerkiau ir

sutelkiau dėmesį į Aspeno kvėpavimą. Ne taip seniai tą patį dariau su Maksonu. Bet ši kartą buvo kitaip. Jei reikėtų, Aspeno kvėpavimą išskirčiau iš minios. Taip puikiai jį pažinojau. Ir, žinoma, jis pažinojo mane. Šios trumpos ramybės akimirkos buvo didžiausias mano troškimas, ir Aspenas jį įgyvendino.

- Apie ką galvoji, Mer?

- Apie daug ką, - atsidusau. -

Apie namus, tave, Maksoną, *Atranką*, viską.

- O ką apie visa tai galvoji?

- Kad dažniausiai jaučiuosi sutrikusi. Jau atrodo, suprantu, kas man dedasi, tada kažkas pasikeičia, ir mano jausmai taip pat pakinta.

Aspenas kurį laiką tylėjo, tada skausmingu balsu paklausė:

- Ar tavo jausmai man dažnai keičiasi?

- Ne! - pasakiau, pasislinkdama arčiau. - Tu esi vienintelis pastovus žmogus. Žinau, kad jei viskas apvirs aukštyn kojom, tu vis tiek būsi

čia, toje pačioje vietoje. Čia viskas sukasi tokiu pašėlusiu greičiu, kad mano meilė tau yra nustumama į antrąjį planą, bet žinau, kad mylėsiu tave visada. Ar suprantamai kalbu?

- Taip. Žinau, kad aš tik dar labiau komplikuoju padėtį. Tačiau džiaugiuosi sužinojęs, kad nesu pašalintas iš lenktynių.

Aspenas mane apkabino, tarsį savo glėbyje norėtų laikyti amžinai.

- Aš nepamiršau mudviejų, - patikinau jį.

- Kartais jaučiuosi, tarsi Maksonas ir aš dalyvautume kitoje *Atrankoje*. Tik jis ir aš, ir galiausiai vienam mūsų atitekti tu; negaliu apsispręsti, kurio padėtis blogesnė. Maksonas nežino, kad mes su juo varžomės, taigi jis gali per mažai stengtis. Bet aš turiu slapstyti, taigi negaliu suteikti tau visko, ką gali suteikti jis. Kad ir kaip būtų, ši kova nesąžininga.

- Neturėtum taip galvoti.

- Nežinau, kaip kitaip galvoti,

Mer.

Atsidusau.

- Nekalbėkim apie tai.

- Gerai. Man visai nepatinka apie jį kalbėti. Kodėl jautiesi sutrikusi? Kas vyksta?

- Ar tau patinka būti sargybiniu? - paklausiau pasisukdama į jį.

Lenkdamasis atidengti maisto, Aspenas entuziastingai linktelėjo.

- Man tai patinka, Mer. Maniau, nekęsiu kiekvienos akimirkos, bet tai fantastiška. -

Jis įsikišo gabalėlį duonos į burną ir kalbėjo toliau: - Yra akivaizdžių pranašumų - nuolat maitina. Jie nori, kad būtume stiprūs, taigi maisto yra užtektinai. Na, ir injekcijos, - pasitaisė Aspenas. - Bet vaistai yra neblogi. Taip pat duodama dienpinigių. Turiu visko, ko man reikia, ir dar moka pinigų.

Jis nutilo, žaisdamas su apelsino gabalėliu.

- Juk žinai, koks geras jausmas apima, kai gali nusiųsti namo pinigų.

Supratau, kad jis galvoja apie mamą ir šešis brolius bei seseris. Namuose jis užėmė tėvo vietą; svarsčiau, ar dėl to jis dar labiau ilgisi namų negu aš.

Aspenas atsikosėjo ir kalbėjo toliau:

- Bet yra ir kitų dalykų, prie kurių nesitikėjau priprasiąs. Man labai patinka drausmė ir rutina. Patinka žinoti, kad darau tai, kas būtina. Aš jaučiuosi toks... patenkintas. Ilgus metus neradau sau vietos, skaičiavau

prekes ar valiau namus. O dabar jaučiuosi taip, tarsi daryčiau, kas man buvo lemta.

- Vadinasi, užtikrintas „taip“? Tau patinka?

- Tikrai.

- Bet tau nepatinka Maksonas. Taip pat tau nepatinka, kaip valdoma Ilėja. Mes apie tai kalbėdavome namuose. Be to, sužinojome, kad pietuose žmonės netenka kastų. Tau irgi dėl to neramu.

Jis linktelėjo.

- Mano manymu, tai žiauru.

- Tai kaip gali ginti šią tvarką? Tu kovoji su sukilėliais, kad karalius ir Maksonas būtų saugūs. Jie viskam vadovauja, ir tau jų darbai nepatinka. Taigi kaip gali sakyti, kad myli savo darbą?

Jis pasvarstė.

- Nežinau. Tikriausiai tai nesuvokiama, bet... kaip sakiau, aš turiu tikslą. Priėmiau iššūkį ir esu užsiėmęs, turiu galimybę ką nors nuveikti. Gal Ilėja nėra tobula. Tiesą sakant, jai toli iki tobulybės. Bet aš turiu... turiu

viltį, – paprastai pasakė jis.

Akimirką abu tylėjome, o šis žodis sklandė virš mūsų galvų.

– Jaučiu, kad situacija pagerėjo, nors nepakankamai gerai žinau mūsų istoriją, tad negaliu to įrodyti. Tikiu, kad ateityje reikalai dar labiau pasitaisys. Manau, esama tokių galimybių.

– Galbūt tai skamba kvailai, bet ši šalis yra *mano*. Suprantu, kad ji susiskaidžiusi, bet tai nereiškia, kad maištininkai gali ateiti ir ją užimti. Ji vis tiek

mano. Ar kalbu paikai?

Kramsnojau duoną ir mąščiau apie Aspeno žodžius. Jie sugrąžino mane į medžio namelį ir į tuos laikus, kai visko jo klausinėdavau. Net jei jam ir nepritardavau, po mūsų pokalbių pasidarydavo aiškiau. Bet šiuo klausimu aš jam pritariau. Tiesą sakant, tai padėjo man suvokti, kas visą tą laiką slėpėjo širdyje.

- Kalbi ne kvailai. Kalbi visiškai protingai.

- Ar dabar geriau supranti

tai, apie ką galvoji?

- Taip.

- Ketini paaiškinti?

Aš jam nusišypsojau.

- Dar ne.

Tačiau Aspenas buvo sumanus, tad tikriausiai jau bus atspėjęs. Jo liūdnos akys bylojo, kad turbūt taip ir yra.

Akimirką jis nusuko akis, braukdamas plaštaka man per ranką, ir galiausiai stabtelėjo pažaisti su apyranke ant riešo.

- Mūsų santykiai yra painūs, tiesa?

- Labai painūs.

- Kartais jaučiu, kad esame pernelyg tvirtai susiję ir negalime būti atskirti.

Aš linktelėjau.

- Tai tiesa. Didžioji mano širdies dalis susijusi su tavimi. Be tavęs jaučiuosi sutrikusi.

Aspenas prisitraukė mane artyn, braukdamas ranka per smilkinį ir skruostą.

- Tuomet turime likti susiję.

Jis švelniai mane pabučiavo, tarsi stipresnis bučinyš būtų galėjęs sutrikdyti šią akimirką,

ir mes būtume viską praradę.
Gal jis ir teišus. Jis iš lėto
paguldė mane ant pagalvių,
tvirtai laikydamas, pirštais
glostydamas iškilias formas ir
be paliovos bučiuodamas. Tai
buvo taip pažįstama, taip saugu.

Pirštais perbraukiau trumpus
Aspeno plaukus, prisiminiau,
kaip anksčiau jam bučiuojant
mane jie kutendavo veidą.
Pastebėjau, kad mane
apkabinusios rankos dabar yra
stambesnės ir daug tvirtesnės.
Net ir laikė jis mane kitaip.

Jutau pasitikėjimą, kurio jis
įgavo tapęs antros kastos nariu,
tapęs sargybiniu.

Pernelyg greitai atėjo laikas
išeiti, ir Aspenas palydėjo mane
iki durų. Jis padovanojo man ilgą
bučinį, nuo kurio svaigo galva.

– Netrukus pasistengsiu
perduoti tau kitą raštelį, –
pažadėjo jis.

– Lauksiu. – Apkabinau jį ir
ilgai laikiau glėbyje. Paskui
išėjau.

Kambarinės ruošė mane
miegoti, o aš jaučiausi tarsi

plūduriuočiau rūke. Atrodė, kad *Atranka* yra pasirinkimas tarp Maksono ir Aspeno. Mano širdžiai tikrai buvo nelengva priimti tą sprendimą, bet jis išsirutuliojo į daugybę kitų dalykų. Ar aš priklausau penktai, ar trečiai kastai? Kai visa tai baigsis, priklausysiu antrai ar pirmai? Ar gyvensiu kaip pareigūno žmona, ar kaip karalienė? Ar liksiu antrajame plane, kur visada jaučiausi labai patogiai, ar atsidursiu dėmesio centre, ko be galo bijojau? Ar

būsiu laiminga, priėmusi kokį nors sprendimą? Gebėsiu užgniaužti neapykantą Maksono partnerei, jei pasirinksiu Aspeną? Ar sugebėsiu užgniaužti neapykantą Aspeno pasirinktai merginai, jei liksiu su Maksonu?

Įlipusi į lovą ir išjungusi šviesą prisiminiau, kad pati nusprendžiau čia būti. Galbūt Aspenas prašė, ir mano motina ragino, bet niekas nevertė manęs užpildyti *Atrankos* anketa.

Drąsiai pasitiksiu visus
įvykius. Tiesiog privalau.

*Dvidešimt trečias
skyrius*

Įėjusi į valgomąjį, tūptelėjau priešais karalienę, bet ji nepastebėjo. Pažvelgiau į Elisą, kuri vienintelė jau buvo čia – ji tik gūžtelėjo pečiais. Atsisėdau, tada įėjo Natali ir Selestė, kurios taip pat liko

nepastebėtos; galiausiai pasirodė Kris ir atsisėdo šalia manęs, bet jos akys buvo išmeigtos į karalienę Amberli. Atrodė, karalienė užsisklendusi savo pasaulyje, ji stebėjosi į grindis ar reisykiais žvilgtelėdavo į Maksono ir karaliaus kėdes.

Liokajai ėmė nešti maistą, ir beveik visos mergaitės pradėjo valgyti; bet Kris ir toliau stebėjo pagrindinį stalą.

– Ar žinai, kas čia dedasi? – sušnibždėjau.

Kris atsiduso ir pasisuko į mane.

- Elisa paskambino savo šeimai, kad sužinotų, kas ten vyksta, ir paprašytų giminaičių sutikti Maksoną ir karalių, jiems atvykus į Naująją Aziją. Bet Elisos šeima tvirtina, kad jie neatvyko.

- Neatvyko?

Kris linktelėjo.

- Keista, nes lėktuvui nusileidus karalius paskambino, ir jiedu su Maksonu pasikalbėjo su karaliene Amberli. Jie sakė,

kad jiems viskas gerai, jau pasiekė Naująją Aziją; bet Elisos šeima tvirtina, kad jie nepasirodė.

Aš suraukiau kaktą, mėgindama susivokti.

- Ką visa tai reiškia?

- Nežinau, - prisipažino ji. - Jei jie sako, kad yra ten, tada kaip negalėtų ten būti? Tai nesuvokiama.

- Hmm, - sumurmėjau nežinodama, ką daugiau pridurti. Kodėl Elisos šeima nežino, kad jie atvyko? O gal jie

visai ne Naujojoje Azijoje? Kur jie galėtų būti?

Kris pasilenkė arčiau.

- Yra dar šis tas, apie ką norėjau su tavim pasikalbėti, - ji sušnibždėjo. - Ar galėtume po pusryčių pasivaikščioti sode?

- Žinoma, - atsakiau nekantraudama išgirsti, ką ji papasakos.

Mudvi greitai pavalgėme. Nebuvau įsitikinusi, ką ji sužinojo, bet jei norėjo pasikalbėti lauke, tai buvo slapta. Karalienė buvo

užsigalvojusi, kad vargu ar pastebėjo, kai išėjome.

Įžengus į saulės apšviestus sodus apėmė nuostabus jausmas.

- Jau senokai čia nesilankiau,
- pasakiau užsimerkdama ir pakeldama veidą į saulę.

- Paprastai ateini čia su Maksonu, tiesa?

- Mmm. - Po akimirkos paklausiau savęs, iš kur ji ištraukė. Ar tai žino visi?

Aš atsikosėjau.

- Taigi, apie ką norėjai

pasikalbėti?

Kris sustojo medžio pavėsyje ir pasisuko į mane.

- Manau, mudvi turėtume pasikalbėti apie Maksoną.

- Kodėl apie jį?

Ji pasimuistė.

- Na, aš buvau pasirengusi pralaimėti. Manau, visos buvome pasirengusios, išskyrus Selestę. Tai buvo akivaizdu, Amerika. Jis norėjo tavęs. Bet po atsitikimo su Marli viskas pasikeitė.

Nežinojau, ką pasakyti.

- Ar nori atsiprašyti, kad pakilai į sąrašo viršų?

- Ne! - sušuko ji pabrėžtinai.

- Matau, kad tu jam vis dar patinki. Nesu akla. Tik sakau, kad, mano manymu, mudviejų šansai yra beveik lygūs. Tu man simpatiška. Esi nuostabi mergina, tad nenoriu, kad reikalai taptų bjaurūs, kad ir kaip viskas susiklostytų.

- Taigi?..

Ji sunėrė rankas priešais save, ieškodama tinkamų žodžių.

- Aš siūlau atvirai papasakoti apie savo santykius su Maksonu. To paties tikiuosi ir iš tavęs.

Sukryžiauvau rankas ant krūtinės ir paklausiau vienintelio mane itin dominusio dalyko:

- Kada jūsų santykiai tapo tokie artimi?

Kris akys tapo svajingos, ji žaidė su šviesiai rusvų plaukų sruoga.

- Tikriausiai po atsitikimo su Marli. Gal tai nuskambės

kvailai, bet aš jam padariau atviruką. Aš visada taip elgdavausi namuose, kai mano draugai liūdėdavo. Šiaip ar taip, atvirukas jam patiko. Jis sakė, kad kol kas nėra gavęs dovanų. Nė iš vienos merginos.

Ką? Nieko sau. Maksonas yra tiek padaręs dėl manęs, nejau nieko nenuveikiau atsidėkodama?

- Jis buvo toks laimingas, kad paprašė kurį laiką pabūti jo kambaryje...

- Tu matei jo kambarį? -

paklausiau apstulbusi.

- Taip. O tu ne?

Mano tylą buvo aiškūs atsakymas.

- O! - ištarė ji sutrikusi. - Nieko nepraradai. Tamsu, stovi ginklų lentyna, ant sienos kabo daug paveikslų. Nieko ypatingo, - ji patikino, mostelėdama ranka. - Tačiau paskui jis pradėjo lankyti mane kiekvieną laisvą akimirką. - Ji palingavo galva. - Tai įvyko labai greitai.

Aš atsidusau.

- Tiesą sakant, jis man

papasakojo, - prisipažinau. -
Padarė užuominą, kad mes abi
čia reikalingos.

- Taigi.... - ji prikando lūpą. -
Ar tu įsitikinusi, kad vis dar jam
patinki?

Nejau ji dar to neįtarė? Nejau
turėjo išgirsti iš manęs?

- Kris, ar tikrai nori tai
išgirsti?

- Taip! Aš noriu žinoti savo
padėtį. Ir tau papasakosiu viską,
ką norėsi žinoti. Mes
nevadovaujame konkursui, bet
tai nereiškia, kad turėtume

jame pasiklysti.

Pradėjau sukti ratu,
mėgindama susivokti.
Nežinojau, ar išdrįščiau
paklausti Maksono apie Kris. Aš
vos pajėgiu atvirai pasikalbėti
su juo apie save. Bet nuolat
jaučiu, kad žinau ne visą tiesą.
Gal tai yra vienintelė viltis
išsiaiškinti.

- Esu įsitikinusi, kad jis nori
kurį laiką mane čia matyti. Bet,
manau, kad jis ir tave nori čia
matyti.

Ji linktelėjo.

- Supratau.

- Ar jis tave bučiavo? -
išpyškinau.

Kris droviai nusišypsojo.

- Ne, bet manau, kad būtų
pabučiavęs, jei būčiau
neprašiusi šito nedaryti. Mūsų
šeimoje yra tradicija
nesibučiuoti iki sužadėtuvių. Kai
žmonės praneša savo vestuvių
datą, surengiame vakarėlį -
tada visi pamato pirmąjį bučinį.
Noriu, kad ir man taip būtų.

- Bet jis mėgino?

- Ne, aš jam paaiškinau apie

šeimos tradicijas. Tačiau jis dažnai bučiuoja man rankas, kartais skruostą. Tai malonu, – pasakojo ji.

Linktelėjau žvelgdama į žolę.

– Luktelėk, – ištarė Kris dvejodama. – Ar jis tave bučiavo?

Viena vertus, norėjau pasigirti, kad esu pirmoji jo pabučiuota mergina. Kad mums bučiuojantis, atrode, sustojo laikas.

– Galima taip sakyti. Sunku paaiškinti, – išsisukinėjau.

Ji nusivaipė.

- Ne, nesunku. Bučiavo ar nebučiavo?

- Tai sudėtinga nupasakoti.

- Amerika, jei būsi nesąžininga, mes veltui gaištame laiką. Aš atėjau norėdama pasikalbėti su tavim atvirai. Maniau, mums abiem naudinga būti draugiškoms.

Grąžiau rankas stengdamasi sugalvoti, kaip pasiaiškinti. Juk Kris nejaučiau jokio priešiško. Jei išvykčiau namo, norėčiau, kad ji laimėtų

konkursą.

- Aš noriu, kad būtume draugės, Kris. Maniau, jau esame.

- Aš taip pat, - pasakė ji švelniai.

- Bet man labai sunku kalbėti apie asmeninius dalykus. Esu dėkinga tau už sąžiningumą, bet nesu įsitikinusi, kad noriu žinoti viską. Net jei ir klausiau, - išpyškinau greitai matydama, kad ji nori kažką pasakyti. - Aš jau žinojau, kad Maksonas tau neabejingas. Mačiau. Norėčiau,

kad viskas liktų miglota.

Kris nusišypsojo.

- Gerbiu tavo pasirinkimą.
Bet ar padarytum man
paslaugą?

- Žinoma, jei tik galėsiu.

Ji prikando lūpą ir trumpam
nusuko akis. Kai vėl pažvelgė į
mane, pastebėjau, kad jos akys
sudrėkusios.

- Jei būsi įsitikinusi, kad jis
manęs nenori, gal galėtum
įspėti? Nežinau, ką jauti tu, bet
aš jį myliu. Būčiau dėkinga, jei
man pasakytum. Žinoma, jei

būsi tuo tikra.

Ji myli jį. Pasakė garsiai, be baimės. Kris myli Maksoną.

- Jei jis man kada nors tai pasakytų, aš pasakyčiau tau.

Ji linktelėjo.

- Gal galėtume apsikeisti dar vienu pažadu? Specialiai viena kitai netrukdyti. Aš nenoriu laimėti tokiu būdu; manau, kad tu taip pat to nenori.

- Aš ne Selestė, - pasakiau su pasibjaurėjimu, ir ji nusijuokė. - Pažadu būti sąžininga.

- Tada gerai. - Kris

nusišluostė akis ir išlygino suknelę. Įsivaizdavau, kaip elegantiškai ji atrodytų su karūna ant galvos.

- Man reikia eiti, - pamelavau. - Ačiū, kad su manim pasikalbėjai.

- Ačiū, kad atėjai. Atleisk, jei buvau pernelyg įkyri.

- Viskas gerai. - Aš žengiau į šalį. - Pasimatysime vėliau.

- Sutarta.

Apsisukau kaip galėdama greičiau ir, stengdamasi nepasirodyti nemandagi, nuėjau

ī rūmus. Viduje paskubinau
žingsnī ir užbēgau laiptais,
trokšdama pasislēpti.

Pakilusi ī antrā aukštā,
pasukau ī savo kambarī. Ant
grindū pastebėjau popieriaus
lapelī - tvarkinguose rūmuose
tai buvo neįprasta. Jis gulėjo
prie posūkio ī mano kambarī,
taigi pamaniau, kad gali būti
skirtas man. Norėdama
įsitikinti, apverčiau ir
perskaičiau.

Dar viena sukilėlių ataka

šįryt Palomoje. Per tris šimtus žuvusiųjų ir mažiausiai šimtas sužeistųjų. Ir vėl pagrindinis reikalavimas – nutraukti Atranką ir paskelbti karališkosios linijos pabaigą. Prašom patarti dėl geriausio atsako.

Mano kūnu nubėgo šiurpas. Apžiūrėjau abi lapelio puses, ieškodama datos. Dar viena ataka šįryt? Net jei laiškėlis

kelių dienų, vis tiek buvo antroji ataka. Ir *vėl* reikalauja nutraukti *Atranką*. Ar visos atakos buvo surengtos dėl šios priežasties? Ar jie nori atsikratyti mūsų? Jei taip, ar šio tikslo siekia ir šiauriniai, ir pietiniai sukilėliai?

Nežinojau, ką daryti. Šio laiškelių neturėjau skaityti, tad negalėjau su niekuo pasikalbėti. Bet ar žmonės, kurie turėjo tai žinoti, jau gavo šią informaciją? Nusprendžiau padėti lapelį ten, kur buvo, – ant grindų. Tikiuosi,

netrukus ateis sargybinis ir
nuneš jį į reikiamą vietą.

Belieka optimistiškai viltis,
kad kažkas atsakys.

Dvidešimt ketvirtas skyrius

Kitas dvi dienas valgiau savo kambaryje, taip išvengiau Kris iki trečiadienio vakarienės. Maniau, kad tada jau nesijausiu taip keistai. Deja, klydau. Mudvi viena kitai nusišypsojome, bet aš negalėjau prisiversti kalbėti.

Beveik gailējausi, kad nesēdžiu kitoje stalo pusėje, tarp Selestēs ir Elisos. Beveik.

Prieš paduodant desertą, į kambarį taip greitai, kiek tik įstengė su aukštakulniais, įskubėjo Silvija. Po itin trumpo tūpsnio ji priėjo prie karalienės ir kažin ką jai sušnibždėjo.

Karalienė aikteležo ir išbėgo su Silvija iš kambario, palikdama mus vienas.

Mus mokė niekada nekelti balso, bet tą akimirką nesusitvardėme.

- Ar kas nors žino, kas čia vyksta? - sušuko baisiai susirūpinusi Selestė.

- Tikuosi, jie nesužeisti? - paklausė Elisa.

- Negali būti, - atsiduso Kris ir padėjo galvą ant stalo.

- Nusiramink, Kris. Suvalgyk pyrago, - pasiūlė Natali.

Aš praradau žadą, bijodama net pagalvoti, ką tai galėtų reikšti.

- O jei jus paėmė į nelaisvę? - jaudinosi Kris.

- Nemanau, kad Naujosios

Azijos žmonės tai padarytų, – pasakė Elisa, bet aš mačiau, kad jai irgi neramu. Nežinia, ar ji jaudinosi dėl Maksono saugumo ar dėl to, kad žmonių, su kuriais ji palaikė ryšius, agresyvumas gali sugadinti jos šansus laimėti *Atranką*.

– O jei nukrito lėktuvas? – tyliai pasakė Selestė.

Ji pakėlė akis, ir aš nustebau pamačiusi jos veide nuoširdžią baimę. Visos nutilome.

Kas, jei Maksonas miręs?

Karalienė Amberli grįžo,

Silvija sekė jai įkandin, ir mes visos susijaudinusios ją stebėjome. Mūsų dideliame palengvėjimui, ji švytėjo.

– Gera žinia, panelės. Karalius ir princas šį vakarą bus namie! – uždainavo ji.

Natali suplojo rankomis, o mudvi su Kris vienu metu atsilošėme kėdėse. Nesuvokiau, kaip buvo įsitempęs mano kūnas tas kelias minutes.

Silvija įsiterpė:

– Kadangi jie turėjo keletą darbingų dienų, nusprendėme

didelės šventės atsisakyti. Nežinia, kada jie išvyks iš Naujosios Azijos, šį vakarą netgi galime jų nepamatyti.

- Dėkui, Silvija, - mandagiai pasakė karalienė. Išties, kam tai rūpėjo? - Atleiskite, panelės, manęs laukia darbas. Prašom mėgautis desertu ir linkiu jums puikaus vakaro, - tai pasakiusi, ji apsisuko ir išskriejo iš kambario beveik neliesdama grindų.

Kris išėjo po kelių akimirku. Gal ji padarys sugrįžimo namo

atviruką.

Aš greitai pavalgiau ir grįžau į viršų. Eidama koridoriumi link savo kambario, pamačiau, kaip šmėkštelėjo šviesūs plaukai po balta kepuraitė ir suplazdėjo juodas kambarinės uniformos sijonas, jai bėgant prie tolimųjų laiptų. Tai buvo Lusė, ir, atrodė, ji verkė. Bet ji taip troško dingti nepastebėta, kad nusprendžiau jos nešaukti. Pasukusi už kampo į savo kambarį, pamačiau plačiai atidarytas duris. Kadangi nebuvo kam slopinti balsų, Anos

ir Merės ginčas liejosi į koridorių, taigi aš nugirdau viską.

- Kodėl visuomet esi jai tokia griežta? - pasiskundė Merė.

- O ką reikėjo pasakyti? Kad ji gali turėti viską, ko išgeidžia? - atšovė Ana.

- Taip! Ar nutiktų kas nors blogo, jei pasakytum, kad tiki ja?

Kas čia vyksta? Ar todėl jos visos pastaruoju metu atrodo tokios atitolusios?

- Ji pernelyg aukštai

nusitaikė! – kaltino Ana. – Būtų žiauru, jei puoselėčiau jos netikras viltis.

Merės balsas buvo kupinas sarkazmo.

– O viskas, ką pasakei, *buvo* švelnu. Tu esi labai pikta! – apkaltino ji.

– Ką? – pratrūko Ana.

– Tu pikta. Negali susitaikyti, kad ji yra arčiau tikslo, kurio sieki pati! – sušuko Merė. – Tu nuolatos žemini Luseį, nes ji augo rūmuose ne taip ilgai, kaip tu, ir pavydi man, nes aš čia

gimiau. Kodėl nesidžiaugi tuo, kas esi, užuot skaudinusi ją, kad galėtum pati pasijusti geriau?

- Aš šito nenorėjau! - pasakė Ana, trūkčiojančiu balsu.

Išgirdusi slopinamą kūkčiojimą, Merė nutilo. Aš taip pat būčiau nutilusi. Ana niekad neraudodavo.

- Ar blogai, kad aš noriu daugiau? - paklausė ji graudžiu balsu. - Žinau, kad mano pareigos yra garbingos, aš džiaugiuosi dirbdama savo darbą; bet nenoriu to daryti *visą*

likusī gyvenimā. Aš noriu daugiau. Trokštu ištekėti. Aš noriu... – Galiausiai ji pasidavė liūdesiui.

Mano širdis sudužo į tūkstantį gabalėlių. Vienintelis būdas Anai palikti šį darbą – ištekėti. O juk rūmų koridoriais nežingsniuodavo trečios ar ketvirtos kastos vaikinų armija, ieškančių kambarinės į žmonas. Ji išties jautėsi beviltiškai.

Atsidusau, suėmiau save į rankas ir įėjau į kambarį.

– Panele Amerika, – tūptelėjo

Merė, jai įkandin Ana. Akies kampučiu pastebėjau, kaip karštligišškai ji šluostėsi ašaras nuo veido.

Tarnaitės buvo išdidžios, tad verčiau apsimesti negirdėjus jų pokalbio. Priėjau tiesiai prie veidrodžio.

- Kaip laikotės? - pasiteiravo Merė.

- Esu labai pavargusi. Manau, iš karto eisiu miegoti, - pasakiau sutelkdama dėmesį į smeigtukus plaukuose. - Žinote, ką? Eikite ilsėtis. Aš pati savimi

pasirūpinsiu.

- Ar jūs įsitikinusi, panele? - paklausė Ana, stengdamasi kalbėti tvirtu balsu.

- Taip. Pasimatysime rytoj.

Daugiau raginti jų nereikėjo, ir dėkui Dievui. Aš nenorėjau, kad dabar jos manimi rūpintųsi; tikriausiai ir jos pačios to nenorėjo. Nusivilkusi suknelę, ilgai gulėjau lovoje, galvodama apie Maksoną.

Tiesą sakant, net nežinojau, ką apie jį galvoti. Viskas atrodė miglota ir nenuspėjama, bet

mano prisiminimuose nuolat blykstelėdavo laimės akimirkos, kai išgirdau, kad jis saugus ir grįžta namo. Taip pat atokioje galvos kertelėje sukosi mintys apie tai, ar išvykęs jis pagalvodavo apie mane.

Negalėdama nurimti varčiausi ištisas valandas. Apie pirmą nakties pagalvojau, kad, jei negaliu užmigti, galiu skaityti. Įjungiau šviesą ir išsitraukiau Gregorio dienoraštį. Praverčiau rudens įrašus ir išsirinkau vasarį.

*Kartais vos sulaikau juoką,
taip viskas paprasta. Jei
kada nors būtų parašytas
vadovėlis, mokantis griauti
valstybes, aš būčiau
žvaigždė. Arba pats
galėčiau jį parašyti.
Nežinau, kaip apibūdinau
pirmąjį žingsnį, juk
negalima priversti kitos
šalies įsiveržti ar paskirti
kvailius atsakingais už tai,
kas jau egzistuoja; tačiau,
be jokių abejonių,
paskatinčiau būsimus*

*vadus bet kokiomis
priemonėmis įsigyti kuo
daugiau nuodėmingų
pinigų.*

*Tačiau žavėtis pinigais
negana. Privalai jų turėti ir
užimti tokią padėtį, kad
galėtum įsakinėti kitiems.
Mano politinio išsilavinimo
stoka nesutrukdė įgyti
lojalumo. Tiesą sakant, tos
srities šalinimasis galbūt ir
yra viena didžiausių mano
stiprybių. Niekas nepasitiki
politikais, ir kodėl turėtų?*

*Volisas daug metų dalijo
tuščius pažadus
vildamasis, kad bent vienas
jų išsipildys, bet tam
nebuvo jokių galimybių. Aš
siūlau siekti daugiau. Jokių
garantijų, tik silpna
optimizmo prošvaistė, jog
kas nors gali pasikeisti.
Netgi nesvarbu, kas
pasikeis. Žmonės taip
apimti nevilties, kad jiems
netgi nerūpi. Jiems net
neateina į galvą paklausti.
Svarbiausia išlikti*

*ramiam, kai kiti panikuoja.
Voliso dabar nekenčia, jis
perdavė prezidento postą
man, ir niekas net
nepasiskundė. Aš nieko
nesakau, nieko nedarau ir
maloniai šypsausi, o visi
aplink mane yra ištikti
isterijos. Užtenka
žvilgtelėti į šalia stovintį
bailį, ir niekas nepaneigs,
kad aš, stovėdamas ant
pakylės ar spausdamas
ministro pirmininko ranką,
atrodau geriau. Volisas taip*

*trokšta turėti žmogų, kurį
myli tauta, kad neabejoju,
jog prireiks dviejų ar trijų
slaptų sandėrių, ir aš
paimsiu valdžią į savo
rankas.*

Ši šalis yra mano.

*Jaučiuosi tarsi berniukas,
lošiantis šachmatų partiją
ir žinantis, kad ją laimės.
Aš esu nuovokesnis,
turtingesnis ir kur kas
kvalifikuotesnis, negu
nežinia kodėl mane
dievinanti tauta. Jei kas*

*nors susiprotės apie tai
susimąstyti, jau bus
nesvarbu. Aš galiu elgtis,
kaip man patinka, ir neliko
nė vieno žmogaus, galinčio
mane sustabdyti. Taigi, kas
toliau?*

*Jaučiu, kad atėjo laikas
sugriauti šią sistemą.
Apgailėtinoje respublikoje
vyrauja baisi netvarka, ji
vos gyvuoja. Kyla
klauskimas: su kuo man
susivienyti? Kaip sukurti
tai, ko meldžia visuomenė?*

*Neturiu supratimo.
Dukrai tai nepatiks, bet
man nerūpi. Ji turi būti
naudinga valstybei.*

Su trenksmu užverčiau knygą, jaučiausi sutrikusi ir nusivylusi. Ar aš ką nors praleidau? Kokią sistemą sugriauti? Valdyti žmones? Ar mūsų šalies struktūra buvo ne būtinybė, o tik patogumas?

Maniau, pavartysiu knygą ir sužinosiu, kas nutiko jo dukrai, bet buvau taip suglumusi, kad

nusprendžiau šito atsisakyti. Užuo­ot taip dariusi, išėjau į balkoną tikėdamasi, kad gai­vus oras padės geriau suvokti ką tik perskaitytus žodžius.

Pažvelgiau į dangų, stengdamasi viską įsisavinti, bet net nežinojau, nuo ko pradėti. Atsidusau, mano žvilgsnis nuklydo į sodus, stabtelėjo ties balta blyksinčia dėme. Maksonas vaikštinėjo po teritoriją. Pagaliau jis buvo namie. Jo marškiniai buvo išsipešę, jis nevil­kėjo švarko ir

neryšėjo kaklaraiščio. Ką jis veikė taip vėlai? Mačiau, kad jis laiko fotoaparata. Matyt, ši naktis ir jam nelengva.

Akimirką dvejojau, bet su kuo daugiau galėčiau pasikalbėti?

- *Pssst!*

Jis pakreipė galvą ieškodamas, iš kur sklinda garsas. Aš vėl sušnypščiau mosuodama, kol galiausiai jis mane pamatė. Nuostabos šypsena nutvieskė jo veidą, ir jis pamojavo. Tikėdamasi, kad bus matyti, patempiau ausies

spenelį. Jis atsakė tuo pačiu. Aš parodžiau į jį, tada į savo kambarį. Jis linktelėjo pakeldamas pirštą, tai reiškė, kad netrukus ateis. Linktelėjau ir įėjau į vidų. Jis taip pat.

Apsivilkau chalata ir pirštais perbraukiau plaukus, norėdama atrodyti pusiau apsirengusi, kaip ir jis. Nežinojau, kaip kalbėti šia tema, nes iš esmės norėjau paklausti Maksono, ar jis žino atsidūręs viršūnėje karalystės, kuria niekas netiki. Kai jau buvau bepradedanti spėlioti, kur

jis taip ilgai užtruko, išgirdau beldimą į duris.

Nubėgau jų atidaryti, ir mane pasveikino fotoaparato objektyvas. Jis užfiksavo šiek tiek apstulbusį veidą. Man nepatiko šis pokštas, bet Maksonas ir vėl nufotografavo mane juokdamasis.

- Gana kvailioti. Įeik, - paprašiau, čiupdama už rankos.

Jis įėjo.

- Atleisk, negalėjau atsispirti.

- Užtrukai, - apkaltinau įsitaisydama ant lovos krašto.

Jis atsisėdo truputį tolėliau, kad galėtume žiūrėti vienas į kitą.

- Turėjau užsukti į savo kambarį. - Princas atsargiai padėjo fotoaparataž ant stalelio prie mano lovos, sprigtelėdamas stiklainiuką su pensu. Tada keistai nusijuokė ir pasisuko į mane, nepaaiškinęs, kodėl taip pasielgė.

- Kaip sekėsi kelionė?

- Ji buvo keista, - pripažino Maksonas. - Galiausiai nusprendėme skristi į Naujosios Azijos kaimo vietovę. Tėvas

sakė, kad ten esama kažkokių vietinių nesutarimų; bet kol nuvykome, viskas išsprendė. – Jis pakratė galvą. – Garbės žodis, nebuvo prasmės ten skristi. Praleidome kelias dienas vaikščiodami po senus miestus ir mėgindami pasikalbėti su vietos gyventojais. Tėvas ganėtinai nusivylęs mano kalbos žiniomis ir reikalavo, kad daugiau mokyčiausi. Tarsi šiomis dienomis neturėčiau ką veikti, – jis atsiduso.

– Tai keista.

- Tikriausiai tai buvo koks nors išbandymas. Pastaruoju metu jis netikėtai rengia man išbandymus, ne visada žinau, kad jie vyksta. Gal šį kartą norėjo patikrinti, kaip priimu sprendimus ar elgiuosi netikėtoje situacijoje. Esu prie to pripratęs, - jis patraukė pečiais. - Šiaip ar taip. - Maksonas gūžtelėjo, - neabejoju, kad pasirodžiau prastai.

Akimirką princas gražė rankas.

- Tėvas norėjo pasikalbėti apie *Atranką*. Tikriausiai manė, kad atstumas padės man, ir galėsiu pažvelgti į viską objektyviau. Garbės žodis, įgriso, kai visi kalba apie sprendimą, kurį turiu priimti *aš pats*.

Neabejojau, kad karalius stengėsi kuo greičiau išmesti mane iš Maksono galvos. Mačiau, kaip jis šypsodavosi kitoms mergaitėms valgant ar linkčiodavo joms koridoriuose. Man niekada nerodė tokio

dėmesio. Pasijutau nepatogiai ir nežinojau, ką pasakyti.

Pasirodo, Maksonas taip pat nežinojo.

Nusprendžiau kol kas neklausti jo apie dienoraštį. Šiais klausimais – kaip valdytų, kokių karaliumi norėtų būti, – jis atrodė itin kuklus, tad negalėjau reikalauti atsakymų, nebūdama tikra, kad jis juos žino. Nors smegenų kertelėje kirbėjo mintis, kad jis žino daugiau, negu sako, bet prieš klausiant man pačiai reikėjo gauti daugiau

informacijos.

Maksonas atsikosėjo ir iš kišenės ištraukė karoliukų apyrankę.

– Kaip sakiau, mes vaikščiojome po daugybę miestų, ir aš pamačiau ją senos moters parduotuvėlėje. Ji mėlyna, – jis pridūrė, nors tai ir taip buvo akivaizdu. – Maniau, kad tau patinka mėlyna spalva.

– Tikrai patinka, – sušnibždėjau.

Žvelgiau į nedidukę apyrankę. Prieš keletą dienų Maksonas,

vaikščiodamas kitame pasaulio krašte, pamatė ją parduotuvėje... ir pagalvojo apie mane.

- Kitoms neradau nieko tinkamo, tad gal tegu tai lieka tarp mūsų. - Sutikdama linktelėjau. - Tu niekada nemėgai girtis, - sumurmėjo princas.

Negalėjau atitraukti akių nuo apyrankės. Ji buvo tokia kukli, suverta iš nupoliruotų nebrangių akmenukų. Ištiesiau ranką ir pirštu perbraukiau

ovalo formos akmenukus, o Maksonas siūbavo apyrankę, ir tai mane prajuokino.

- Ar nori, kad užsegčiau? - jis pasiūlė.

Linktelėjau ir ištiesiau laisvą riešą, ant kurio nebuvo Aspeno sagos. Maksonas uždėjo vėsius akmenukus man ant odos ir užrišo kaspinėli, ant kurio jie buvo suverti.

- Gražu, - pasakė jis.

Ir tada pro visus rūpesčius prasiskverbė viltis.

Ji palengvino sunkumą širdyje

ir privertė mane jo ilgėtis. Aš norėjau ištrinti viską, kas nutiko po Helovino, sugrįžti į tą naktį ir galvoti apie du žmones šokių aikštelėje. Ir tada mano širdis nusirito į kulnus. Jei grįžtume į Heloviną, man nereikėtų dvejoti dėl šios dovanos.

Net jei leisčiau sau būti tokia, kokia tėvas manė esant, tokia, kokia Aspenas manė nesant... aš negalėčiau būti Kris. Kris buvo geresnė.

Buvau taip pavargusi, įsitempusi ir sutrikusi, kad

pravirkau.

- Amerika, - neryžtingai paklausė Maksonas. - Kas nutiko?

- Aš nesuprantu.

- Ko nesupranti? - tyliai kamantinėjo jis.

Pagalvojau, kad verkiančios mergaitės jau taip lengvai neišmušdavo jo iš pusiausvyros kaip anksčiau.

- Tavęs, - prisipažinau. - Jaučiuosi labai sutrikusi dėl tavęs. - Nubraukiau ašarą nuo skruosto, o Maksonas švelniai

nušluostė kitą skruostą.

Viena vertus, buvo keista, kad jis vėl mane taip liečia. Antra vertus, tai buvo taip pažįstama, kad būtų buvę neteisinga, jei nebūtų lietęs. Ašaroms nudžiūvus jis neatitraukė rankos, glostė man veidą.

- Amerika, - nuoširdžiai tarė princas, - jei panorėsi ką nors apie mane sužinoti - kas man rūpi ar kas aš esu - tau tereikia paklausti.

Jis atrodė toks nuoširdus, kad vos nepradėjau klausinėti,

maldauti, kad viską man papasakotų: ar jis visada galvojo apie Kris, ar žino apie dienoraščius, kuomet ypatinga ši tobula apyrankė, kad privertė ją prisiminti mane?

Bet kaip suprasčiau, kad princas sako tiesą? Ir kaip dėl Aspeno? Juk netrukus ateis metas pasirinkti, turiu būti apsisprendusi.

- Nežinau, ar jau esu tam pasirengusi.

Kiek pasvarstęs, Maksonas pažvelgė į mane.

- Suprantu. Verčiau eisiu. Netrukus turėtume pasikalbėti apie rimtus dalykus. Kai būsi pasirengusi, pranešk man.

Jis manęs nespaudė; užuot tai daręs, atsistojo, linktelėjo, tada paėmė fotoaparataž ir pasuko link durų. Prieš išeidamas į koridorių paskutinį kartą į mane dirstelėjo. Nustebau, kad man buvo skaudu matyti jį nueinantį.

*Dvidešimt penktas
skyrius*

- Privačių pamokų? - paklausė
Silvija. - Po kelias per savaitę?

- Tikrai taip, - patvirtinau.

Pirmą kartą po atvykimo
buvau išties dėkinga Silvijai.
Žinojau, kad ji jokių būdu
neatsakys žmogui, norinčiam

įdėmiai klausyti kiekvieno jos žodžio; ir jei ji užduos man papildomo darbo, vadinasi, būsiu užimta.

Galvoti apie Maksoną ir Aspeną, ir dienoraštį, ir mergaites šiuo metu man buvo nepakeliama. Protokolas buvo juodas ir baltas. Žingsniai įsakymui pateikti – metodiški. Viso to aš galėjau išmokti.

Silvija žvelgė į mane vis dar šiek tiek apstulbusi, bet greitai jos veidą nutvieskė plati šypsena. Apkabinusi mane ji

sušuko:

- Tai bus nuostabu. Galiausiai viena jūsu suprato, kaip tai yra svarbu! - Ji laikė mane per ištiestą ranką. - Kada pradedame?

- Dabar?

Ji negalėjo suvaldyti džiaugsmo.

- Atsinešiu knygų.

Aš pasinėriau į studijas, dėkinga už žodžius ir faktus, ir statistiką, kurią ji kalė man į galvą. Jei nebūdavau su Silvija, skaitydavau tai, ką ji man

užduodavo, sėdėdama
nesuskaičiuojamas valandas
Moterų kambaryje ir
nesiklausydama kitų mergaičių.

Aš dirbau ir nekantriai
laukiau bendros mūsų penketo
pamokos.

Jai atėjus, Silvija pradėjo
klausinėti, ką labiausiai mylime.
Aš parašiau – savo šeimą,
muziką ir – tarsi pats žodis
pasiprašė būti užrašytas –
teisingumą.

– Klausiu todėl, kad karalienė
paprastai būna atsakinga už

kažkokį komitetą, susijusį su nauda šaliai. Pavyzdžiui, karalienė Amberli pradėjo programą, pagal kurią šeimos yra mokomos rūpintis savo protiškai ir fiziškai sergančiais nariais. Kai šeimos nepajėgia su jais susitvarkyti, dauguma jų yra paliekami gatvėje; aštuntosastos žmonių skaičius išauga neįsivaizduojamai. Pastarųjų dešimties metų statistika rodo, kad jos programa padėjo sumažinti tą skaičių; tokiu būdu yra geriau užtikrinamas

paprastų gyventojų saugumas.

- Ar mes turėtume sugalvoti panašią programą? - paklausė susinervinusi Elisa.

- Taip, tai bus jūsų naujasis projektas, - pasakė Silvija. - *Svarbiausių pranešimų* laidoje po dviejų savaitių jūsų paprašys pristatyti savo sumanymą ir pasiūlyti, kaip jį reikėtų įgyvendinti.

Natali cyptelėjo, o Selestė užvertė akis. Kris atrodė taip, tarsi jau būtų kažką sugalvojusi. Toks greitas jos entuziazmas

mane nervino.

Prisiminiau, kaip Maksonas kalbėjo apie artėjantį pašalinimą. Jaučiau, kad mudvi su Kris turime šiek tiek pranašumo, bet vis dėlto...

- Ar tai išties naudinga? - paklausė Selestė. - Mieliau pasimokyčiau kažko, kas mums iš tikrųjų praverstų.

Iš jos susirūpinusio tono supratau, kad ši idėja jai nuobodi arba ji jos bijo.

Silvija atrodė priblokšta.

- Jūs ją panaudosite! Ta, kuri

taps naujaja princese, bus atsakinga už filantropinį projektą.

Selestė kažką tyliai sumurmėjo ir pradėjo žaisti su parkeriu. Man nepatiko, kad ji siekė užimti poziciją, neprisiimdama jokios atsakomybės.

Būčiau geresnė princesė nei ji, pagalvojau. Ir tą akimirką supratau, kad mano žodžiuose yra tiesos. Aš neturėjau nei jos ryšių, nei Kris savitvardos, bet bent jau man rūpėjo. Argi tai

nieko nereišké?

Pirmą kartą po kažkurio laiko pajutau savyje entuziazmo pliūpsnį. Šis projektas leis man parodyti vieną dalyką, kuris skiria mane nuo kitų. Aš buvau pasiryžusi panirti į jį ir tikėjausi pateikti sumanymą, kuris tikrai kažką pakeis. Gali būti, kad galiausiai aš vis dėlto pralaimėsiu; gali būti, kad aš visai nenoriu laimėti. Bet aš būsiu taip arti princesės, kaip tai yra įmanoma, ir susitaikysiu su *Atranka*.

Aš buvau beviltiška. Kad ir kaip stengiausi, negalėjau sugalvoti nė vienos idėjos savo filantropiniam projektui. Aš galvojau, skaičiau ir vėl galvojau. Klausiau savo kambarinių, bet jos neturėjo jokių idėjų. Būčiau susiradusi Aspeną, bet jau kelios dienos neturėjau iš jo jokios žinutės. Spėjau, kad, Maksonui grįžus, jis buvo itin atsargus.

Dar blogiau – Kris atrodė aiškiai pasinėrusi į savo pristatymą. Ji dingdavo kelioms

valandoms iš Moterų kambario paskaityti; o būdama ten, taip pat laikė nosį įkišusi į knygą arba kažką karštligiškai užsirašinėdavo.

Prakeikimas.

Atėjus penktadieniui, pasijutau, tarsi mirčiau, kai suvokiau, kad liko tik savaitė, o horizonte nesimatė jokių perspektyvų. Per *Pranešimus* Gavrilas pateikė kitos laidos struktūrą, paaiškinęs, kad bus keli trumpi pranešimai, o likęs vakaro laikas bus skirtas mūsų

pristatymams.

Mano kakta lengvai išrasojo.

Pastebėjau į mane žiūrintį Maksoną. Jis pakėlė ranką ir patempė ausį, ir aš nežinojau, kaip pasielgti. Nelabai norėjau pasakyti „taip“, bet taip pat nenorėjau jo atstumti. Aš patempiau ausį, ir atrodė, kad jis pajuto palengvėjimą.

Laukdama jo negalėjau nustygti vietoje ir, sukdamą plaukų galiukus, vaikščiojau po kambarį.

Pasibeldęs Maksonas įėjo,

kaip ir buvo pratęs. Aš atsistojau, pajutusi, kad turėčiau būti oficialesnė nei paprastai. Jaučiau, kad elgiuosi juokingai, bet negalėjau savęs sustabdyti.

- Kaip jautiesi? - jis paklausė, eidamas per kambarį.

- Atvirai? Nervinuosi.

- Ar todėl, kad aš taip gražiai atrodau?

Nusijuokiau iš jo užjaučiančios išraiškos.

- Turėčiau nusukti akis, - pasakiau, atsiliepdama į jo žaismingą toną. - Tiesą sakant,

dėl to filantropijos projekto.

- A, - jis ištarė, sėsdamas prie mano stalo. Jei nori, pristatyk jį man. Kris pristatė.

Pasijutau pažeminta. Žinoma, ji jau buvo baigusi.

- Aš dar net idėjos neturiu, - prisipažinau, sėsdama prieš jį.

- Tuomet suprantu, kodėl jauti įtampą.

Žvilgtelėjau į jį taip, tarsi norėdama pasakyti, kad jis net nenutuokė.

- Kas tau svarbu? Juk turi būti kažkas, kas tave itin

jaudina, ko nepastebėtų kiti. – Maksonas patogiai atsilošė kėdėje, laikydamas vieną ranką ant stalo.

Kaip jis gali taip laisvai elgtis? Neįau nemato, kaip nervinuosi?

– Visą savaitę galvoju, ir niekas neatėjo į galvą.

Jis tyliai nusijuokė.

– Būčiau pamanęs, kad tau šis projektas vieni juokai. Juk tau gyvenime teko patirti daugiau sunkumų, nei visoms keturioms kartu paėmus.

– Būtent, bet aš niekada

nežinojau, kaip būtų galima tai pakeisti. Čia ir yra bėda. - Aš stebeilijau į stalą, aiškiai prisimindama Karoliną. - Aš viską regiu... septintos kastos žmonės, kurie sunkiai dirbdami susižeidžia ir yra pažeminami į aštuntą kastą, nes daugiau negali dirbti. Mergaitės, slankiojančios gatvėmis prieš pat komendanto valandą ir gulančios į vienišų vyrų lovas praktiškai už nieką. Vaikus, kurie niekada neturėjo pakankamai - pakankamai

maisto, pakankamai šilumos, pakankamai meilės, – nes jų tėvai dirba, kiek jėgos leidžia. Aš lengvai prisimenu savo sunkiausias dienas. Bet sugalvoti, kaip iš viso to būtų galima išbristi? – Aš papurčiau galvą. – Ką galėčiau pasakyti?

Pažvelgiau į jį, tikėdamasi akyse išvysti atsakymą. Jo nebuvo.

– Tu puikiai viską pastebėjai.
– Tada jis sėdėjo tylus.

Pergalvojau, ką pasakiau ir ką jis atsakė. Ar tai reiškia, kad jis

daugiau žinojo apie Gregorio planus, nei aš maniau? O gal tai reiškė, kad jis jaučiasi kaltas, turėdamas tiek daug, kai kiti turi tiek mažai?

Jis atsiduso.

- Tiesą sakant, ne apie tai tikėjaisi šiandakt su tavimi pasikalbėti.

- Ką turi galvoje?

Maksonas pažvelgė į mane, tarsį būčiau išprotėjusi.

- Žinoma, tave.

Užkišau plaukus už ausies.

- Ką konkrečiai apie mane?

Jis pakeitė padėtį, pasukdamas kėdę kampu, kad būtume arčiau, ir pasilenkdamas, tarsitai būtų paslaptis.

- Maniau, jei pamatysi, kad Marli jaučiasi puikiai, reikalai pasikeis. Buvau įsitikinęs, kad vėl atrasi būdą apie mane galvoti. Bet taip nenutiko. Net ir šiandakt sutikai mane pamatyti, bet esi be galo oficiali.

Taigi jis pastebėjo.

Perbraukiau pirštais stalą,

nežvelgdama jam į akis.

- Ne tu keli man keblumą, bet pareigos. - Aš gūžtelėjau pečiais. - Maniau, žinai tą.

- Bet po Marli...

Aš pakėliau galvą.

- Po Marli daug visko įvyko. Vieną akimirką suvokdavau, ką reikia būti princese, kitą - vėl ne. Aš esu kitokia nei kitos mergaitės. Priklausau žemiausiai kastai; Elisa gal ir priklausė ketvirtai, bet jos šeima labai skiriasi nuo kitų ketvirtos kastos šeimų. Jie

turtingi, tad stebiuosi, kad nenusipirko aukštesnio statuso. Tu šioje aplinkoje augai. Man tai yra labai rimtas pasikeitimas.

Jis linktelėjo, vis dar neprarasdamas savo begalinės kantrybės.

- Aš tai suprantu, Amerika. Todėl ir norėjau, kad turėtum laiko. Bet privalai pagalvoti ir apie mane.

- Aš galvoju.

- Ne, ne taip. Ne taip, tarsi būčiau lygties narys. Pagalvok,

kokioje keblioje padėtyje aš esu. Laiko liko nedaug. Šis filantropinis projektas bus tramplinas kitam pašalinimui. Žinoma, tu tą jau atspėjai.

Panarinau galvą. Žinoma, atspėjau.

- Taigi ką man daryti, kai liksite tik keturios? Suteikti tau daugiau laiko? Kai liksite trise, turėčiau pasirinkti. Kai liksite trise ir tu vis dar svarstysi, ar nori prisiimti atsakomybę, ar nori darbo naštos, ar nori *manęs*... ką tuomet turėčiau

daryti?

Aš prikandau lūpą.

- Nežinau.

Maksonas papurtė galvą.

- Tai manęs netenkina. Man reikia atsakymo. Juk negaliu išsiųsti namo merginos, kuri rimtai šito nori - kuri nori manęs - jei galiausiai tu pabėgsi.

Mano kvėpavimas sutankėjo.

- Taigi privalau atsakyti tau šią akimirką? Net nežinau, į kokį klausimą atsakyčiau. Jei sakyčiau, kad noriu pasilikti, ar

tai reikštų, kad noriu būti ta vienintele? Aš to nežinau. – Pajutau, kaip įsitempė raumenys, tarsi ruošdamiesi bėgti.

– Dabar nieko neprivalai sakyti; bet iki *Pranešimų* turi žinoti, ar nori šito, ar ne. Man nesmagu pateikti tau ultimatumą, bet tu šiek tiek atsainiai elgiesi su mano vieninteliu šansu.

Jis atsiduso ir kalbėjo toliau:

– Nenorėjau, kad ir šia linkme pakryptų mūsų pokalbis. Gal

turēčiau išeiti. – Jo balsas išdāvē, kad jis laukia prašymo pasilikti, patikinimo, kad viskas bus gerai.

– Manau, kad turētum, – sušnibždējau.

Jis pakratė galvą ir susierzinęs atsistojo.

– Puiku. – Jis perėjo kambarį skubiais, piktais žingsniais. – Pažiūrėsiu, ką veikia Kris.

Dvidešimt šeštas
skyrius

Pusryčių ėjau šiek tiek vėliau. Nenorėjau rizikuoti viena susitikti Maksoną ar kurią nors iš mergaičių. Dar nepriėjus laiptų, pamačiau koridoriumi ateinantį Aspeną. Suirzusi atsidusau, ir jis prieš prieidamas

apsižvalgė.

- Kur buvai? - tyliai
pareikalavau.

- Dirbau, Mer. Aš sargybinis.
Negaliu kontroliuoti savo
grafiko. Manęs jau neskiria
budėti prie tavo kambario.

Norėjau paklausti, kodėl, bet
dabar nebuvo tinkamas laikas.

- Man reikia su tavim
pasikalbėti.

Jis akimirką pagalvojo.

- Antrą valandą pereik pirmo
aukšto koridorių iki galo, pro
ligoninės priestatą. Aš ten

būsiu, bet neilgai. – Aš linktelėjau. Jis man skubiai nusilenkė ir nuėjo savo keliu, kol niekas nepastebėjo mūsų pokalbio, o aš leidausi žemyn, nejausdama pasitenkinimo.

Man norėjosi šaukti. Nurodymas visą šeštadienį praleisti Moterų kambaryje buvo nesąžiningas. Kai ateidavo lankytojų, jie norėdavo pamatyti karalienę, o ne mus. Kai kuri nors mūsų tapsime princese, tuomet, ko gero, viskas pasikeis, bet tuo tarpu vėl turėjau

stebėti, kaip Kris įsijautusi ruošia pristatymą. Kitos taip pat kažką skaitė – užrašus ar ataskaitas, ir aš pajutau šleikštulį. Man reikėjo idėjos, ir skubiai. Buvau tikra, kad Aspenas padės man ją surasti; kad ir kas būtų, šį vakarą privalau pradėti.

Tarsi skaitydama mano mintis, Silvija, atėjusi aplankyti karalienės, stabtelėjo pasikalbėti su manimi.

– Kaip laikosi mano stropiausia mokinė? – ji

paklausė tyliai, kad kitos nepastebėtų.

– Nuostabiai.

– Kaip einasi projektas? Gal reikia padėti padailinti?

Padailinti? Kaip galima dailinti tai, *kas neegzistuoja*?

– Jis einasi puikiai. Neabejoju, jums patiks, – pamelavau.

Ji pakreipė galvą į vieną pusę.

– Išliekam paslaptingos?

– Šiek tiek, – nusišypsojau.

– Gerai. Pastaruoju metu tau puikiai sekasi. Neabejoju, kad pristatymas bus fantastiškas, –

Silvija patapšnojo man per petį ir išėjo iš kambario.

Aš patekau į didžiulę bėdą.

Minutės slinko taip lėtai, tarsi būtų tyčia sugalvotos mane pakankinti. Prieš antrą atsiprašiau ir išėjau į koridorių. Jo gale po dideliu langu stovėjo tamsiai raudonu audiniu apmušta sofa. Atsisėdau ir ėmiau laukti. Neturėjau laikrodžio, bet laikas bėgo pernelyg lėtai. Galiausiai iš už kampo išniro Aspenas.

- Pačiu laiku, - atsidusau.

- Kas nutiko? - paklausė jis oficialiai, stovėdamas prie sofos.

Daug kas, pagalvojau. Daug dalykų, apie kuriuos negaliu tau pasakoti.

- Mes turime užduotį, ir aš nesugalvoju, kaip ją atlikti. Niekas neateina į galvą, esu įsitempusi ir negaliu užmigti, - išpyškinau įniršusi.

Aspenas sukikeno.

- Kokią užduotį? Padaryti diademos eskizą?

- Ne, - pasakiau, nukreipdama į jį nusivylusį

žvilgsnį. – Turim sugalvoti projektą, atnešiantį naudos šaliai. Panašų į karalienės Amberli darbą su neįgaliaisiais.

– Ar dėl šito esi taip susirūpinusi? – jis paklausė, krestelėdamas galvą. – Negi tai sunku? Smagi užduotis.

– Ir aš taip maniau. Bet galva tuščia kaip puodynė. Ką, manimi dėtas, darytum tu?

Aspenas kiek pagalvojo.

– Žinau! Turėtum parengti apsikeitimo kastomis programą, – jo akys spindėjo iš

susijaudinimo.

- Ką?

- Apsikeitimo kastomis programą. Žmonės iš aukštesnių kastų apsieičia vietomis su žmonėmis iš žemesnių. Tada jie supras, ką reiškia būti mūsų kailyje.

- Nemanau, kad toks siūlymas tinkamas, Aspenai. Bent jau ne šiam projektui.

- Tai puikus sumanymas, - neatlyžo jis. - Ar įsivaizduoji tokią mergaitę kaip Selestė, kraunančią į lentynas prekes? Ji

nusilaužytų nagus? Taip jai ir reikia.

- Kas tave apsėdo? Nejau tarp sargybinių nėra paveldėjusių antros kastos statusą? Argi jie ne tavo draugai?

- Niekas manęs neapsėdo, - atsargiai tarė Aspenas. - Aš esu toks kaip ir visada. Tai tu pamiršai, ką reiškia gyventi name be šildymo.

Aš atlošiau pečius.

- Nepamiršau. Stengiuosi sugalvoti projektą, kuris

padarytų galą tokiems dalykams. Net jei ir išvyksiu namo, gal kas nors pasinaudos mano sumanymu, todėl noriu, kad jis būtų geras. Aš noriu padėti žmonėms.

- Nepamiršk, Mer, -
įsikarščiavęs meldė manęs Aspenas. - Šie žmonės buvo valdžioje, kai tu badavai. Jie leido, kad aikštėje būtų nuplaktas mano brolis. Jokios kalbos čia nepadės. Jie užspeitė mus į kampą, iš kurio patys negalime ištrūkti, ir neskuba

mums padėti. Mer, jie šito nesupranta.

Pyktelėjusi atsistoju.

- Kur eini? - jis paklausė.

- Grįžtu į Moterų kambarį, - atsakiau.

Aspenas sekė iš paskos.

- Nejau mes rimtai pykstamės dėl kažkokio kvailo projekto?

Pasisukau į jį.

- Ne. Mes pykstamės, nes tu irgi to nesupranti. Dabar aš priklausau trečiai kastai, tu - antrai. Užuot pykęs dėl savo pasikeitusio statuso, pagalvok,

kokios galimybės tau atsivėrė?
Tu gali pakeisti savo šeimos gyvenimą. Tikriausiai galėtum pakeisti daugelio žmonių gyvenimus. O tu tenori atsikeršyti. Nuo to niekam nebus geriau.

Aspenas tylėjo, ir aš nuėjau. Stengiausi nenusivilti juo, taip aistringai reiškusiu savo norus. Argi tai ne žavi savybė? Bet šis pokalbis privertė susimąstyti apie kastas ir būtinybę jas panaikinti. Kol kas to padaryti neįmanoma.

Tai kam vargintis?

Pagriežiau smuiku.
Išsimaudžiau. Pabandžiau
nusnūsti. Dalį vakaro praleidau
tyliame kambaryje. Sėdėjau
balkone.

Niekas nepadėjo. Laiko buvo
likę visai mažai, o aš vis dar
neturėjau jokios projekto idėjos.

Ilgai varčiausi lovoje, veltui
bandydama užmigti. Atmintyje
vis iškildavo pikti Aspeno
žodžiai, jo nuolatinės grumtynės
su savo likimu. Galvojau apie

Maksoną ir jo ultimatumą, jo reikalavimą prisiimti atsakomybę. Tada paklausiau savęs, ar tai svarbu, juk vis tiek važiuosiu namo, nes penktadienio vakarą nepristatysiu projekto.

Atsidusau ir užsitraukiau antklodę. Nesinorėjo atsiversti Gregorio dienoraščio; bijojau, kad jis užduos man daugiau klausimų, nei pateiks atsakymų. Bet gal parodytų man kryptį, pakuždėtų temą, kuria galėčiau kalbėti *Pranešimų* laidoje.

Be to, jei ir nepadėsiu sau, turiu sužinoti, kas nutiko jo dukrai. Buvau įsitikinusi, kad ji vardu Katerina, taigi sklaidžiau lapus, ieškodama užuominos apie ją ir į nieką kitą nekreipdama dėmesio, kol galiausiai radau merginos, stovinčios šalia iš pažiūros daug vyresnio vyro, nuotrauką. Gal man tik pasivaideno, bet ji atrodė apsiverkusi.

*Šiandien Katerina buvo
ištekinga už Emilio de*

Monpezato iš Svendvėjaus. Visą kelią iki bažnyčios ji raudėjo, kol galiausiai aiškiai pasakiau, kad jei ji nesusitvardys per ceremoniją, bus skaudžiai nubausta. Jos motina irgi nesijaučia laiminga, įtariu, kad Spenseris taip pat nusiminė, sužinojęs, kaip jo sesuo nenori tekėti. Bet Spenseris yra sumanus. Manau, jis greitai atsitokės, kai tik pamatys, kiek galimybių jam

*atvėriau. Ir iš Deimono
sulaukiau paramos; kaip
norėčiau perimti iš jo tai,
kas gera, ir įdiegti kitiems
žmonėms. Reikia pagirti
jaunimą. Pasiiekti dabartinę
padėtį man labiausiai
padėjo Spenserio ir
Deimono karta. Jų
entuziazmas yra beribis;
žmonės jų klauso kur kas
mieliau negu paliegusių
senolių, kurie tvirtina, kad
pasukome ne tuo keliu. Vis
klausiu savęs, ar yra būdas*

nutildyti juos visiems laikams nesusiteršus savo vardo.

Kad ir kaip būtų, rytoj numatytas karūnavimas. Dabar, kai Svendvėjus įgijo galingą Šiaurės Amerikos sąjungininką, aš turiu, ko noriu, – karūną. Mano manymu, šis sandoris yra teisingas. Kam pasitenkinti Ilėjos prezidento titulu, jei galiu būti Ilėjos karaliumi? Dukros dėka aš būsiu laikomas karaliumi.

*Viskas stojo į savo vietas.
Nuo rytdienos kelio atgal
nebus.*

Jis ją pardavė. Tas paršas, norėdamas gauti tai, ko norėjo, pardavė dukrą žmogui, kurio ji nekentė.

Įširdusi norėjau užversti knygą ir apie tai negalvoti. Bet prisiverčiau ją pasklaidyti ir paskaitinėti atsitiktines pastraipas. Vienoje vietoje radau kastų sistemos, – iš pradžių planuotos šešių, o ne

aštuonių pakopų, – diagramos juodraštį. Kitame puslapyje Gregoris planavo pakeisti žmonių pavardes ir taip atskirti juos nuo jų praeities. Iš vienos eilutės aiškėjo, kad jis ketina nubausti savo priešus, nustumdamas juos į žemesnę kastą, ir atsilyginti ištikimiesiems, pakeldamas juos į aukštesnę.

Klausiau savęs, ar mano proseneliai neturėjo ką pasiūlyti, ar tiesiog tam atsispyrė. Vyliausi antrojo

varianto.

Kokia būtų buvusi mano pavardė? Ar tėtis žinojo?

Visą gyvenimą buvau verčiama tikėti, kad Gregoris buvo didvyris, išgelbėjęs mūsų šalį, kai stovėjome ant užmaršties slenksčio. Dabar sužinojau, kad jis tebuvo valdžios ištroškęs monstras. Koks žmogus taip noriai manipuliuotų kitais? Koks žmogus prievarta ištekintų savo dukrą, siekdamas naudos?

Kitomis akimis pažvelgiau į

seniau perskaitytus įrašus. Jis niekur neužsiminė, kad norėtų *būti* puikus šeimos žmogus; jis tik norėjo toks *atrodyti*. Jis pakluso Voliso taisyklėms *kuri laiką*. Jis naudojosi sūnaus bendraamžiais, norėdamas laimėti jų palaikymą. Jis nuo pat pradžių žaidė savo žaidimą.

Pajutau pasišlykštėjimą. Atsistojau ir ėmiau vaikščioti, mėgindama viską suvokti.

Kaip galėjo būti pamiršta istorija? Kaip galėjo nutikti, kad niekas daugiau nebekalba apie

senąsias šalis? Kur laikoma ši informacija? Kodėl ji slepiama?

Atsimerkiau ir pažvelgiau į dangų. Tai atrodė neįtikima. Juk kažkas turėjo pasipriešinti ir pasakyti savo vaikams tiesą. Gal ir pasakė. Dažnai klausdavau savęs, kodėl tėtis neleisdavo kalbėti apie paslėptą aptriušusią istorijos knygą jo kambaryje; kodėl nebuvo išspausdinta Ilėjos istorija, kurią žinojau? Gal parašius, kad Ilėja buvo didvyris, žmonės būtų sukilę. Bet liko vien tik spėlionės – kai

vienas žmogus tvirtina vienaip,
kitas kitaip, tiesa lieka kažkur
anapus.

Klausiau savęs, ar Maksonas
tai žino.

Staiga kai ką prisiminiau. Ne
taip seniai mudu su Maksonu
pirmą kartą pasibučiavome. Tai
buvo taip netikėta, kad aš
atsitraukiau, o jis sutriko.
Suvokusi, kad noriu, jog
Maksonas mane bučiuotų,
pasiūliau ištrinti pirmąjį
prisiminimą ir pakeisti jį nauju.

Amerika, pasakė jis,

nemanau, kad galima pakeisti istoriją. Ir aš atsakiau: Žinoma, galima. Kas apie tai žinos, be tavęs ir manęs?

Norėjau tik pajuokauti. Be abejo, jei mudu liktume kartu, prisimintume, kas nutiko iš tikrųjų. Mudu niekada nekeistume tos patirties į tobulesnę istoriją vien dėl šou.

Bet *Atranka* ir yra šou. Jei mudviejų su Maksonu kada nors paklaustų apie pirmąjį bučinį, ar pasakytume tiesą? O gal pasiliktume tą prisiminimą sau?

Po mūsų mirties niekas nesužino, ir ta svarbi akimirka pranyktų amžiams.

Ar galėjo būti taip paprasta? Pasakoti ir kartoti tą pačią istoriją žmonių kartoms, kol ji bus priimta už tiesą. Ar dažnai klausdavau senesnių už mamą ar tėtį žmonių, ką jie žino ar ką matė jų tėvai? Juk jie buvo senoliai. Ką jie išmano? Buvau pernelyg išdidi, kad kreipčiaus į juos dėmesį. Labai kvailai pasijutau.

Bet svarbu buvo ne tai.

Svarbu buvo tai, ką ketinau daryti.

Iki šiol gyvenau išprausta į plyšį; bet mylėjau muziką, todėl nesiskundžiau. Tačiau aš norėjau būti su Aspenu ir, kadangi jis priklausė šeštai kastai, susidūriau su dideliais sunkumais. Jei prieš daugelį metų patogiai įsitaisęs prie stalo Gregoris Ilėja nebūtų sukūręs mūsų šalies įstatymų, mudu su Aspenu niekada nebūtume susipykę ir aš niekada nebūčiau pamilusi Maksono. Maksonas

netgi nebūtų tapęs princu. Marli rankos būtų sveikos, ir jiedu su Karteriu negyventų kambarėlyje, kuriame telpa tik lova. Mano mielas broliukas Džeradas galėtų studijuoti gamtos mokslus, kurie jam patinka, užuot kankinęsis dėl meno, kuriam nejaučia pašaukimo.

Užsitikrinęs patogų gyvenimą gražiuose rūmuose, Gregoris Ilėja iš visos tautos pavogė galimybę bent pamėginti pasiekti to paties.

Maksonas sakė, kad, jei noriu daugiau apie jį sužinoti, tereikia paklausti. Bijočiau išgirsti, kad jis yra kaip tik toks žmogus, bet privalėčiau žinoti. Jei turėčiau apsispręsti, ar likti *Atrankoje*, ar vykti namo, reikėjo žinoti, iš kokio molio Maksonas drėbtas.

Įsispyrusi į šlepetes ir apsivilkusi chalata, išpėdinau iš kambario, praėjau pro sargybinių.

– Ar viskas gerai, panele? – paklausė jis.

– Taip. Tuoju grįšiu.

Regis, jis norėjo šį tą pridurti, bet aš nuskubėjau, nespėjus jam prasižioti. Užlipau laiptais į trečią aukštą. Skirtingai nuo kitų aukštų, čia laiptų aikštelėje stovėjo sargybiniai, neleisdami man priėti prie Maksono durų.

- Man reikia pasikalbėti su princu, - ryžtingai pasakiau.

- Labai vėlu, panele, - tarė sargybinis iš kairės.

- Maksonas neprieštaraus, - patikinau.

Sargybinis dešinėje kvailai išsiviepė.

- Nemanau, kad dabar jam reikėtų draugijos, panele.

Suraukiau kaktą, mintyse kartodama tą sakinį.

Jis su kita mergaite.

Veikiausiai ten yra Kris; ji sėdi jo kambaryje, kalba, juokauja ir galbūt jau sulaužė savo nesibučiavimo taisyklę.

Iš už kampo išniro padėklu nešina kambarinė, ir pro mane nusileido laiptais žemyn. Aš pasitraukiau į šalį svarstydamą, ar spausti sargybinius mane įleisti, ar pasiduoti. Kai jau

buvau beprabylanti, sargybinis mane aplenkė:

- Grižkite į lovą, panele.

Norėjau šaukti ant jų ar ko nors griebtis, bet pasijutau bejėgė. Vis dėlto pasitraukiau. Išgirdau, kaip vienas sargybinis - tas, kuris kvailai vaipėsi, - kažką sumurmėjo man nueinant. Pasijutau dar blogiau. Ar jis iš manęs šaiposi? Gailisi? Man nereikia jo gailesčio. Ir taip prastai jaučiuosi.

Nusileidusi į antrą aukštą, nustebau pamačiusi mane

pralenkusią kambarinę – ji buvo priklaupusi, tarsi taisytusi batelį. Man einant artyn mergina kilstelėjo galvą, paėmė padėklą ir žengė prie manęs.

– Jo nėra kambaryje, – sušnibždėjo.

– Ko? Maksono?

Ji linktelėjo.

– Paieškokite apačioje.

Nusišypsojau iš nuostabos kratydama galvą.

– Ačiū.

Kambarinė gūžtelėjo pečiais.

– Tikrai jį rasite, jei tik

paieškosite. Be to, – ištarė ji kupinomis susižavėjimo akimis, – jūs mums patinkate.

Ji nuskubėjo žemyn, į pirmą aukštą. Paklausiau savęs, ką galėtų reikšti „mums“, bet tuo tarpu man užteko jos paslaugos. Luktelėjusi, kol kambarinė nutolo, ėmiau leistis žemyn.

Didysis kambarys buvo atidarytas, bet tuščias, kaip ir valgomasis. Patikrinau Moterų kambarį. Pagalvojau, kad ten būtų keista vieta pasimatymui, bet Maksono su Kris čia irgi

nebuvo. Paklausiau prie durų stovinčių sargybinių, ir jie patikino mane, kad Maksonas neišėjo į sodus; tada apžiūrėjau kelias bibliotekas ir svečių kambarius, paskui dingtelėjo, kad jiedu su Kris atsisveikino arba grįžo į jo kambarį.

Nuleidusi rankas, pasukau už kampo link galinių laiptų, jie buvo arčiau nei pagrindiniai. Aš nieko nemačiau; bet eidama aiškiai išgirdau šnibždesį. Sulėtinau žingsnį, nenorėdama sutrukdyti ir nebūdama visiškai

įsitikinusi, iš kur sklinda garsas.

Dar vienas šnibždesys.

Koketiškas rizenimas.

Šiltas atodūsis.

Supratau, iš kur sklinda garsai. Žengiau dar vieną žingsnį, pažvelgiau į kairę ir pamačiau tamsoje besiglėbesčiuojančią porelę. Kai vaizdas išryškėjo ir akys apsiprato su prieblanda, buvau šokiruota.

Šviesius Maksono plaukus pažinau net ir tamsoje. Kiek kartų esu juos mačiusi sode

vakarėjant? Bet niekada nebuvo mačiusi, neįsivaizdavau, kaip tie plaukai atrodo, taršomi ilgų Selestės pirštų raudonai lakuotais nagais.

Selestė buvo prispaudusi Maksoną prie sienos. Laisvąją ranką padėjusi jam ant krūtinės, koja apsivijusi jo koja, suknelės praskiepas atidengė ilgą merginos koja, ši koridoriaus prieblandoje atrodė melsva. Selestė šiek tiek atsitraukė, paskui vėl iš lėto ją prispaudė

prie sienos, tarsi erzintų.

Laukiau, kol jis lieps jai atsitraukti, kol pasakys, kad jos nenori. Bet jis nepasakė. Užuo­ tai padaręs, Maksonas ją pabučiavo. Selestė atsakė į bučinį ir sukikeno dėl princo rodomo švelnumo. Jis kažką sušnibždėjo jai į ausį, Selestė palinko artyn ir pabučiavo jį stipriau ir aistringiau nei pirma. Suknelės petnešėlė nusmuko jai nuo peties, atidengdama kone visą nugarą. Nė vienas nesivargino jos pataisyti.

Stovėjau sustingusi. Norėjau šaukti ar klykti, bet gerklė buvo užgniaužta. Ir kodėl iš visų mergaičių čia turėjau aptikti kaip tik ją?

Selestės lūpos nuslydo Maksono veidu ir įsisegė jam į kaklą. Ji dar kartą kokčiai sukikeno ir vėl pabučiavo jį. Maksonas šypsodamasis užsimerkė. Selestė jo neužstojo savo kūnu ir aš stypsojau tiesiai jam prieš akis.

Norėjau bėgti. Norėjau pranykti, išgaruoti. Užuot tai

padariusi, stirksojau kaip įkasta.

Atsimerkęs Maksonas mane pamatė.

Selestei bučiniaus piešiant ornamentus jam ant kaklo, mudu su Maksonu stebeilijome vienas į kitą. Jo šypsena išblėso, Maksonas akimirksniu suakmenėjo. Šokas jo akyse privertė mane pajudėti. Selestė nieko nepastebėjo, taigi aš tyliai, net nekvėpuodama atsitraukiau.

Kai jie manęs jau nebegalėjo girdėti, dėjau į kojas, skuodžiau

pro iki vėlumos dirbančius sargybinius ir liokajus. Nespėjus užbėgti pagrindiniais laiptais, akys pritvino ašarų.

Suėmiau save į rankas ir greitai pasukau link savo kambario. Praėjau pro susirūpinusį sargybinių ir, išengusi vidun, atsisėdau ant lovos veidu į balkoną. Kambario tyloje suskaudo širdį. *Kokia tu kvailė, Amerika. Kokia kvailė.*

Aš važiuosiu namo. Pamiršiu, kad tai nutiko, ir ištekėsiu už Aspeno.

Aspenas – vienintelis žmogus, kuriuo galiu pasitikėti.

Netrukus kažkas pasibeldė į duris ir nelaukdamas kvietimo įėjo Maksonas. Jis buvo ne mažiau įpykęs negu aš.

Nespėjus jam prasižioti, prakalbau pirmoji:

– Tu man melavai.

– Ką? Kada?

– O kada nemelavai? Kalbėjai apie piršlybas, o buvai užkluptas koridoriuje kone be sąmonės su tokia kaip ji?

– Tai, ką dariau su ja, neturi

nieko bendro su mano jausmais tau.

- Juokauji, tiesa? O gal būsimam karaliui priimta trainiotis su pusnuogėmis mergaitėmis, kai tik to išsigeidžia?

Maksonas įsižeidė.

- Ne. Aš taip nemanau.

- Kodėl su ja? - kamantinėjau, žvelgdama į lubas. - Kodėl iš visų žemės mergaičių tu nori jos?

Kai pažvelgiau į Maksoną, laukdama atsakymo, jis purtė

galvą ir žvalgėsi po kambarį.

– Maksonai, ji aktorė, apsimetėlė. Turėtum žinoti, kad po storu makiažo sluoksniu ir krūtis pakeliančia liemenėle slypi mergaitė, kuri tenori tavim manipuliuoti ir pasiekti, ko geidžia.

Maksonas nelinksmai nusijuokė.

– Tiesą sakant, aš tai žinau.

Mane pribloškė jo ramybė.

– Tai kodėl...

Bet aš jau žinojau atsakymą.

Jis irgi. Jis čia augo.

Tikriausiai Gregorio dienoraščiai jam buvo skaitomi prieš miegą. Ko kito galėjau tikėtis?

Kodėl buvau tokia naivi? Galvodama, kad yra galimybė pasirinkti geresnę už mane princesę, įsivaizdavau Kris. Ji buvo graži, kantri ir turėjo daugybę kitų savybių, kurių neturėjau aš. Bet mačiau ją šalia kitokio Maksono. Jei jis ketino sekti Gregorio Ilėjos pėdomis, vienintelė jam tinkanti mergaitė yra Selestė. Nė viena

kita nesutiktų laikyti šalies po savo padu.

- Užtenka, - pasakiau grąžydama rankas. - Tu norėjai sprendimo, štai jį ir gavai: man jau gana. Baigiau su *Atranka*, su melagystėmis ir pirmiausia su tavimi. Dieve, negaliu patikėti, kokia kvaila buvau.

- Tu nebaigei, Amerika, - skubiai paprieštaravo Maksonas, savo poza išreiškdamas tą pačią mintį kaip ir žodžiais. - Tu baigsi, kai aš pasakysiu. Dabar tu esi

nusiminusi, ir tiek.

Norėjosi nusirauti plaukus.

- Kas tau yra? Gal apsivalgei drignių? Kodėl manai, jog aš kada nors susitaikysiu su tuo, ką mačiau? Aš *nekenčiu* tos mergaitės. O tu ją bučiavai. Nenoriu turėti su tavim nieko bendro.

- Moterie, tu neleidi man įterpti nė žodelio!

- O kaip galėtum pasiteisinti? Išsiųsk mane namo. Daugiau nenoriu čia būti.

Mudu   taip   greitai

atsišaudėme žodžiais, kad jo tylėjimas mane pribloškė.

- Ne.

Įsiutau. Argi ne šito jis norėjo?

- Maksonai Skrivai, tu esi mažas vaikas, turintis nemėgstamą žaisliuką, bet negali pakęsti minties, kad jis atiteks kam kitam.

Maksonas tyliai prakalbo:

- Suprantu, kad tu pyksti, bet...

Aš jį stumtelėjau.

- Per švelniai pasakyta!

Maksonas išliko ramus.

- Amerika, nevadink manęs vaiku. Ir nestumdyk.

Aš vėl jį pastūmiau.

- O ką tu man padarysi?

Maksonas čiupo man už riešų, užlaužė rankas už nugaros, ir aš jo akyse pamačiau pyktį. Mane tai nudžiugino. Norėjau, kad jis mane išprovokuotų. Norėjau dingsties jį įskaudinti. Šią akimirką galėjau suplėšyti jį į gabalėlius.

Bet Maksonas nebuvo įsiutęs. Iš jo sklido šilta energija, jos jau

seniai nebuvo jutusi. Maksono veidas buvo prie pat manojo, jo akys ieškojo mano akių, tikriausiai spėliodamos, ko aš griebsiuos. Nors visa tai atrodė neteisinga, aš vis tiek to norėjau. Mano lūpos prasiskyrė, nespėjus suvokti, kas vyksta.

Pakračiau galvą, kad atsitokėčiau, ir žengiau link balkono. Maksonas leido man pasitraukti. Keletą kartų įkvėpiau, kad nusiraminačiau, ir pasigrėžiau į jį.

- Išsiūsi mane namo? -

paklausiau tyliai.

Maksonas papurtė galvą, negalėdamas ar nenorėdamas kalbėti.

Nuo riešo nuplėšiau jo dovanotą apyrankę ir sviedžiau per kambarį.

– Tada išeik, – sušnibždėjau.

Nusisukau į balkoną ir sudirgusi laukiau, kol išgirdau spragtelint duris. Jam išėjus susmukau ant grindų ir ėmiau raudoti.

Jiedu su Seleste tokie panašūs. Gyvenimas jiems tėra

spektaklis. Apsimetinėdamas iki dienu galo, jis privers visuomenę patikėti, jog yra nuostabus valdovas, bet laikys savo tautą įkalintą kaip Gregoris.

Atsisėdau ant grindų, sukryžiausi kojas. Nusivylusi Maksonu, dar labiau nusivyliau savimi. Turėjau kovoti smarkiau. Turėjau padaryti daugiau. Kad nesėdėčiau čia nugalėta.

Nusišluosčiau ašaras ir apsvarsčiau padėtį. Su Maksonu

viskas baigta, bet aš dar esu čia. Su konkursu viskas baigta, bet turiu paruošti pristatymą. Gal, Aspeno manymu, ir nesuganėtinai tvirta būti princese, bet jis manim tiki. Aš tai žinau. Mano tėvas irgi tiki. Ir Nikoleta.

Laimėti nepavyks. Taigi kaip išvykti sukėlus sąmyšį?

Dvidešimt septintas skyrius

Kai Silvija paklausė, ko man prireiks pristatymui, atsakiau, kad mažo stalelio knygoms ir stovo plakatui. Ji itin jaudinosi dėl mano plakato. Buvau čia vienintelė menininkė.

Ištisas valandas rašiau kalbą

ant kortelių, kad nieko nepamirščiau, žymėjausi skyrius knygose, iš kurių cituosiu, ir repetavau prieš veidrodį labai nerimaudama. Stengiausi pernelyg negalvoti apie tai, ką darau, kad nepradėtų krėsti drebulys.

Paprašiau Anos pasiūti man kuklią suknelę, kambarinė suraukė antakius.

– Kalbate taip, tarsi ketintume išsiųsti jus tik su apatiniais, – nusišaipė ji.

Aš sukikenu.

- Ne tai turėjau galvoje. Juk žinai, man patinka visos jūsų pasiūtos suknelės. Tik noriu atrodyti... angeliškai.

Ana šyptelėjo.

- Manau, ką nors sugalvosim.

Turbūt kambarinės dirbo kaip pamišusios, nes *Pranešimų* dieną nemačiau nei Anos, nei Merės, nei Lusės. Likus valandai iki laidos pradžios, jos triukšmingai sugužėjo nešinos suknele. Ji buvo balta, plona ir lengvo audinio, papuošta ilgu žalio ir mėlyno tiulio dryžiu

dešinėje. Suknelės apačia krito kaip debesis, o paaukštintas liemuo teikė tyrumo ir grakštumo. Su tuo drabužiu jaučiausi graži. Palyginti su kitomis jų modeliuotomis suknelėmis, ši buvo pati mieliausia. Tikriausiai daugiau jų siūtų suknelių man nebeteks vilkėti.

Buvo sunku išlaikyti savo planą paslapyje, bet man pavyko. Kai mergaitės paklausė, apie ką kalbėsiu, atsakiau, jog tai bus staigmena. Sulaukiau

skeptiškų žvilgsnių, bet man tai nerūpėjo. Paprašiau kambarinių nieko neliesti ant stalo, net nešluostyti dulkių, ir jos pakluso, nelietė mano užrašų.

Niekas nieko nežinojo.

Labiausiai norėjau išsipasakoti Aspenui, bet susilaikiau. Viena vertus, bijojau, kad jis mane atkalbės, ir aš nusileisiu. Antra vertus, būgštavau, kad jis parodys pernelyg daug entuziazmo.

Kol kambarinės dėjo visas pastangas, kad atrodyčiau graži,

aš stebeilijau į veidrodį ir kaupiau ryžtą. Taip bus geriausia. Nenorėjau, kad kas nors – kambarinės, kitos mergaitės, ypač Aspenas – dėl mano poelgio patektų į bėdą.

Beliko viską sutvarkyti.

– Ana, Mere, ar galėtumėte atnešti man arbatos?

Jos susižvelgė.

– Abi? – pasitikslino Merė.

– Taip, prašyčiau.

Jos kažką įtarė, bet nusilenkė ir išėjo iš kambario. Tada pasisukau į Lusę.

- Pasėdėk su manim, -
pakviečiau, vesdamasi ją prie
minkšto suoloelio, ant kurio
sėdėdavau. Ji pakluso, o aš
tiesiai šviesiai paklausiau:

- Ar tu laiminga?

- Ką turite galvoje, panele?

- Pastaruoju metu esi liūdna.

Klausiau savęs, ar tau viskas
gerai.

Lusė nuleido galvą.

- Ar taip aiškiai matyti?

- Taip, - atsakiau,
apkabindama kambarinę ir
prisitraukdama artyn. Ji

atsiduso ir padėjo galvą man ant peties. Jaučiausi labai laiminga, kad Luse trumpam pamiršo mus skiriančias nematomas ribas.

- Ar jūs kada nors norėjote to, ko negalėjote turėti?

Aš prunkštelėjau.

- Luse, prieš atvykdama čia, priklausiau penktai kastai. Negaliu suskaičiuoti, kiek visko norėjau.

Netikėtai Luse skruostu nuriedėjo ašara.

- Nežinau, ką daryti. Jaučiuosi užspeista.

Atlošiau pečius ir priverčiau ją pažvelgti man į akis.

- Luse, žinok, jog, mano manymu, tu gali daryti bet ką, būti kuo panorėjusi. Esi nuostabi mergaitė.

Ji blausiai nusišypsojo.

- Ačiū, panele.

Žinojau, kad turime nedaug laiko.

- Noriu paprašyti tavęs paslaugos. Nesu tikra, ar galiu pasitikėti kitomis, bet tavimi pasitikiu.

Lusė atrodė sutrikusi, bet

nedvejodama sutiko man padėti.

Įkišau ranką į stalčių ir ištraukiau laišką.

- Ar galėtum perduoti jį pareigūnui Legeriui?

- Pareigūnui Legeriui?

- Noriu padėkoti jam už gerumą. Pamaniau, netiktų įteikti jam laišką pačiai. Na, supranti. - Tai buvo nevykęs pasiteisinimas, bet tik šitaip galėjau paaiškinti Aspeniui, kodėl pasielgiau taip, o ne kitaip, ir išstarti jam sudie. Veikiausiai po šio vakaro

rūmuose neužsibūsiu.

- Galiu perduoti jam po valandos, - noriai sutiko Lusė.

- Ačiū. - Ašaros kėsinosi ištrykšti, bet aš sulaikiau jas. Buvau išsigandusi, tačiau taip pasielgti privalėjau dėl daugybės priežasčių.

Mes visi nusipelnėme geresnio gyvenimo. Mano šeima, Marli ir Karteris, Aspenas, net ir mano kambarinės jautėsi užspeistos dėl Gregorio planų. Aš galvosiu apie brangius žmones.

Įeidama į *Pranešimų* laidos studiją, laikiau glėbį knygų su žymikliais ir aplanką su plakatu. Studija atrodė taip pat kaip visuomet – dešinėje, netoli durų, stovėjo karaliaus, karalienės ir Maksono kėdės, *Elito* dalyvių kėdės buvo kairėje, – centre, kur įprastai būdavo pakyla pasisakyti karaliui, buvo palikta erdvės mūsų pristatymams. Pamačiau stalą ir stovą, taip pat ir ekraną – matyt, kas nors rodys skaidres. Tai buvo įspūdinga. Įdomu, kas pasižymi

tokiu išradingumu.

Nuėjau prie paskutinės
laisvos kėdės – deja, ji buvo
šalia Selestės – ir pasidėjau prie
savęs aplanką, knygas
susikroviau ant kelių. Natali irgi
turėjo keletą knygų; Elisa
nepakėlė akių nuo savo užrašų.
Kris žvelgė į dangų, ir atrodė,
kad ji mintyse deklamuoja savo
pristatymą. Selestė taisėsi
makiažą.

Silvija irgi buvo studijoje; taip
nutikdavo, kai mums tekdavo
dalyvauti diskusijose, kurioms ji

mus ruošdavo, bet šiandien ji nesitvėrė savame kailyje. Tikriausiai tai buvo sunkiausia iš visų ligšiolinių užduočių, ir rezultatai jai buvo labai svarbūs.

Aš staigiai įkvėpiau. Buvau pamiršusi Silviją. Dabar jau per vėlu.

- Panelės, atrodo fantastiškai! - pasakė ji prieidama. - Dabar, kai visos susirinkote, norėčiau šį tą paaiškinti. Pirmiausia atsistos karalius ir perskaitys keletą

pranešimų, tada Gavrilas supažindins su šio vakaro tema – jūsų filantropiniais pristatymais.

Įprastai rami Silvija, dirbanti lyg puikiai sureguliuota rūmų mašina, atrodė susijaudinusi. Kalbėdama ji vos nestrykčiojo.

– Žinau, kad rengėtės. Turite aštuonias minutes; jei po to iškils klausimų, jums padės Gavrilas. Būkite budrios ir santūrios. Jus stebi visa šalis! Jei suklysite, įkvėpkite ir dėstykite toliau. Jums seksis

puikiai. Kalbėsite tokia tvarka, kaip sėdite. Panele Natali, jūs būsite pirmoji; panelė Amerika – paskutinė. Sėkmės, mergaitės!

Silvija nuskubėjo visko patikrinti ir pertikrinti, o aš stengiausi nusiraminti. Paskutinė. Manau, tai gerai. Tikriausiai Natali ne taip pasisekė – ji kalbės pirmoji. Mačiau, kaip ją išpylė prakaitas. Jai turbūt labai sunku susikaupti. Nejučiomis įsistebeilijau į Selestę. Ji nežinojo, kad mačiau ją ir

Maksoną kartu, ir aš klausiau savęs, kodėl ji niekam apie tai nepasakojo. Jeigu ji tai nutylėjo, vadinasi, tai buvo ne pirmas kartas.

Pasijutau dar nesmagiau.

- Nerviniesi? - paklausiau žiūrėdama, kaip ji krapšto nago odele.

- Ne. Šis sumanymas kvailas ir niekam nerūpi. Džiaugsiuosi, kai viskas baigsis. Beje, aš modelis, - tarė Selestė ir galiausiai pažvelgė į mane. - Aš moku laikytis prieš auditoriją.

- Tu išties įsisavinai pozavimo meną, - sumurmėjau.

Pamačiau, kaip ji susimąstė, mėgindama suprasti, ar norėjau ją įžeisti. Galiausiai užvertė akis ir nusionuko į kitą pusę.

Tada įėjo karalius su karaliene. Jie kalbėjosi pašnibždomis, regis, pokalbis buvo labai svarbus. Po akimirkos pasirodė Maksonas. Eidamas į savo vietą jis taisėsi sąsagas. Vilkėdamas kostiumą, jis atrodė itin nekaltas ir tyras; turėjau priminti sau, kad yra

kitaip.

Princas pažvelgė į mane. Neketinau leistis įbauginama ir pirmoji nusigręžti, tad stebeilijau į jį. Tada Maksonas pakėlė ranką ir patempė ausies spenelį. Lėtai papurčiau galvą parodydama, kad mudu daugiau niekada nebesikalbėsime.

Prasidėjus pristatymams, mane išmušė šaltas prakaitas. Natali pasiūlymas buvo trumpas. Ir ne visai teisingas.

Jos tvirtinimu, sukilėlių veiksmai yra bjaurūs ir

neteisėti, ir pats sukilėlių buvimas turėtų būti laikomas neteisėtu – tada Ilėjos provincijos jaustųsi saugesnės. Jai baigus visos tyliai į ją sužiurome. Nejaugi Natali nežino, kad sukilėlių veiksmai jau laikomi neteisėtais?

Natali atsisėdus karalienės veidas atrodė nepaprastai liūdnas.

Elisa pasiūlė programą, pagal kurią aukštesniųjų kastų nariai taptų susirašinėjimo draugais su Naujosios Azijos žmonėmis. Jos

manymu, tai sutvirtintų ryšius tarp mūsų šalių ir padėtų užbaigti karą. Nebuvau įsitikinusi, kad tai duotų naudos, bet tai buvo naujas priminimas Maksonui ir visuomenei, kodėl ji vis dar čia. Karalienės paklausta, ar ji pažįsta žmonių Naujojoje Azijoje, kurie sutiktų dalyvauti programoje, Elisa patikino pažįstanti.

Kris pristatymas buvo įspūdingas. Ji norėjo patobulinti viešųjų mokyklų sistemą; žinojau, kad šis sumanymas

labai artimas ir brangus karalienei bei Maksonui. Neabejojau, kad ji, būdama profesoriaus dukra, seniai galvojo apie šiuos dalykus. Ji ekrane rodė tėvų atsiųstas nuotraukas iš savo provincijos mokyklos. Buvo skaudu matyti nuovargį mokytojų veiduose, o vienoje nuotraukoje išvydome klasę, kur keturi vaikai sėdėjo ant grindų, nes trūko kėdžių. Karalienė apipylė ją klausimais, ir Kris guviai atsakinėjo. Remdamasi senomis finansinių

ataskaitų kopijomis, kurias nagrinėjome, ji netgi rado vietą, kur galėtume pasiskolinti pinigų darbams pradėti, ir pasiūlė idėjų tolesniam finansavimui.

Kai Kris atsisėdo, Maksonas jai nusišypsojo ir linktelėjo. Ji paraudo ir pradėjo knibinėti suknelės nėrinius. Taip žaisti su Kris buvo žiauru, turint galvoje intymius Maksono ryšius su Seleste. Bet aš daugiau nesikišiu. Tegu jis daro, ką nori.

Selestės pristatymas buvo įdomus, tik gal kiek miglotas. Ji

siūlė kai kurioms žemesnėms kastoms įvesti minimalią algą. Tai būtų daroma pagal slankiąją skalę, pateikiant pažymėjimus. Tačiau penktos, šeštos ir septintos kastų nariai turėtų lankyti mokyklą, kad gautų tuos pažymėjimus... ir mokėti už mokslą... Taigi daugiausia naudos gautų trečia kasta, nes jie yra mokytojai. Selestė priklausė antrai kastai, todėl neturėjo supratimo, kaip sunkiai mes dirbame kone visą parą, kad sudurtume galą su galu.

Niekas neturėtų laiko pažymėjimams gauti, vadinasi, ir mokytojų atlyginimas nesikeistų. Skambus, bet visai nepraktiškas pristatymas.

Selestė grįžo į savo vietą, aš atsistojusi drebėjau. Akimirką pasvarsčiau, gal apalpti. Bet aš norėjau pasisakyti. Tik būgštavau dėl padarinių.

Padėjau plakatą – kastų diagramą – ant stovo ir išdėsčiau knygas reikiama tvarka ant stalelio. Giliai įkvėpiau ir suspaudžiau rankoje

korteles, tačiau pradėjus kalbėti man jų net neprireikė.

- Labas vakaras, Ilėja. Kreipiuosi į jus ne kaip *Elito* atstovė ir ne kaip trečios ar penktos kastos atstovė, bet kaip jums lygi pilietė. Kad ir kokiai kastai priklausote, turite sukaupę tam tikrą patirtį. Pati esu tai išgyvenusi. Bet tik pastaruoju metu supratau, kaip stipriai išaugo mano meilė Ilėjai.

- Nors vaikystėje ne visada turėdavome maisto ar elektros, mačiau, kaip man brangiems

žmonėms prievarta priskiriama kasta. Gauname ją jau gimdami ir neturime vilties, kad kas nors pasikeis, nes kastas skiria neperžengiami skirtumai. Iš tikrųjų mes nesame labai skirtingi, – pažvelgiau į mergaites, – bet aš vis tiek myliu savo šalį.

Paėmiau kitą kortelę.

– Mano siūlymas bus nepaprastas. Jis gali pasirodyti netgi skausmingas, bet aš nuoširdžiai tikiu, kad jis padėtų visai mūsų karalystei. – Giliai

įkvėpiau. – Manau, turėtume panaikinti kastas.

Išgirdau ne vieną aiktelėjimą, bet nusprendžiau nekreipti dėmesio.

– Kadaise, kai mūsų šalis buvo jauna, skirstymas į kastas padėjo išsaugoti dalykus, atsidūrusius ant išnykimo ribos. Bet dabar padėtis pasikeitė. Esame stipresni. Leisti netaalentingsiems žmonėms naudotis privilegijomis ir slopinti iškiliausius pasaulio protus vien dėl archajinės sistemos yra

žiauru. Tai trukdo mums siekti tobulybės.

Paskui paminėjau apklausos rezultatus iš vieno Selestės žurnalų po mūsų pokalbio apie savanorių kariuomenę; pasirodo, šešiasdešimt penki procentai žmonių mano, kad tai geras sumanymas. Kodėl atimti iš žmonių tokią galimybę? Pacitavau ir seną mūsų išnagrinetą pranešimą apie žinių patikrinimą viešosiose mokyklose. Straipsnis buvo šališkas; jame teigiama, kad tik

trys procentai šeštos ir septintos kastos narių atitiko aukštesnį intelekto lygį; kadangi bendras intelekto lygis buvo žemas, vaikai ir liks toje kastoje. Aš bandžiau įrodyti, kad turėtume gėdytis, jei žmonės yra verčiami kasti griovius, nors kai kurie jų galėtų atlikti širdies operacijas.

Artėjau prie pasisakymo pabaigos.

- Gal mūsų šalis ir turi trūkumų, bet yra stipri. Tik bijau, kad neįgyvendinus

pokyčių, ta stiprybė sustabarės. Pernelyg karštai myliu savo šalį, kad leisčiau taip nutikti.

Nurijau seilę džiaugdama, kad pagaliau viskas baigėsi.

– Dėkoju už sugaištą laiką, – pasakiau ir grįžtelėjau į karališkąją šeimą.

Blogai. Maksono veidas vėl buvo suakmenėjęs, kaip tada, kai rykštėmis buvo plakama Marli. Karalienė nusuko akis ir atrodė nusivylusi. Tačiau karalius vėrė mane žvilgsniu. Net nemirktelėjęs, jis paklausė:

- Ir kaip jūs siūlytumėte panaikinti kastas? - tai buvo iššūkis. - Tiesiog imti ir panaikinti?

- Na... nežinau.

- Ar nemanote, kad tai sukeltų maištus? Visišką suirutę? Leistų sukilėliams pasinaudoti visuotiniu sutrikimu?

Šito nebuvo gerai apmąsčiusi. Tik galvojau, jog kastų sistema yra neteisinga.

- Mano manymu, kastų sukūrimas sukėlė tikrą sumaištį,

bet mes ištvėrėme. Tiesą sakant, – parodžiau į knygų krūvą, – aš galiu pacituoti.

Ėmiau ieškoti Gregorio dienoraščio.

– Ar kameros išjungtos? – suriaumojo karalius.

– Taip, Jūsų Didenybe! – kažkas sušuko.

Pakėlusi galvą pamačiau, kad visos kameros išjungtos. Gestu, kurio aš nepastebėjau, karalius nutraukė *Pranešimų* laidą.

Klarksonas atsistojo.

– Nukreipkite jas žemyn. –

Visos kameros buvo nukreiptos į grindis.

Jis pripuolė prie manęs ir išplėšė dienoraštį iš rankų.

– Iš kur jį gavote? – sušuko.

– Tėve, liaukis! – pribėgo susijaudinęs Maksonas.

– Iš kur jinais gavo jį? Atsakyk! Maksonas prisipažino.

– Iš manęs. Mes ieškojome, ką reiškia žodis „Helovinas“. Gregoris aprašė jį savo dienoraščiuose. Pamaniau, Amerika norės pasiskaityti plačiau.

- Kvaily, - iškošė karalius. -
Turėjau liepti tau perskaityti
juos anksčiau. Tu visiškai
suglumęs. Neturi jokio
supratimo apie savo pareigas!

O ne. Ne, ne, ne.

- Šį vakarą ji išvyksta., -
įsakė karalius Klarksonas. -
Man jos jau gana.

Stengiausi susigūžti ir kaip
įmanoma toliau pasitraukti nuo
karaliaus. Bijoju netgi garsiau
kvėptelėti. Pasukau galvą į
mergaites ir nežinia kodėl
įsispoksojau į Selestę. Tikėjausi,

kad ji šypsosis, bet ji buvo susinervinusi. Karalius niekada taip nesielgdavo.

- Tu negali išsiųsti jos namo. Tai mano pasirinkimas, ir aš sakau, kad ji lieka, - ramiai atsakė Maksonas.

- Maksonai Kaliksai Skrivai, aš esu Ilėjos karalius ir įsakau...

- Ar gali bent penkias minutes liautis buvęs karaliumi ir pabūti mano tėvu? - sušuko Maksonas.

- Tai mano pasirinkimas! Tu pasirinkai, dabar noriu pasirinkti aš. Niekas neišvyks

be mano leidimo!

Natali atsirėmė į Elisą.
Rodos, jos abi drebėjo.

- Amberli, nunešk ją į vietą, -
pasakė karalius, įbrukdamas
knygą žmonai į ranką. Ji
linktelėjo galva, bet nepajudėjo
iš vietos. - Maksonai, noriu
matyti tave savo kabinete.

Aš pažvelgiau į Maksoną; gal
man taip tik pasidingojo, bet jo
akyse blykstelėjo panika.

- Arba galiu pasikalbėti su ja.
- Jis mostelėjo ranka į mano
pusę.

- Ne, - greitai pasakė Maksonas ir prieštaraudamas iškėlė ranką. - Tai nebūtina. Panelės, - jis pridūrė, pasisukdamas į mus, - kodėl jums nėjus viršun? Vakarienė bus atnešta į kambarius. - Princas nutilo. - Amerika, eik ir susidėk daiktus. Dėl viso pikto.

Karalius klaikiai išsiviepė.

- Puikus sumanymas. Paskui tave, *sūnau*.

Aš pažvelgiau į Maksoną, jis atrodė sugniuždytas. Man buvo gėda. Maksonas norėjo kažką

pasakyti, bet galiausiai tik papurtė galvą ir nuėjo.

Kris gražė rankas, žiūrėdama Maksonui įkandin. Negalėjau jos kaltinti. Padėtis išties atrodė grėsminga.

- Klarksonai? - tyliai ištarė karalienė Amberli. - Kaip dėl kito reikalo?

- Kokio? - jis paklausė suirzęs.

- Žinios, - karalienė priminė jam.

- Ak, taip. - Jis vėl grįžo prie mūsų. Aš buvau ganėtinai arti

karaliaus, tad nusprendžiau pasitraukti į savo vietą. Karaliaus Klarksono balsas buvo tvirtas ir ramus. – Natali, mes nenorėjome nieko sakyti prieš *Pranešimus*, bet gavome blogą žinią.

– Blogą žinią? – paklausė ji, žaisdama su vėriniu ir pernelyg susirūpinusi.

Karalius priėjo arčiau.

– Taip. Užjaučiu dėl netekties, bet šįryt sukilėliai sučiupo tavo seserį.

– Ką? – sušnabždėjo ji.

- Jos palaikai buvo rasti po pietų. Mums labai gaila. - Pripažįstu, jo balse buvo girdėti lyg ir užuojauta, nors tai greičiau buvo ištreniruotas, negu nuoširdus jausmas.

Karalius skubiai grįžo prie Maksono ir kone jėga išstūmė jį pro duris, o Natali veriamai suklykė. Karalienė pribėgo ir pradėjo glostyti jai plaukus, stengdamasi nuraminti. Selestė, niekada nerodanti pernelyg nuoširdžių jausmų, ramiai išėjo iš kambario, nuo jos nedaug

atsilikdama ir sukręsta Elisa. Kris pasiliko ir mėgino nuraminti Natali. Kai paaiškėjo, jog tai neįmanoma, ji irgi išėjo. Karalienė patikino Natali, kad jos tėvus saugos sargybiniai ir kad ji galės vykti į laidotuves, jei panorės; kalbėdama ji laikė Natali apkabinusi.

Man akyse pasidarė tamsu, negalėjau pajudėti iš vietos.

Išvydusi prieš veidą kažkieno ranką, taip išsigandau, kad atšlijau.

- Aš jūsų nenuskriausiu, -

pasakė Gavrilas. – Tik noriu padėti atsistoti. – Segė jo švarko atlake tviskėjo atspindėdama šviesą.

Padaviau jam ranką, nustebau, kad dreba kojos.

– Jis turbūt labai jus myli, – pareiškė Gavrilas.

Aš negalėjau į jį pažvelgti.

– Kodėl taip sakote?

Gavrilas atsiduso.

– Pažįstu Maksoną nuo vaikystės. Jis niekada taip nesipriešino tėvui.

Tada Gavrilas nuėjo ir liepė

filmavimo komandai laikyti viską, ką ši vakarą išgirdo, paslapyje.

Patraukiau prie Natali. Nedaug apie ją žinojau, bet neabejojau, kad ji mylėjo savo seserį taip, kaip aš myliu Mei; negalėjau įsivaizduoti ją užgriuvusio skausmo.

– Natali, labai užjaučiu, – sušnibždėjau.

Ji linktelėjo. Tik tiek ir įstengė.

Karalienė guodžiamai pažvelgė į mane, nežinodama,

kaip išreikšti savo liūdesį.

- Aš irgi apgailestauju dėl to, kas nutiko. Aš tik stengiausi... aš tik...

- Suprantu, brangioji.

Negalėjau prašyti ilgesnio atsisveikinimo kaip kokia savanaudė, nes Natali buvo baisiai prislėgta. Taigi padariau karalienei tūpsnį ir lėtai iškiūtinau iš kambario, pati prisidariusi nemalonumų.

Dvidešimt aštuntas skyrius

Įėjusi pro duris, tikrai nesitikėjau išgirsti tylaus savo kambarinių plojimo.

Trumpai stabtelėjau nuoširdžiai sujaudinta jų palaikymo ir paguosta jų veiduose spindinčio išdidumo.

Kai jos liovėsi vertusios mane raudonuoti, Ana paėmė mane už rankų.

- Šaunuolė, panele! - Ji lengvai jas spustelėjo, jos akyse pamačiau tiek džiaugsmo, kuri sukėlė mano žodžiai, kad akimirką pasijutau ne taip siaubingai.

- Negaliu patikėti, kad jūs taip padarėte! Niekas niekada mūsų negina! - pridūrė Merė.

- Maksonas privalo išsirinkti jus! - sušuko Lusė. - Jūs vienintelė teikiate man vilties.

Vilties.

Man reikėjo pamąstyti, o tai padaryti galėjau tik soduose. Nors kambarinės reikalavo, kad pasilikčiau, aš išėjau, pasirinkusi ilgesnį kelią – nusileidau galiniais laiptais kitame koridoriaus gale. Išskyrus kelis sargybinius, pirmame aukšte buvo tuščia ir tylu. Man atrodė, kad visi rūmai turėtų kunkuliuoti, turint galvoje, kiek daug nutiko per pastarąjį pusvalandį.

Einant pro ligoninės

priestatą, durys atsivėrė ir aš susidūriau su Maksonu, jis išmetė užantspauduotą metalinę dėžę. Mums nesmarkiai susidūrus, jis sudejavo.

– Kodėl tu ne savo kambaryje? – paklausė jis, lėtai lenkdamasis pakelti dėžės. Ant jos šono buvo jo vardas. Paklausiau savęs, ką jis laiko ligoninės priestate.

– Einu į sodus. Noriu suvokti, ar padariau kvailystę.

Rodos, Maksonui buvo sunku stovėti.

- Galiu tave patikinti, kad padarei.

- Ar tau reikia pagalbos?

- Ne, - jis atsakė greitai, vengdamas mano akių. - Einu į savo kambarį. Tau siūlau padaryti tą patį.

- Maksonai! - Tylus maldavimas mano balse privertė jį pažvelgti į mane. - Man labai gaila. Aš buvau supykusi ir norėjau... Jau nieko nebežinau. Juk tu man sakei, kad, priklausydamas pirmai kastai, turi pranašumą, gali pakeisti

esamą padėtį.

Princas užvertė akis.

- Tu nepriklausai pirmai kastai. - Stoją tyla. - Net jei ir priklausytum, nejau neatkreipei dėmesio į tai, kaip aš tvarkau reikalus? Tyliai ir palengva. Tuo tarpu tik toks būdas yra įmanomas. Negalima per televiziją skųstis šalyje esama tvarka ir tikėtis mano tėvo ar kieno nors kito paramos.

- Apgailestauju! - sušukau. - Labai apgailestauju.

Jis akimirką patylėjo.

- Nesu įsitikinęs, kad...

Tuo metu išgirdome riksmą. Maksonas apsigrėžė ir nužingsniavo, aš nusekiau iš paskos, stengdamasi suvokti, iš kur kyla riksmas. Ar vyksta grumtinės? Artėdami prie durų į sodus, pamatėme atbėgančius sargybinius.

- Junk aliarmo signalą! - kažkas sušuko. - Jie įsiveržė pro vartus!

- Paruoškite ginklus! - suriko kitas sargybinis.

- Perspėk karalių!

Ir tada, tarsi bitės, į koridorių pasipylė maži ir greiti daikčiukai. Jie kliudė sargybinių, šis pargriuvo aukštiekninkas, galva smarkiai trenkėsi į marmurines grindis. Jam iš krūtinės pasipylė kraujas, aš suklikau.

Maksonas nevikriai patraukė mane į šalį. Tikriausiai ir jis buvo ištiktas šoko.

- Jūsų Didenybe! - sušuko bėgdamas prie mūsų sargybinis.
- Jūs tuoj pat turite leistis žemyn!

Jis šiurkščiai apsuko Maksoną ir stumtelėjo pirmyn. Maksonas sukliko ir išmetė metalinę dėžę. Sprendžiant iš Maksono riksmo, tikėjausi pamatyti jam į nugarą išmeigtą peilį. Tačiau pamačiau tik storą alavinį žiedą ant sargybinio nykščio. Pakėliau dėžę ir pasileidau ton pusėn, kur rodė sargybinis.

- Aš nenuėisiu, - ištarė Maksonas.

Per petį pamačiau, kad princas išpiltas prakaito. Jam išties buvo negera.

- Nueisite, pone, -
negailestingai tarė sargybinis. -
Čionai.

Jis nutempė Maksoną už
kampo, į aklavietę. Spėliojau, ar
sargybinis mus ten paliks, bet jis
paspaudė nematomą mygtuką
sienoje, ir atsivėrė dar vienos
paslaptingos durys. Viduje buvo
taip tamsu, kad nemačiau, kas
už jų; bet Maksonas
nedvejodamas pasilenkė ir įėjo.

- Pasakyk mano motinai, kad
mudu su Amerika esame saugūs.
Nedelsk, - paliepė jis

sargybiniui.

- Klausau, pone. Kai viskas baigsis, pats jūsų ateisiu.

Sucypė sirena. Tikėjau, visi spės išsigelbėti.

Maksonas linktelėjo, ir durys užsidarė, mudu likome aklojoje tamsoje. Durys buvo tokios sandarios, kad aš nebegirdėjau sirenos. Maksonas ranka grabaliojo sieną, kol galiausiai aptiko jungiklį, ir kambarį nušvietė blausi šviesa. Aš apsižvalgiau.

Pamačiau keletą lentynų, ant

jų gulėjo krūva tamsių plastikinių paketų, ir dar vieną lentyną su plonomis antklodėmis. Ankštos patalpos viduryje stovėjo medinis suolas, ant kurio tilptų kokie keturi žmonės, o kampe priešais – maža kriauklė ir itin primityvus tualetas. Sienoje buvo prikalta kabliukų, bet niekas ant jų nekabojo; kambaryje tvyrojo metalo, iš kurio buvo padarytos sienos, kvapas.

– Bent jau šįkart puola blogiukai, – pasakė Maksonas ir

nušlubčiojo prie suolo atsisėsti.

- Kas tau yra?

- Nieko, - jis ištarė tyliai ir parėmė galvą rankomis.

Atsisėdau šalia, padėjau metalinę dėžę ant suolo ir dar kartą apsižvalgiau.

- Kaip suprantu, užpuolė pietiniai sukilėliai?

Maksonas linktelėjo. Stengiausi sulėtinti kvėpavimą ir ištrinti iš atminties tai, ką mačiau. Ar tas sargybinis dar gyvas? Ar gali kas nors išgyventi po tokio sužeidimo?

Klausiau savęs, kiek toli įsiveržė sukilėliai, kol mes pasislėpėme? Ar aliarmo signalas suskambėjo užtektinai greitai?

- Mes čia saugūs?

- Taip. Tai tarnų slėptuvė. Jei jie būna apačioje, virtuvėje ar sandėlyje, jiems ten saugu. Bet tie, kurie atlieka kitus darbus, gali nespėti nusileisti. Ši slėptuvė nėra tokia saugi kaip didysis kambarys, skirtas karališkajai šeimai, ten yra atsargų, kurių užtektų išsilaikyti

gan ilgai; bet tokios slėptuvės gelbsti būtiniausiu atveju.

- Ar sukilėliai apie jas žino?

- Visko gali būti, - atsakė jis ir, sėsdamasis tiesiau, susiraukė. - Bet kai šios slėptuvės naudojamos, į vidų jie nepateks. Yra tik trys būdai iš čia išeiti. Kas nors iš išorės gali atrakinti spyną raktu, kas nors iš vidaus gali atrakinti spyną raktu, - Maksonas patapšnojo per kišenę, rodydamas, kad prireikus jis galėtų mus iš čia išleisti, - arba gali tekti laukti

dvi dienas. Po keturiasdešimt aštuonių valandų durys automatiškai atsidarys. Praėjus pavojui, sargybiniai patikrina kiekvieną slėptuvę, bet gali kurią nors ir praleisti; tad, jei nebūtų uždelsto veikimo atrakinančio mechanizmo, galėtum įstrigti čia amžiams.

Maksonui prireikė laiko visa tai išdėstyti. Mačiau, kad jam skauda, bet atrodo, kad kalbėdamas jis bando išsiblaškyti. Jis pasilenkė į priekį ir sudejavo, nes judesys dar

labiau padidino skausmą.

- Maksonai?

- Nebegaliu... Negaliu ilgiau kentėti. Amerika, padėsi nusivilkti švarką?

Jis ištiesė ranką, ir aš šokau pagelbėti, - švarkas nuslydo nugara. Tada Maksonas ėmėsi sagų. Puoliau padėti, bet jis mane sustabdė, laikydamas mano rankas savosiose.

- Nelabai moki saugoti paslaptis. Bet šitą turėsi nusinešti į kapą. Aš taip pat. Supranti?

Linktelėjau, nors
nenutuokiau, ką jis turi galvoje.
Maksonas paleido mano rankas,
aš iš lėto atsegiau jam
marškinius. Klausiau savęs, ar
jis kada nors įsivaizdavo mane
tai darant. Aš tikrai
įsivaizdavau. Helovino naktį
gulėjau lovoje ir svajojau apie
šią akimirką. Tik maniau, kad
tai įvyks visai kitaip. Vis dėlto
per kūną perbėgo virpuliukas.

Mane augino būti muzikante,
bet nuolat buvau apsupta
dailininkų. Kartą mačiau

nepaprastai seną metančio diską atleto skulptūrą. Tą kartą pagalvojau, kad tik dailininkas gali taip gražiai nupiešti žmogaus kūną. Maksono krūtinė buvo tokia pat daili kaip ir mano matyti meno kūriniai.

Bet viskas pasikeitė, pamėginus nusmukti marškinius žemyn. Jie buvo prilipę prie nugaros ir mėginant atplėšti sklido nemalonus garsas.

- Neskubėk, - paprašė Maksonas.

Aš linktelėjau ir nuėjau pamėginti iš nugaros.

Maksono marškiniai buvo permirkę krauju.

Aiktelėjau ir trumpam sustingau. Bet tada, suvokusi, kad spoksodama tik dar labiau bloginu padėtį, toliau dirbau savo darbą. Nuvilkau marškinius, užmečiau juos ant kabliukų ir pasistengiau susitvardyti.

Tada atsigrėžiau ir gerai išžiūrėjau į Maksono nugarą. Kraujuojanti žaizda ant peties

tęsėsi iki pat juosmens, kirsdama kitą, iš kurios taip pat lašėjo kraujas; ta perėjo į dar vieną, rodos, užgijusią, o šalia buvo dar vienas nuo laiko susiraukšlėjęs randas. Maksono nugarą buvo išraižę kokie šeši nauji botago kirčiai, po jais buvo matyti daugybė senų randų.

Kaip tai galėjo nutikti? Maksonas yra princas. Jis iš karališkosios šeimos, valdovas, niekam nevalia jo liesti. Kas išmargino jo nugarą randais?

Tada prisiminiau karaliaus

žvilgsnį šį vakarą. Ir Maksono pastangas nuslėpti baime. Kaip galėtų žmogus šitaip pasielgti su savo sūnumi?

Paieškojusi radau nedidelę kilpinio audinio servetėlę. Nuėjau prie kriauklės ir apsidžiaugiau, kad ji veikia, nors vanduo buvo ledinis.

Suėmiau save į rankas ir priėjau artyn, princo labui stengdamasi atrodyti rami.

- Gali šiek tiek deginti, - perspėjau.

- Nieko tokio, - jis

sušnibždėjo. – Aš pripratęs.

Paėmiau šlapią servetėlę ir pridėjau prie ilgos žaizdos petyje, nusprendusi braukti žemyn. Jis šiek tiek atšlijo, bet kentė nedejuodamas. Perėjus prie antros žaizdos, Maksonas prakalbo:

– Jau seniai ruošiausi šiam vakarui. Laukiau dienos, kol būsiu pakankamai stiprus, kad galėčiau jam pasipriešinti.

Kurią laiką Maksonas tylėjo, ir kai kas įgijo prasmę: kodėl ant suolo sėdintis žmogus turi tokius

tvirtus raumenis, kodėl jis visuomet buvo apsirengęs ir pasiruošęs bėgti, kodėl jį supykde mergaitė, pavadinusi vaiku ir pastūmusi.

Atsikrenkščiau.

- Kodėl nepasipriešinai?

Princas patylėjo.

- Bijoju, kad neturėdamas manęs jis įsigeis tavęs.

Akimirką stabtelėjau, iš jaudulio nepajėgiau pratarti nė žodžio. Ašaros grasinosi prapliupti, bet aš pasistengiau jas sutramdyti. Buvau įsitikinusi,

kad tai tik pablogintų padėtį.

- Ar kas nors žino? -
paklausiau.

- Ne.

- Net gydytojas? Net tavo
motina?

- Gydytojas turi žinoti, bet jis
tylės. O motinai niekada
nesakysiu, netgi neduosiu
dingsties įtarti. Ji žino, kad
tėvas man griežtas, bet nenoriu,
kad rūpintųsi. Ištversiu.

Aš toliau šluosčiau servetėle.

- Su ja jis ne toks, - skubiai
patikino Maksonas. - Tikriausiai

irgi blogai elgiasi, bet ne šitaip.

- Hmm, - ištariau nesumodama, ką pridurti.

Valant žaizdą Maksonas pasiskundė:

- Velnias, degina.

Trumpam atsitraukiau, o jis išlygino kvėpavimą. Netrukus linktelėjo ir aš vėl ėmiau darbuotis.

- Užjaučiu Karterį ir Marli dar labiau nei tu, - Maksonas stengėsi kalbėti nerūpestingai. - Prireikia laiko, kol žaizdos liaujasi skaudėti, ypač jei esi

pasiryžęs gydytis pats.

Šiek tiek patylėjau. Marli gavo penkiolika rykščių iškart. Jei man tektų rinktis, rinkčiausi šį būdą – taip geriau, nei būti užpultai nepasiruošus.

– Už ką tėvas tave baudė? – paklausiau, tada papurčiau galvą. – Nesvarbu. Tai žiauru.

Jis truktelėjo sveiku petimi.

– Už tai, ką pasakiau ar padariau. Už tai, ką žinau.

– Už tai, ką *aš* žinau, – pridūriau. – Maksonai, man taip... – Mano kvėpavimas

pagreitėjo, bijojau pratrūkti. Jaučiausi taip, tarsi pati būčiau jį nuplakusi.

Jis neatsisuko, bet uždėjo ranką man ant kelio.

- Kaip man padėsi, jei verksi?

Liūdnai nusijuokiau pro ašaras ir nusišluosčiau veidą. Kaip įmanydama švelniau apvaliau žaizdas.

- Kaip manai, ar čia yra tvarsčių? - paklausiau, žvalgydamasi po kambarį.

- Dėžėje, - atsakė Maksonas.

Maksonui stengiantis susiimti,

atidariau dėžę – ji buvo pilna tvarsčių.

– Kodėl nelaikai jų savo kambaryje?

– Dėl išdidumo. Buvau nusprendęs, kad man jų daugiau neppureiks.

Tyliai atsidusau. Radau dezinfekuojamąjį skystį, nuskausminamųjų ir tvarsčių.

Atsistočiau princui už nugaros pasiruošusi gydyti.

– Gali skaudėti.

Jis linktelėjo. Prisilietus prie odos, jis suniurnėjo ir nugrimzdo

į tylą. Stengiausi tvarstyti greitai ir kruopščiai, kad jam kuo mažiau skaudėtų.

Tepiau žaizdas tepalu ir mačiau, kaip skausmas atlėgsta. Tada pastebėjau, kad Maksono pečiai atsipalaidavo, ir nudžiugau; tam tikru atžvilgiu tarsi atsilyginau jam už patirtas kančias ir rūpesčius.

Jis tyliai prunkštelėjo.

- Žinojau, kad mano paslaptis galiausiai išaiškės. Jau seniai stengiausi sugalvoti įtikinamą istoriją. Vyliausi, iki vestuvių kas

nors ateis į galvą, nes buvau tikras, jog mano žmona pamatys randus. Kol kas nieko nesumaščiau? Gal turi minčių?

Šiek tiek pagalvojau.

- Geriausia sakyti tiesą.

Jis linktelėjo.

- Ne pats geriausias pasirinkimas. Bent jau šiuo atveju.

- Manau, baigiau tvarstyti.

Maksonas atsargiai pasisuko ir šiek tiek pasilenkė. Jis dėkingai pažvelgė į mane.

- Nuostabu, Amerika. Geriau,

nei aš kada nors esu padaręs.

- Prašyk, kai tik prireiks.

Akimirką jis žvelgė į mane, paskui stojo tyla. Ką čia bepridursi?

Spoksojau į princo krūtinę, tuoj pat privalėjau liautis.

- Išskalbsiu tavo marškinius.

- Įlindusi į kampą, tryniau jo marškinius, mačiau, kaip vanduo prieš nutekėdamas į kanalizaciją įgauna rūdžių spalvą. Žinojau, kad viso kraujo išplauti nepavyks, bet turėjau užsiėmimą.

Išgręžiau marškinius ir vėl pakabinau ant kabliuko. Atsigręžusi pamačiau į mane stebeilijantį Maksoną.

- Kodėl niekada neužduodi klausimų, į kuriuos aš noriu atsakyti?

Nemaniau, kad galėčiau sėdėti šalia ant suolo ir atsispirčiau pagundai jį paliesti. Įsitaisiau ant grindų priešais jį.

- Nenutuokiau, kad taip darau.

- Darai.

- Kokius klausimus norėtum

išgirsti?

Princas sunkiai atsiduso ir atsargiai pasilenkė į priekį, alkūnėmis įsiremė į kelius.

- Neįau nenori, kad paaiškinčiau apie Kris ir Selestę? Neįau nemanai esanti to verta?

Dvidešimt devintas skyrius

Aš sukryžiauvau rankas.

- Girdėjau Kris versiją, kas nutiko, ir nemanau, kad ji perdeda. O apie Selestę išvis nenorėčiau daugiau kalbėti.

Princas nusijuokė.

- Koks užsispyrimas. Man jo

trūks.

Kuri laiką tylėjau.

- Taigi viskas? Aš išmetama?

Maksonas gerai pagalvojo.

- Nesu įsitikinęs, kad šį kartą pajėgsiu tam sukliudyti. Argi tu ne šito norėjai?

Papurčiau galvą.

- Aš buvau supykusi, -
sušnibždėjau. - Buvau labai
supykusi.

Nusukau akis, nenorėdama
apsiverkti jam matant.
Veikiausiai Maksonas
nusprendė, kad turiu išgirsti, ką

jis pasakys - noriu aš to, ar nenoriu. Galiausiai buvau užspeista į kampą, tad teks išklaudyti, ką jis trokšta man papasakoti.

- Maniau, tu esi mano, - pasakė princas žiūrėdamas į lubas. - Jei būčiau galėjęs tau pasipiršti per Helovino vakarėlį, taip būčiau ir padaręs. Privalėčiau padaryti tai oficialiai, dalyvaujant mano tėvams, svečiams ir prieš kameras, bet aš gavau leidimą paklausti tavęs asmeniškai, kai

būsime pasirengę, o priėmimą suruošti vėliau. Juk nesakiau tau to, tiesa?

Maksonas pažvelgė į mane, aš lengvai papurčiau galvą. Jis karčiai nusišypsojo.

- Buvau parengęs kalbą su visais pažadais, kuriuos norėjau tau duoti. Tikriausiai būčiau ją pamiršęs ir apsikvailinęs. Nors... dabar prisimenu. - Jis atsiduso. - Pasigailėsiu tavęs. - Maksonas trumpam nutilo. - Kai mane atstūmei, puoliau į paniką. Jau maniau, kad šis beprotiškas

konkursas baigėsi, o tada pasijutau, tarsi vėl būtų išaušusi pirmoji *Atrankos* diena, tik šį kartą mano galimybės buvo kur kas ribotesnės. Prieš savaitę leidau laiką su visomis mergaitėmis, ieškodamos tos, kuri tave pranoktų, kurios panorėčiau labiau, ir nieko iš to neišėjo. Pasijutau beviltiškai. Tada pas mane atėjo Kris, labai nuolanki, trokšdama matyti mane laimingą, ir aš paklausiau savęs, kaip galėjau nepastebėti šito jos bruožo. Ji miela ir labai

graži; bet jos sieloje slypi šis tas daugiau. Tiesiog anksčiau šito nepastebėjau. Ir kodėl būčiau turėjęs, jei buvai tu?

Slėpdamasi nuo skausmo, apglėbiau save rankomis. Aš pralaimėjau. Pati viską sugadinau.

- Tu ją myli? - paklausiau ramiai. Nenorėjau žiūrėti Maksonui į veidą, bet ilga tyla leido man suprasti, kad juos sieja nuoširdus ryšys.

- Tai visai kas kita nei tarp mudviejų. Šie santykiai ramesni,

gal draugiškesni. Bet jie pastovūs. Aš galiu pasikliauti Kris ir neabejoti, kad ji man atsidavusi. Kaip matai, mano pasaulyje yra labai mažai tikrumo. Taigi tuo atžvilgiu Kris yra atgaiva.

Aš linktelėjau, vis dar vengdama pažvelgti Maksonui į akis. Visos mintys sukosi apie tai, kad jis kalbėjo apie mudu būtuojų laiką, o Kris žarstė pagyras. Jei tik turėčiau ką nors blogo, menkinamo apie ją pasakyti; bet neturėjau. Kris

buvo dama. Ji nuo pat pradžių laikėsi puikiai, ir aš stebėjausi, jog kadaise patikau jam labiau nei ji. Kris jam tobulai tiko.

– Jei Kris yra tokia nuostabi... Kodėl glamžėisi su Seleste? – paklausiau.

Sutrikęs Maksonas nuleido galvą. Tačiau šį pokalbį pradėjo jis, taigi, matyt, turi ką pasakyti. Princas atsistojo, atsargiai atlošė pečius ir ėmė vaikštinėti mažoje slėptuvėje.

– Kaip žinai, mano gyvenimas kupinas streso, juo nenorėčiau

su niekuo dalytis. Esu nuolat
įsitempęs, nuolat stebimas,
teisiamas. Mano tėvai,
patarėjai... mano gyvenimą
fiksuoja kameros, dabar dar ir
jūs visos, – mostelėdamas ranka
pasakė Maksonas. – Neabejoju,
kad dėl savo kastos bent kartą
esi jautusis kaip spąstuose, bet
pabandyk įsivaizduoti, kaip
jaučiuosi aš. Amerika, yra
dalykų, kuriuos mačiau, ir
nemanau, kad kada nors galėsiu
juos pakeisti.

– Tu žinai, kad mano tėvas

turėtų atsistatydinti man perkopus dvidešimt, kai, jo manymu, būsiu pasirengęs vadovauti valstybei; bet nemanyk, kad jis kada nors liausis tampęs mane už virvučių. Taip bus iki jo gyvenimo pabaigos; žinau, kad jis siaubūnas, bet nenoriu, kad mirtų... Jis yra mano tėvas.

Aš linktelėjau.

- Jei jau prakalbome apie tai, tėvas nuo pat pradžių kišosi į *Atranką*. Pažiūrėk, kas išvyko, ir viskas bus aišku. - Maksonas

pradėjo skaičiuoti mergaites lenkdamas pirštus. – Natali itin lanksti, todėl yra mano tėvo numylėtinė; jo manymu, esu pernelyg užsispyręs. Jis ja susižavėjęs, o man tenka gniaužti norą jos nekęsti. Elisa turi sąjungininkų Naujojoje Azijoje, bet kažin, ar iš to yra kokios naudos. Tas karas... – Pasvarstęs Maksonas papurtė galvą. – Tėvas šį tą nuo manęs apie jį slepia. Elisa tokia... Nė nerandu tinkamo žodžio. Iš pat pradžių žinojau, kad nenorėčiau

mergaitės, kuri sutinka su
viskuo, ką aš sakau, arba
prisitaiko ir dievina mane. Aš
stengiuosi jai paprieštarauti, bet
Elisa vis pasiduoda. Kaskart!
Tai siutina. Ji bestuburė.

Princas giliai įkvėpė. Nė
nenumaniau, kaip smarkiai ji
erzina Elisa. Su mumis
Maksonas būdavo toks kantrus.
Galiausiai jis pažvelgė į mane.

- Tu buvai mano
pasirinkimas. Vienintelis
pasirinkimas. Mano tėvas
nesidžiaugė; bet tada dar

nebuvai jo taip supykdytusi. Kol buvai rami, jis neprieštaravo, kad tave čia laikau. Po teisybei, jis neprieštaravo mano pasirinkimui, jei tik gerai elgtumėsi. Dabar, pasinaudojęs tavo išsišokimu per *Pranešimus*, jis atkreipė dėmesį į mano sprendimo trūkumus ir reikalauja, kad jo žodis būtų paskutinis.

Maksonas papurtė galvą.

- Tai nesuvokiama. Kitas: Marli, Kris ir Selestę, - parinko patarėjai. Marli buvo favoritė,

kaip ir Kris. – Princas atsiduso.
– Kris būtų neblogas pasirinkimas. Jei tik ji prisileistų mane arčiau, bent jau tam, kad sužinočiau, ar tarp mūsų esama... traukos. Norėčiau bent numanyti. Ir Selestė. Ji labai įtakinga, išgarsėjo pati. Gražiai atrodo per televiziją. Kaip tik tai, ko reikia žmogui, kuris yra beveik tokiam pačiame lygmenyje kaip aš ir gali būti pasirinkta. Man patinka jos atkaklumas. Selestė bent jau stuburą turi. Bet ji yra

manipulatorė ir stengiasi pakreipti šią padėtį sau naudinga linkme. Žinau, kad apkabinusi mane, ji prie širdies spaudžia karūną.

Maksonas užsimerkė, tarsi tai, ką ketina pasakyti, būtų blogiausia.

- Ji manim naudojasi, taigi nesijaučiu kaltas naudodamasis ja. Nenustebčiau, jei kas būtų ją padrąsinęs kartis man ant kaklo. Aš gerbiu Kris kuklumą. Ir labiausiai norėčiau būti tavo glėbyje, bet tu nepratarei man

nė žodžio...

Argi esu koks siaubūnas, jei noriu bent penkiolika minučių apie nieką negalvoti? Gerai jaustis? Bent trumpam apsimesti, kad esu mylimas? Gali teisti mane, jei nori, bet aš neatsiprašysiu už tai, kad retkarčiais trokštu normalaus gyvenimo.

Maksonas įdėmiai žvelgė man į akis, laukdamas, kad jam priekaištausiu, ir tuo pat metu tikėdamasis, kad suprasiu.

- Aš suprantu.

Pagalvojau apie stipriai mane apkabinantį ir daug žadantį Aspeną. Argi aš nesielgiau taip pat? Maksonas įtemptai mąstė, ar ištariau šiuos žodžius tiesiogine prasme. Šia paslaptimi negalėjau pasidalyti. Net jei mano dalyvavimui *Atrankoje* atėjo galas, negalėjau leisti Maksonui susidaryti apie mane tokią nuomonę.

- Ar ją pasirinktum? Turiu galvoje Selestę.

Jis priėjo ir labai atsargiai atsisėdo šalia. Turbūt jam

stipriai skaudėjo nugarą.

- Jei privalėčiau, pasirinkčiau ją vietoj Elisos ar Natali. Bet taip nenutiks, nebent Kris nuspręs išvykti.

Aš linktelėjau.

- Kris - geras pasirinkimas. Ji būtų daug geresnė princesė, nei aš kada nors būčiau buvusi.

Maksonas sukikeno.

- Ji nėra tokia tvarkos drumstėja. Vienas Dievas težino, kas nutiktų šaliai, tau stojus prie valdžios vairo.

Aš irgi nusijuokiau, nes

princas buvo teisus.

- Tikriausiai ją sugriaučiau.

Maksonas ir toliau šypsojosi kalbėdamas:

- Bet gal ją reikia sugriauti.

Kuri laiką tylėjome. Aš klausiau savęs, kaip atrodytų sugriautas pasaulis. Mes negalėtume atsisakyti monarchijos - kaipgi be jos? - bet gal pajėgtume pakeisti tvarką kitose gyvenimo sferose. Postus žmonės turėtų užimti rinkimų, o ne paveldėjimo keliu. Ir kastos... Labai norėčiau, kad

jos išnyktų.

- Ar galėtum mane palepinti?

- paklausė Maksonas.

- Kaip?

- Šį vakarą pasidalijau su tavimi daugeliu dalykų, kuriuos man labai sunku pripažinti. Ar galėtum atsakyti man į vieną klausimą?

Princo veidas buvo toks nuoširdus, kad negalėjau atmesti jo prašymo. Tikėjausi, neteks gailėtis, bet jis su manim buvo atviresnis, nei to nusipelniau.

- Taip. Į bet kokį.

Jis nugurkė seilę.

- Ar kada nors mane mylėjai?

Maksonas žvelgė man į akis, ir aš klausiau savęs, ar jis gali išvelgti jausmus, kuriuos stengiausi užgniaužti, nes laikiau jį ne tuo žmogumi, jausmus, kurių nenorėjau įvardyti. Aš panarinau galvą.

- Kai maniau, kad esi kaltas dėl Marli sužalojimo, pasijutau sugniuždyta. Ne tik todėl, kad taip atsitiko, bet todėl, kad nenorėjau patikėti, jog esi toks

žmogus. Kai kalbi apie Kris arba kai prisimenu, kaip bučiavai Selestę... aš taip pavydžiu, kad vos galiu kvėpuoti. Kai kalbėjomės per Heloviną, aš svajojau apie mūsų ateitį. Ir buvau laiminga. Jei tada būtum paklausęs, būčiau pasakiusi „taip“. – Paskutiniai žodžiai buvo išstarti pašnibždom, pernelyg sunku buvo apie tai galvoti. – Taip pat aš niekada nežinojau, kaip reaguoti į tavo pasimatymus su kitomis ir į tai, kad esi princas. Net ir po šio

atvirumo vakaro manau, kad yra dalykų, kuriuos tu visada saugosi... Bet turint visa tai galvoje... - Aš linktelėjau. Negalėjau išstarti tų žodžių garsiai. Jei ištarčiau, kaip galėčiau išvykti?

- Ačiū, - jis sušnibždėjo. - Bent jau tikrai žinosiu, kad trumpą mūsų kartu praleistą laiko tarpsnį mudu jautėme tą patį.

Man peršėjo akis, regis, tuoj pratrūksiu raudoti. Tiesą sakant, Maksonas niekada

nesakė, kad mane myli; nesakė to ir dabar. Bet suko ton pusėn.

- Aš buvau kvaiša, - pasakiau atgaudama kvapą. Iš visų jėgų stengiausi suvaldyti ašaras, bet neištvėriau. - Išsigandau karūnos ir patikėjau, kad tavęs nenoriu. Kaliau sau į galvą, kad tu man nerūpi. Nuolat galvojau, kad tu man melavai ar apgavai, kad manim nepasitiki ir kad aš tau nerūpiu. Leidau sau patikėti, kad esu tau nesvarbi.

Stebeilijau į gražų princo veidą.

- Užtenka pažvelgti į tavo nugarą, ir tampa aišku, kad beveik viską dėl manęs padarytum. O aš visa tai atstūmiau. Ėmiau ir atstūmiau...

Jis pakėlė rankas, ir aš puoliau jam į glėbį. Maksonas laikė mane apkabinęs, rankomis glostydamas plaukus. Kaip norėjau viską ištrinti ir sustabdyti šią akimirką, šią sekundę, kai mudu žinojome, kiek daug vienas kitam reiškiamo.

- Prašau neverkti, brangioji.

Jei tik galėčiau, apsaugočiau
tave nuo ašarų visą likusį
gyvenimą.

Trūkčiojamai kvėpuodama
prakalbau:

- Daugiau tavęs
nebepamatysiu. Tai mano kaltė.

Maksonas priglaudė mane
arčiau.

- Ne, tai aš turėjau būti
atviresnis.

- Aš turėjau būti kantresnė.

- Aš turėjau pasipiršti tau tą
vakarą tavo kambaryje.

- Aš turėjau tau leisti.

Princas sukikeno. Pažvelgiau jam į veidą, nežinodama, kiek dar kartų jis man nusišypsos. Maksonas pirštais nuvalė man ašarotus skruostus, skvarbiai žvelgdamas į akis. Aš padariau tą patį, trokšdama prisiminti šią akimirką.

- Amerika... aš nežinau, kiek laiko mums liko kartu, bet nenorėčiau leisti jo gailėdamasis, ko mes nepadarėme.

- Aš irgi. - Nuseėjau bučiniaus Maksonui delną. Tada

išbučiavau visų jo pirštų galiukus. Jis panardino ranką giliai man į plaukus ir prisitraukė mano lūpas prie savųjų.

Aš ilgėjausi šių bučinių, tokių ramių ir keliančių pasitikėjimą. Žinojau, kad niekada gyvenime, – ištekėjusi už Aspeno ar už kito, – daugiau taip nesijausiu. Aš ne tik dariau Maksono pasaulį geresnį. Aš *buvau* jo pasaulis. Be sprogimų ir fejerverkų. Tai buvo ugnis, lėtai deginanti iš vidaus.

Mes nuslydome žemyn - aš gulėjau ant grindų, Maksonas ant manęs. Jis perbraukė nosimi mano smakrą, kaklą, petį ir bučiniaus nubėrė kelią atgal iki lūpų. Mano pirštai kedenojam plaukus. Jie buvo tokie minkšti, kad beveik kuteno man delnus.

Netrukus ištraukėme antklodes ir pasidarėme lovą. Maksonas be galo ilgai laikė mane glėbyje, žvelgdamas į akis. Būtume galėję taip praleisti visą gyvenimą, jei ne aš.

Maksonas apsivilko išdžiūvusius marškinius, po švarku slėpdamas dėmes, ir vėl susirangė šalia manęs. Paskui pradėjome kalbėtis. Aš nenorėjau sumerkti akių nė akimirką, jatau, kad Maksonas irgi.

- Kaip manai, ar grįši pas jį? Pas savo buvusįjį?

Visai nenorėjau dabar kalbėti apie Aspeną, bet pasvarsčiau tokią galimybę.

- Jis - geras žmogus. Sumanus, narsus, gal vienintelis

planetoje labiau užsispyręs nei aš.

Maksonas nerūpestingai nusijuokė. Toliau kalbėjau užmerktomis akimis:

- Tačiau turėtų praeiti daug laiko, kad galėčiau apie tai pagalvoti.

- Hmm.

Tyla užsitęsė. Maksonas trynė nykščiu mano ranką.

- Gal galėčiau tau parašyti? - paklausė jis.

Pagalvojau apie tai.

- Gal palauk keletą mėnesių.

Juk gali manęs net nepasiilgti.

Jis vos neprajuko.

- Jei rašysi... turėsi pasakyti

Kris.

- Tu teisi.

Jis nepaaiškino, ką turėjo galvoje, - pasakys jai ar tiesiog man nerašys, bet tą akimirką man šitai nerūpėjo.

Negalėjau patikėti, kad visa tai nutiko dėl kvailos knygos.

Aiktelėjusi staiga atsimerkiau. Knyga!

- Maksonai, o jei šiauriniai sukilėliai ieško dienoraščių?

Vis dar apsnūdęs princas sukrutėjo.

- Ką turi galvoje?

- Kai tądien jie persekiojo mane miške, mačiau juos praeinančius. Mergaitė išmetė pilną krepšį knygų. Su ja ėjęs vaikinai taip pat turėjo jų begalę. Jie vagia knygas. Gal ieško konkrečios knygos?

Maksonas atsimerkė ir susimąstė.

- Amerika... kas buvo parašyta dienoraštyje?

- Daug visko. Apie tai, kaip

Gregoris iš esmės apvogė šalį, kaip suskirstė žmones į kastas. Tai siaubinga, Maksonai.

- Bet *Pranešimų* laida buvo nutraukta, - jis neatlyžo. - Net jei šiauriniai sukilėliai ieško konkrečios knygos, jie nieku gyvu negali žinoti, kokios ir kas joje parašyta. Patikėk, po tavo mažyčio spektakliuko mano tėvas pasirūpins, kad tokie veikalai būtų dar labiau saugomi.

- Taip ir yra, - žiovaudama prisidengiau burną. - Aš žinau.

- Nepradėk, - įspėjo jis. -
Nepradėk jaudintis. Ką gali
žinoti, gal sukilėliams tiesiog
patinka skaityti.

Nuo tokio pokšto tik
sudejavau.

- Maniau, kad labiau
pabloginti padėtis jau
nepavyks.

- Ššš, - ištarė Maksonas,
prisislinkdamas arčiau. Jo
stiprios rankos paguldė mane
ant žemės. - Dabar nesijaudink.
Verčiau pamiegok.

- Bet aš nenoriu, -

sušnibždėjau, prisispausdama
arčiau jo.

Vis dar mane apkabinęs
Maksonas vėl užsimerkė.

- Aš taip pat. Net ir gerą
dieną miegas mane nervina.

Man suspaudė širdį.
Negalėjau įsivaizduoti jo
nuolatinio nerimo, ypač
žinodama, kad žmogus,
neleidžiantis jam užsimiršti, yra
jo tėvas.

Maksonas paleido mano
ranką ir pasirausė kišeneje.
Šiek tiek prasimerkiau, bet jis

tą darė užmerktomis akimis. Mes abu snaudėme. Vėl suradęs mano ranką, mėgino užsegti ant riešo apyrankę. Pajutau, kaip papuošalas, kurį jis man nupirko Naujojoje Azijoje, atsidūrė man ant rankos.

- Nešiojasi ją kišenėje. Esu gėdingai romantiškas, ar ne? Ketinau ją saugoti, bet noriu, kad turėtum dovaną nuo manęs.

Jis užsegė ją ant Aspeno apyrankės, pajutau, kaip saga įsirežė man į odą.

- Ačiū. Tai daro mane

laimingą.

- Tada aš irgi esu laimingas.
Paskui abu užmigome.

Trisdešimtas skyrius

Mane pažadino girgždančių durų garsas. Šviesos srautas buvo toks ryškus, kad turėjau prisidengti akis.

- Jūsų Šviesybe? - kažkas paklausė. - O Dieve! Aš jį radau! - sušuko žmogus. - Jis gyvas!

Staiga aplink mus kilo subruzdimas, nes į slėptuvę įsiveržė sargybiniai ir liokajai.

- Ar jūs negalėjote nusileisti žemyn, Jūsų Šviesybe? - paklausė vienas sargybinių. Pažvelgiau į jo kortelę su vardu. Marksonas. Nebuvau tikra, bet jis atrodė aukštesnio rango.

- Ne. Pareigūnas turėjo pranešti mano tėvams. Liepiau jam pirmiausia ten nueiti, - paaiškino Maksonas, stengdamasis susiglostyti plaukus. Veidas išdavė, kad šis

judesys kelia jam skausmą.

- Kuris pareigūnas?

Maksonas atsiduso.

- Neprisimenu jo vardo. - Jis pažvelgė į mane, laukdamas patvirtinimo.

- Aš taip pat. Bet jis mūvėjo žiedą ant nykščio. Pilką, panašų į alavinį.

Marksonas linktelėjo.

- Tai buvo Teneris. Jis žuvo. Netekome maždaug dvidešimt penkių sargybinių ir tuzino darbuotojų.

- Ką? - prisidengiau ranka

burną.

Aspenas.

Meldžiausi, kad jis būtų gyvas. Praėjusį vakarą buvau taip išvargusi, kad nė nedingtelėjo jaudintis.

- Kaip mano tėvai? Kitos *Elito* mergaitės?

- Visi sveiki, pone. Tačiau jūsų motina apimta isterijos.

- Ar ji jau išėjusi iš slėptuvės?

- Mes pajudėjome, Maksonas rodė kelią.

- Visi išėję. Praleidome kelias mažas slėptuves, tad dabar

tikrinome antrą kartą,
tikėdamiesi rasti jus ir panelę
Ameriką.

- O Dieve! - ištarė Maksonas.
- Pirmiausia einu pas motiną. -
Bet paskui jis sustingo.

Pasekiau jo žvilgsnį ir
pamačiau ant sienos iškeverzotą
tą pačią eilutę, kaip ir aną
kartą.

MES ATEINAM.

Ant koridoriaus sienų mirgėjo
įspėjimai, parašyti bet kuo, kas
pasitaikė po ranka. Negana to,
ši kartą žalos buvo padaryta

daugiau. Iki šiol man nebuvo tekę matyti, kaip sukilėliai nusiaubdavo pirmąjį aukštą, tik koridorių netoli mano kambario. Didžiulės dėmės ant kilimo rodė, kad toje vietoje tikriausiai žuvo bejėgė kambarinė arba bebaimis sargybinis. Langai buvo išdaužyti, kiaurymėse styrojo dantytos stiklo šukės.

Šviestuvai buvo sudaužyti, kai kurie dar mirksėjo. Sienose žiojėjo didžiulės skylės; klausiau savęs, ar sukilėliai matė į slėptuves bėgančius žmones, ar

jie juos persekiojo. Kaip arti mirties praėjusią naktį buvome mudu su Maksonu?

- Panele? - pasakė sargybinis, grąžindamas mane į dabartį. - Mes susisieškėme su visomis šeimomis. Pasirodo, pasikėsinimas į panelės Natali šeimą buvo tiesioginis mėginimas užbaigti *Atranką*. Sukilėliai nusitaikė į jūsų artimuosius, siekdami priversti jus išvykti.

Aš prisidengiau ranka burną.

- Negali būti.

- Jau siunčiame rūmų sargybinius jų saugoti. Karalius reikalauja, kad nė viena mergina neišvyktų.

- O jei jos nori? - nuginčijo Maksonas. - Negalime jų čia laikyti prieš jų valią.

- Žinoma, pone. Jūs turite pasikalbėti su karaliumi. - Sargybinis sutriko, jis nežinojo, kaip elgtis išsiskyrus nuomonėms.

- Jums neteks ilgai saugoti mano šeimos, - pasakiau, tikėdamasi išsklaidyti įtampą. -

Praneškite jiems, kad greitai grīšiu namo.

- Klausau, panele, - pasakē nusilenkdamas sargybinis.

Maksonas įsiterpē:

- Ar mano motina savo kambaryje?

- Taip, pone.

- Pasakykite jai, kad ateinu.

Jūs laisvas.

Vēl likome vieni.

Maksonas paēmē mane už rankos.

- Neskubėk. Atsisveikink su savo kambarinēmis ir su kitomis

mergaitėmis, jei nori. Ir ko nors užkąsk. Žinau, kaip tau patinka valgis.

Aš nusišypsojau.

- Būtinai.

Maksonas nervingai apsilaižė. Tai buvo viskas. Tai buvo atsisveikinimas.

- Tu mane pakeitei visiems laikams. Niekada tavęs nepamiršiu.

Perbraukiau laisva ranka jam per krūtinę išlygindama švarką.

- Daugiau su niekuo netempk ausies spenelio. Tai mano

sumanymas. – Vos pastebimai jam nusišypsojau.

– Daugybė dalykų yra tavo, Amerika.

Nurijau seilę.

– Man metas.

Jis linktelėjo.

Maksonas skubiai pabučiavo mane į lūpas ir nubėgo koridoriumi. Žiūrėjau, kol dingo iš akių, ir pasukau į savo kambarį.

Kiekviena pagrindinių laiptų pakopa kėlė kančią – dėl to, ką palikau, ir dėl to, ką bijojau

rasti. O jei paskambinus Lusė neateis? Kaip Merė? Kaip Ana? O jei peržvelgus visų sutiktų sargybinių veidus tarp jų nebus Aspeno?

Aš lipau į antrą aukštą, praeidama pro griuvėsius. Pati gražiausia mano matyta vieta, nors ir nuniokota, vis dar buvo atpažįstama. Sunku buvo įsivaizduoti, kiek laiko ir pinigų prireiks atstatyti rūmus. Sukilėliai pasidarbavo kaip reikiant. Artėdama prie savo kambario, išgirdau garsų Lusės

verksmą.

Laiminga atsidusau, kad ji gyva, bet nerimą kėlė priežastis, dėl kurios ji raudojo. Susitvardžiusi pasukau už kampo į savo kambarį.

Raudonais veidais ir užtinusiomis akimis Merė ir Ana rinko stiklo duženas iš balkono durų. Merė trumpam liovėsi šlavusi ir giliai atsiduso, stengdamasi nusiraminti. Kampe, įsikniaubusi Aspenui į krūtinę, raudojo Lusė.

- Ššš, - guodė jis kambarinę.

- Neabejoju, kad ji bus surasta.

Man taip palengvėjo, kad
prapliupau verkti.

- Jūs sveiki. Jūs visi sveiki.

Aspenas giliai atsiduso, jo
įtempti pečiai nusviro ir
atsipalaidavo.

- Mano panele? - ištarė Lusė.
Po akimirkos ji jau bėgo prie
manęs. Per daug nuo jos
neatsilikdamos, priėjo Merė bei
Ana ir stipriai mane apglėbė.

- Taip nedera, - pasakė Ana
laikydama mane.

- Dėl Dievo, liaukis, -

sudraudė Merė.

Mes visos buvome tokios laimingos, kad esame gyvos ir saugios, jog pradėjome juoktis.

Už kambarinių, šypsodamasis ir netardamas nė žodžio, stovėjo Aspenas, jis buvo laimingas, kad pagaliau atsiradau.

- Kur buvote? Jūsų visur ieškojo, - Merė nusivedė mane prie lovos atsisėsti, nors ten tvyrojo baisi netvarka - antklodė sukarpyta, pagalvės subadytos, plunksnos paleistos.

- Vienoje slėptuvių, kurios iš

pradžią nepatikrino. Maksonas taip pat sveikas ir gyvas, – pasakiau.

– Dėkui Dievui, – pasakė Ana.

– Jis išgelbėjo man gyvybę. Ašėjau į sodus, kai įsiveržė sukilėliai. Jei būčiau buvusi lauke...

– Ak, mano panele, – pravirko Merė.

– Dėl nieko nesijaudinkite, – ramino Ana. – Mes akimirksniu sutvarkysime kambarį; turime jums naują suknelę, kai būsite pasirengusi. Ir mes galime...

- Viso to neprireiks. Šiandien vykstu namo. Apsivilksiu koki paprastesnį drabužį ir po kelių valandų išvyksiu.

- Ką? - aiktelėjo Merė. - Bet kodėl?

Trūkteleėjau pečiais.

- Nieko neišėjo. - Pakėliau akis į Aspeną, bet negalėjau perskaityti jo veido išraiškos. Temačiau palengvėjimą, kad esu gyva.

- Išties maniau, kad jūs laimėsite, - tarė Lusė. - Iš pat pradžių. Ir po viso to, ką vakar

pasakėte... negaliu patikėti, kad išvykstate namo.

- Labai malonu girdėti tavo žodžius, bet viskas bus gerai. Nuo šiol prašau kiek galite padėti Kris. Dėl manęs.

- Gerai, - ištarė Ana.

- Viską dėl jūsų padarysime, - antrino Merė.

Aspenas atsikrenkštė.

- Panelės, gal suteiktumėte man valandėlę. Jei panelė Amerika šiandien išvyksta, man reikia imtis tam tikrų saugumo priemonių. Juk ne tam iki šiol ją

saugojome, kad dabar leistume kam nors įskaudinti.

- Ana, gal atneštum švarių rankšluosčių ir kitų reikmenų? Amerika turi išvykti namo kaip dama. Mere, pataisyk ko nors užkąsti. - Abi kambarinės linktelėjo. - Luse, tau nereikia pailsėti?

- Ne! - sušuko ji, išsitiesdama visu ūgiu. - Aš galiu dirbti.

Aspenas nusišypsojo.

- Labai gerai.

- Tada nueik į darbo kambarį ir užbaik suknelę. Mes tuoj

ateisim padėti. Panele Amerika, man nerūpi, ką kalba kiti. Jūs išvyksite stilingai, – pasakė Ana, kreipdamasi į mane.

– Taip, Ana, – atsakiau.

Jos išėjo ir uždarė duris.

Aspenas priėjo, ir aš atsistojau, žvelgdama jam į akis.

– Maniau, tu žuvai. Maniau tave praradęs.

– Ne šiandien, – pasakiau vangiai šypsodamasi. Dabar, kai pamačiau, kokia išties rimta buvo padėtis, rami išlikti galėjau tik juokaudama.

- Gavau tavo laišką. Negaliu patikėti, kad nepapasakojai man apie dienoraštį.

- Negalėjau.

Aspenas prisiartino ir perbraukė ranka man plaukus.

- Mer, jei negalėjai parodyti jo man, nederėjo rodyti ir visai šaliai. Jei jau kalbame apie kastas... Ar žinai, kad esi kuoktelėjusi?

- Žinau. - Nudelbiau akis, galvodama apie vakarykštį akibroktą.

- Ar Maksonas dėl to tave

išspyrė?

Atsidusau.

- Ne visai. Karalius išsiunčia mane namo. Jei Maksonas pasipirštų man šią akimirką, tai nieko nereikštų. Karalius sako „ne“, taigi aš išvykstu.

- Štai kaip, - ramiai tarė Aspenas. - Tavęs čia trūks.

- Žinau, - pasakiau.

- Aš parašysiu, - skubiai pažadėjo jis. - Galiu atsiųsti pinigų, jei nori. Turiu užtektinai. Galėsime susituokti iš karto, kai tik grįšiu namo. Žinau, tai

užtruks...

- Aspenai, - pertraukiau jį. Nežinojau, kaip jam paaiškinti, kad mano širdis ką tik buvo sudaužyta. - Kai išvažiuosiu, noriu pagyventi ramiai. Man reikia atsigauti po tokių išgyvenimų.

Aspenas įsižeidė.

- Nejau nenori, kad tau rašyčiau ar skambinčiau?

- Gal kiek vėliau, - stengiausi kalbėti nerūpestingai. - Noriu kurį laiką praleisti su šeima ir atgauti pusiausvyrą. Po viso to,

ką čia teko patirti, negaliu...

- Palauk, - ištarė jis pakeldamas ranką. Akimirką tylėjo, įdėmiai žiūrėdamas man į veidą. - Tu vis dar jo nori, - tęškė. - Po viso to, ką jis padarė, po Marli nuplakimo ir netgi dabar, kai neliko jokios vilties, tu vis dar apie jį galvoji.

- Maksonas nieko blogo nepadarė, Aspenai. Jei tik galėčiau tau paaiškinti apie Marli, bet aš daviau žodį. Aš nepykstu ant Maksono. Žinau, kad viskas baigta, bet jaučiuosi

taip, kai tu metei mane.

Aspenas šyptelėjo nustebeęs, tada atlošė galvą, tarsį negalėtų patikėti tuo, ką girdi.

- Kalbu rimtai. Kai nutraukei su manim ryšius, *Atranka* man buvo išsigelbėjimas, nes žinojau, kad bent jau turiu laiko pamiršti savo jausmus tau. Tada tu pasirodei čia, ir vėl viskas susijaukė. Juk tu nutraukei mūsų santykius, palikai mane medžio namelyje, o dabar manai, kad jei labai stengsiesi, laikrodžio rodyklė pasisuks atgal. Tačiau

taip nebūna. Suteik man progą
tave *pasirinkti*.

Tardama šiuos žodžius
supratau, kas iš tikrųjų yra
blogai. Aš taip ilgai mylėjau
Aspeną, kad į daugelį dalykų
mudu žiūrėjome kaip į savaime
suprantamus. Tačiau dabar
viskas buvo kitaip. Mes
nebesame tie paprasti jaunuoliai
iš Karolinos. Mes pernelyg daug
visko matėme ir negalime
apsimesti, kad jaustumės
laimingi vėl jais tapę.

- Kodėl manęs nepasirinktum,

Mer? Argi aš nesu tavo vienintelis pasirinkimas? – paklausė jis su liūdesio gaidelė balse.

– Ne. Nejau tai tavęs nejaudina? Nenorėčiau, kad vestum mane tik todėl, kad aš neturėjau kito pasirinkimo, o tu į nieką daugiau nežiūrėjai. Nejau nori gauti mane varžovui neatvykus?

Maksonas pareiškė:

– Man nerūpi, kaip tave gausiu, Mer.

Staiga jis puolė prie manęs ir

suėmė rankomis veidą. Aspenas karštai mane pabučiavo, primindamas, koks yra man brangus.

Aš neatsakiau į bučinį.

Atlošęs man galvą Aspenas pažvelgė į veidą.

– Kas čia vyksta, Amerika?

– Mano širdis dūžta! Štai kas vyksta! Kaip, tavo manymu, jaučiuosi? Aš esu sutrikusi, man likai tik tu, bet tu nemyli manęs taip stipriai, kad leistum kvėpuoti.

Pravirkau, ir Aspenas

galiausiai nurimo.

- Atleisk, Mer, - jis sušnibždėjo. - Tik manęs neapleidžia mintis, kad dėl vienos ar kitos priežasties tave praradau, ir prigimtis skatina kovoti dėl tavęs. Kitaip aš nemoku.

Stengdamasi susitvardyti nudelbiau akis.

- Aš laukiu, - jis pažadėjo. - Kai būsi pasirengusi, parašyk. Aš per daug karštai tave myliu, tad leisiu kvėpuoti. Po praėjusios nakties man tiek ir

tereikia. Prašau kvėpuoti.

Aš priėjau prie Aspeno, leidausi apkabinama, bet jausmas buvo kitas. Anksčiau maniau, kad visada turėsiu Aspeną šalia, o dabar pirmą kartą tuo suabejojau.

- Ačiū, - sušnibždėjau. - Būk atsargus. Nesiveržk į didvyrių gretas, Aspenai. Rūpinkis savimi.

Jis pasitraukė, linktelėdamas man, bet netardamas nė žodžio. Pabučiavęs į kaktą, pasuko prie durų.

Aš ilgai stovėjau, nežinodama,
ką daryti. Laukiau, kol ateis
kambarinės ir paskutinį kartą
padės man susiruošti.

*Trisdešimt pirmas
skyrius*

Timptelėjau suknele.

- Ar ne per daug prašmatni
tokia proga?

- Nė kiek! - Merė laikėsi
savo.

Buvo vėlyva popietė, bet
kambarinės apvilko mane

violetine vakarine suknele. Jos rankovēs siekē alkūnes, nes Karolinoje buvo vēsiau; ant rankos buvo użmesta plati pelerina su gobtuvu, jos prireiks išlipus iš lēktuvo. Aukšta apykaklē apsaugos mano kaklā nuo vējo; kambarinēs taip elegantiškai sukēlē man plaukus, jog buvau įsitikinusi, kad dar niekad rūmuose taip gražiai neatrodžiau. Gaila, negalėjau nueiti pas karalienę Amberli; ji būtų buvusi sužavēta.

- Aš nenoriu delsti, - atkakliai pasakiau. - Ir taip yra sunku. Tik trokštu, kad žinotumėte, jog esu be galo dėkinga už viską, ką dėl manęs padarėte. Ne tik už tai, kad maudėte ir rengėte, bet ir už tai, kad leidote su manimi laiką ir rūpinotės. Aš niekada jūsų nepamiršiu.

- Ir mes visada prisiminsime jus, panele, - pažadėjo Ana.

Linktelėjau ir ėmiau veduotis veidą.

- Gerai jau gerai, šiai dienai ašarų užteks. Gal pasakytumėt

vairuotojui, kad tuoj nusileisiu; noriu šiek tiek pabūti viena.

- Žinoma, panele.

- Ar mes galime apsikabinti? - paklausė Merė, jos žvilgsnis lakstė nuo manęs prie Anos.

- Kam tai rūpi? - ji pasakė, ir kambarinės susibūrė aplink mane paskutinį kartą.

- Rūpinkitės savimi.

- Jūs taip pat, panele, - pasakė Merė.

- Jūs visuomet buvote dama, - pridūrė Ana.

Kitos pasitraukė, bet Lusė

laikė mane apkabinusi.

- Ačiū, - sušnibždėjo, ir aš supratau, kad ji verkia. - Pasiilgsiu jūsų.

- Aš irgi.

Ji mane paleido, prie durų kambarinės sustojo. Paskutinį kartą padarė tūpsnius, aš joms išeinant pamojavau.

Tiek daug kartų norėjau iš čia išvažiuoti. Dabar, kai iki išvykimo buvo likusios kelios minutės, pajutau baimę. Išėjau į balkoną. Pažvelgiau į sodus, į suoloelį, prie kurio mudu su

Maksonu susipažinome.
Kažkodėl įtariau, kad jis bus
ten.

Tačiau jo nebuvo. Jis turėjo
svarbesnių reikalų, nei ten
sėdėti ir galvoti apie mane.
Paliečiau apyrankę ant riešo.
Tačiau kartkartėmis Maksonas
galvos apie mane, ir tai guodė,
nes buvo tikra.

Grižau į kambarį, uždariau
duris ir išėjau į koridorių.
Žingsniavau iš lėto, paskutinį
kartą grožėdamasi rūmais, nors
juos šiek tiek darkė sudaužyti

veidrodžiai ir sulaužyti
paveikslų rėmai.

Prisiminiau, kaip pirmąją
dieną lipau didžiaisiais laiptais,
sutrikusi ir dėkinga tuo pat
metu. Tada čia buvo tiek daug
mergaičių.

Priėjusi prie pagrindinių durų,
sustojau. Buvau taip įpratusi
gyventi už tų didžiulių stiprių
durų, kad išeidama už jų
jaučiausi daranti kažką ne taip.

Giliai įkvėpiau ir siekiau
rankenos.

- Amerika?

Aš atsigrėžiau. Kitame koridoriaus gale stovėjo Maksonas.

- Labas, - ištariau nedrąsiai. Jau nesitikėjau jo daugiau pamatyti.

Princas greitai prie manęs priėjo.

- Atrodai stulbinamai.

- Ačiū, - paliečiau savo suknelę.

Trumpam stojo tylą, mudu stovėjome žvelgdami vienas į kitą. Tiek ir tebuvo - paskutinė proga pasimatyti.

Staiga jis atsikrenkštė,
prisiminė ko atėjęs.

- Aš kalbėjau su tėvu.

- Tikrai?

- Taip. Jis apsidžiaugė, kad
praėjusią naktį nežuvau. Tik-
riausiai supranti, jam yra labai
svarbu pratęsti karališkąją
giminę. Paaiškinau, kad dėl jo
įniršio vos negavau galo, ir
pasakiau, kad slėptuvę radau tik
tavo padedamas.

- Bet aš...

- Aš žinau. Bet jam nereikia
žinoti.

Nusišypsojau.

- Tada pasakiau jam, kad paaiškinau tau, kaip dera elgtis. Jam nereikia žinoti, kad tai netiesa; bet jei nori, gali elgtis, tarsi taip ir būtų nutikę.

Nesupratau, kodėl turėčiau taip elgtis, būdama kitame šalies gale, bet linktelėjau.

- Jo žiniomis, esu skolingas tau už išgelbėtą gyvybę, jis sutiko, kad mano troškimas pasilikti tave rūmuose yra pateisinamas, jei tik tu pavyzdingai elgsiesi ir

neišsišoksi.

Spoksojau į Maksoną netikėdama savo ausimis.

- Pats teisingiausias sprendimas - išleisti Natali. Dabar, kai jos šeima gedi, jai geriausia būti namuose. Mes jau kalbėjome.

Aš vis dar neatgavau žado.

- Turiu paaiškinti?

- Prašyčiau.

Maksonas paėmė mane už rankos.

- Tu liksi *Atrankoje* ir toliau dalyvausi konkurse, bet padėtis

pasikeis. Mano tėvas tikriausiai bus tau labai griežtas ir darys viską, kad susikirstum. Manau, yra būdų tam pasipriešinti. Juk žinai, koks jis negailestingas. Turi pasiruošti, tam prireiks laiko.

Linktelėjau.

- Manau, galiu tai padaryti.

- Čia dar ne viskas. -

Stengdamasis surikiuoti mintis,

Maksonas žiūrėjo į kilimą. -

Amerika, nėra jokių abejonių,

kad nuo pat pradžių užkariavai

mano širdį. Turi šitai žinoti.

Tuos žodžius patvirtino mūsų abiejų kūnų kalba ir žvilgsniai.

- Žinau.

- Tačiau aš tavim nepasitikiu.

Apstulbau.

- Kodėl?

- Aš tau atskleidžiau daug savo paslapčių, gyniau kaip galėdamas. Bet supykusi tu elgiesi labai neapdairiai. Tu nuo manęs užsisklendi, kaltini arba elgiesi dar blogiau - bandai pakeisti šalies santvarką.

Oi. Gana šiurkščiai pasakyta.

- Turiu žinoti, kad galiu tavim

pasikliauti. Turiu žinoti, kad moki saugoti mano paslaptis, pasitikėti mano sprendimu, o ne slapukauti. Privalai būti su manimi visiškai sąžininga ir liautis abejojusi mano sprendimais. Pasitikėk manim, Amerika.

Buvo skaudu tai girdėti, bet princas buvo teišus. Ką padariau, kad įrodyčiau, jog esu verta jo pasitikėjimo? Aplinkiniai juo manipuliavo. Ar galėčiau padėti jam?

Aš gražiau rankas.

- Tikiu tavimi. Viliuosi, matai, kad noriu būti su tavimi. Bet tu taip pat galėjai būti su manimi atviresnis.

Maksonas linktelėjo.

- Galbūt. Esama dalykų, apie kuriuos norėčiau tau papasakoti, tik negaliu jais pasidalyti žinodamas, kad yra bent menkiausia galimybė, jog išplepėsi. Turiu žinoti, kad moki saugoti paslaptį. Noriu, kad būtum visiškai su manimi atvira.

Jau ketinau atsakyti, bet nespėjau.

- Maksonai, štai kur tu! -
sušuko Kris, eidama artyn. -
Nespėjau paklausti, ar mūsų
susitarimas dėl vakarienės
galioja.

Maksonas pažvelgė į mane ir
pasakė:

- Žinoma. Valgysime tavo
kambaryje.

- Nuostabu!

Man pasidarė skaudu.

- Amerika? Ar tu tikrai
išvyksti? - paklausė Kris. Jos
akyse išvydau kibirkštėlę vilties.
Pažvelgiau į Maksoną, rodos, jo

veido išraiška bylojo: *Štai apie ką aš kalbu. Priimk savo veiksmy padarinius, pasitikėk manim ir leisk pačiam pasirinkti.*

- Ne, Kris, ne šiandien.

- Gerai. - Ji atsiduso prieidama manęs apkabinti. Klausiau savęs, ar šis apkabinimas buvo tik dėl Maksono; bet, tiesą sakant, tai buvo nesvarbu. Kris ne tik mano pagrindinė varžovė, bet ir artimiausia draugė rūmuose. - Praėjusią naktį labai dėl tavęs

jaudinausi. Džiaugiuosi, kad tau nieko nenutiko.

- Dėkui. Laimė... - vos nepasakiau, kad laimė, jog Maksonas palaikė man draugiją, bet gyrimasis tikriausiai būtų sugriovęs tą mažytį pasitikėjimą, kurį ką tik įgijau. Atsikrenkščiau. - Laimė, sargybiniai taip greitai atbėgo.

- Dėkui Dievui. Tuomet iki pasimatymo. - Kris pasisuko į Maksoną. - Iki vakaro.

Kris pasišokinėdama nuėjo koridoriumi, tokios linksmos

man dar jos nebuvo tekę matyti. Tikriausiai pamačiusi, kaip mylimas vaikiną pasirenka mane, o ne buvusią favoritę, irgi šokinėčiau.

- Žinau, kad tau tai nepatinka, bet man Kris reikalinga. Jei tu mane nuvils, ji - geriausias pasirinkimas.

- Nesvarbu, - gūžtelėjau pečiais. - Aš tavęs nenuvilsiu.

Skubiai pabučiavau Maksoną į skruostą ir neatsigręždama ėmiau lipti laiptais. Prieš kelias valandas maniau praradusi

Maksoną visiems laikams; dabar, žinodama, ką jis man reiškia, ketinau dėl jo kovoti. Kitos mergaitės nesupras, kas jų laukia.

Artėdama prie pagrindinių laiptų, jaučiausi drąsi. Tikriausiai turėjau labiau jaudintis dėl manęs laukiančio iššūkio, bet visos mintys sukosi apie tai, kaip jį įveikti.

Tikriausiai karalius pajuto mano džiaugsmą, o gal tiesiog lūkuriavo; bet, man užlipus į antrą aukštą, jis stovėjo

koridoriaus viduryje.

Jis priėjo iš lėto, aiškiai rodydamas savo valdžią. Kai sustojo priešais mane, padariau tūpsnį.

– Jūsų Didenybe, – pasakiau.

– Panele Amerika. Rodos, jūs vis dar su mumis.

– Taip.

Būrys sargybinių praeidami pro šalį nusilenkė.

– Pakalbėkime apie reikalus, – rūsčiai tarė karalius. – Ką manote apie mano žmoną?

Suraukiau kaktą nustebinta

tokio kalbos posūkiu. Vis dėlto
atsakiau sąžiningai:

- Karalienė yra nepaprasta.
Man pritrūktų žodžių apsakyti,
kokia ji nuostabi.

Karalius linktelėjo.

- Tokių moterų reta. Labai
graži ir nuolanki. Drovi, bet
tikrai ne bailė. Paklusni, gerai
nusiteikusi ir puiki pašnekovė.
Regis, net ir gimus skurde, jai
buvo lemta tapti karaliene.

Jis nutilo ir pažvelgė į
susižavėjusį mano veidą.

- Apie jus to negalėčiau

pasakyti.

Jam kalbant toliau, stengiausi išlikti rami.

– Jūsų išvaizda yra vidutiniška. Rudi plaukai, šiek tiek išbalusi oda ir tikriausiai gera figūra; bet jūs nėra iš tolo neprilygstate Selestei. Jei kalbėsime apie jūsų charakterį...

– Klarksonas staigiai įkvėpė. – Jūs esate nemandagi, bet linksma; nors vieną sykį pamėginusi padaryti ką nors rimto, vos nesugriovėte mūsų šalies. Svarstote nelogiškai. O

ką jau kalbėti apie jūsų nevykusią laikyseną ir eisną. Kris kur kas žavesnė ir malonesnė.

Suspaudžiau lūpas, stengdamasi nepravirkti. Priminiau sau, kad visa tai jau žinojau.

- Beje, turėti jus šeimoje neapsimoka ir politiniu atžvilgiu. Jūsų kasta yra per žema, kad teiktų įkvėpimo, jūs neturite jokių įtakingų ryšių. O Elisa mums labai padėjo keliaujant į Naująją Aziją.

Jei tai tiesa, kodėl jie nesusisėkė su Elisos šeima? Gal kas nors vyksta, tik aš nežinau. O gal karalius perdėjo, kad pajusčiau savo menkumą. Jei jis turėjo tokį tikslą, tai jį pasiekė.

Karalius įsistebeilijo į mane šaltomis akimis.

- Ką čia veikiate?

Aš nurijau seilę.

- Verčiau paklauskite Maksono.

- Klausiu jūsų.

- Jis nori, kad pasilikčiau, - atsakiau tvirtai. - Ir aš noriu

būti čia. Todėl ir pasilieku.

Karalius nusišypsojo.

– Kiek jums – šešiolika?

Septyniolika?

– Septyniolika.

– Įtariu, kad nedaug nutuokiate apie vyrus. Tiesą sakant, ir neturėtumėte, jei esate čia. Pasakysiu jums, kad jie gali būti labai nepastovūs. Gal neverta prie jo taip stipriai prisirišti, nes per vieną akimirką galite netekti jo širdies.

Prisimerkiaiu, nelabai supratau, ką jis nori pasakyti.

- Rūmuose turiu seklių. Žinau, kad yra mergaičių, siūlančių Maksonui kur kas daugiau, nei jūs drįstumėte pasvajoti. Nejau manote, kad tokia paprasta mergaitė turi šansų?

Mergaičių? Daugiskaita? Negi karalius sako, kad vyksta kur kas daugiau, nei mačiau koridoriuje tarp Maksono ir Selestės? Ar mūsų bučiniai praėjusią naktį buvo nuobodūs, palyginti su turtingesne patirtimi?

Maksonas sakė, kad nori būti

su manimi sąžiningas. Ar čia glūdi jo paslaptis?

Širdyje turėjau nuspręsti, kad pasitikiu Maksonu.

- Jei tai tiesa, Maksonas mane išsiųs namo, kai ateis laikas, ir jums nėra ko jaudintis.

- Bet aš jaudinuosi! - suriaumojo Klarksonas, tada prabilo tyliau: - Jei per kvailumą Maksonas pasirinktų jus, jūsų pokštai mums brangiai kainuotų. Dešimtmečiai, ištisų kartų darbas nueitų perniek, nes jūs vaidintumėte didvyrę!

Klarksonas priėjo taip arti, kad aš žengiau žingsnį atgal, bet jis vėl priartėjo, beveik nepalikdamas tarp mūsų tarpo. Jo balsas buvo tylus ir gargždus, ir gąsdino dar labiau nei tada, kai jis šaukė:

- Turėsite išmokti laikyti liežuvį už dantų. Jei ne, būsime priešai. Nelinkėčiau jums turėti tokio priešo kaip aš.

Jis piktai pirštu bedė man į skruostą. Rodos, būtų galėjęs sudraskyti mane į gabalėlius. Net jei netoliese būtų

sargybinių, ką jie padarytų?
Niekas negintų manęs nuo
karaliaus.

Pasistengiau kalbėti ramiai:

- Aš suprantu.

- Puiku, - tarė staiga
pralinks mėjęs Klarksonas. -
Tuomet leisiu jums įsikurti iš
naujo. Geros popietės.

Tik karaliui nuėjus, suvokiau,
kad drebu. Paliepimas laikyti
liežuvį už dantų tikriausiai
reiškė, kad net *negalvočiau*
užsiminti apie tai Maksonui. Kol
kas neužsiminsiu. Buvau tikra,

kad tai buvo bandymas pažiūrėti, kaip labai galima mane spausti. Pasiryžau nepalūžti.

Bemąstant nuotaika pasikeitė. Taip, buvau susinervinusi, bet drauge ir supykusi.

Kodėl šis žmogus manosi galįs man nurodinėti? Taip, jis karalius; bet iš tiesų jis tironas. Jis įtikino save, kad, engdamas visus ir neleisdamas niekam prasižioti, daro mums paslaugą. Jo manymu, būti priverstam

gyventi visuomenės užkablyje yra palaima. Argi ne gerai, kad visi Ilėjoje yra beteisiai, tik ne jis?

Galvojau apie Maksoną, paslėpusį Marli virtuvės gilumoje. Net jei čia ir neužtrukčiau, žinojau, kad jis bus geresnis karalius negu tėvas. Maksonas bent jau sugeba užjausti.

Lėtai kvėpavau ir, atgavusi savitvardą, nužingsniavau tolyn.

Įėjusi į kambarį, skubiai paspaudžiau mygtuką

kviesdama kambarines. Ana, Merė ir Lusė uždususios atbėgo į mano kambarį.

- Mano panele? - pasakė Ana.

- Ar nutiko kas blogo?

Aš nusišypsojau.

- Nebent jei mano pasilikimą laikytumėt blogu dalyku.

Lusė suklykė:

- Tikrai?

- Tikrai.

- Bet kodėl? - paklausė Ana. - Maniau, sakėte...

- Žinau, žinau. Sunku paaiškinti. Tegaliu pasakyti, kad

man buvo suteikta antra galimybė. Maksonas man svarbus, tad pakovosiu dėl jo.

- Kaip romantiška! - sušuko Merė, o Lusė pradėjo ploti.

- Tyliau! - griežtai šūktelejo Ana. Maniau, ji apsidžiaugs, tad negalėjau suprasti jos keistos rimties.

- Kad ji laimėtų, mums reikia plano. - Anos šypsena buvo šėtoniška, aš atsakiau kone tokia pat. Nesu sutikusi labiau susitelkusių žmonių nei šios mergaitės. Jei jos su manimi, aš

nieku gyvu nepralaimėsiu.

ANTROSIOS KNYGOS PABAIGA